

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

yakışıklılar

j.minter

Dedikoducu Kız hayranlarını zevkten çıldırtarak kadar yaramaz, yepyeni bir seri daha!
Kuralları öğren. Listeye gir. YAKIŞIKLILAR'dan biri ol!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Yakışıklılar’ın her birine delicesine ve mantıksızca âşık olmamanız imkânsız. Tıpkı sıkı bir parti gibi, bu kitabın da bitmemesi için dua edeceksiniz. Ardından, kendinize gelmek için biraz zamana ihtiyacınız olacak. Fakat tek ve gerçek çareyi **DAHA FAZLASINDA** bulacaksınız.”

Cecily von Ziegesar,
Dedikoducu Kız’ın yazarı.

Yakışıklılar’la tanışın. New York’un en cool ve seksi çocuklarıyla:

15
+

Mickey: Juliet’i tavlamaya çalışırken Romeo damdan düşmemişti... Yoksa düşmüş müydü?

David: Sporcu dediğin ne kadar hassas olabilir ki?

Arno: Çapkınlıkla kaşarlık arasındaki ince çizgi nedir?

Patch: Kaybolduğunun farkında mı?

Jonathan: O, hepsini bir arada tutan bir yapıştırıcı gibi.

Ve ansızın Yakışıklılar’ın hayatına şu kız girdi!

Kelli: Davetsiz misafir, üstelik hepsini mahvedecek!

Kuralları öğren. Listeye gir. YAKIŞIKLILAR'dan biri ol!

J. Minter, New York’ta büyüdü ve Columbia Üniversitesi mezunu.
Halen New York, TriBeCa’da yaşıyor.

ISBN: 978-605-0058-39-0

GENC

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ABG/019
AB/163
A/55
YAKIŞIKLILAR
J. Minter

Orijinal Adı : *The Insiders*
Yayın Yönetmeni : Ilgın Sönmez Toydemir
İngilizce Aslından Çeviren : Seçil Ersek
Son Okuma : dramaRepublic
Kapak Tasarım - Uygulama : Melek Koç

1. Basım : Eylül 2008
ISBN : 978-605-0058-39-0

Copyright © J. Minter, 2004
Bloomsbury

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti. 'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53
Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyyayinlari.com
www.artemisyyayinlari.com

Genel Dağıtım:
Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Yakışıklılar

J. MINTER

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

МЕДИЦИНА
КАТІМ - 4

benden, yani grubun yapıştırıcısı jonathan'dan birkaç cümle

Patch'le beşinci sınıftayken tanıştık ve onu hemen
çetemize aldık. Daha önce dört kişiydik -Arno
Wildenburger, Mickey Pardo, David Grobart ve
ben. Benim adım Jonathan.

O zamanlar okul için mavi polo gömlekler ve haki ton-
ları giymemiz gerekiyordu, işte bu yüzden tuhaf bir bi-
çimde birbirimize benziyorduk. Ailelerimiz ya arkadaştı
ya da birlikte iş yapıyorlardı. Bütün bunların üzerine bir
de anaokulundan beri aynı okulda oluşumuz çok iyi arka-
daş olmamız için yetiyor da artıyordu bile. Birlikte yakar

top oynamış, fen dersi ödevlerimizi birlikte yapmış ve penis demek istediğimizde kod olarak lazer demiştik.

Sonra birden Patch geldi. Altı yaşından beri ailesiyle birlikte teknede yaşayan bir patencydi. Bu tecrübe onda çok sayıda çile, açık sarı saçlara ve enteresan, rahat tavırlara neden olmuştu. Dersler arasında zil çalmasına rağmen o, hissettiği zaman yerinden kalkıp sonra yine tam zamanında yerine dönebilirdi çünkü kapalı alandayken bile güneşe bakarak saati kestirebiliyordu.

On bir yaşındaydık ve Patch bizim *adamımızdı*. Bütün kızlar ona kafayı takmıştı. Neden? Patch onları nadiren farkediyordu, işte bu yüzden. Mickey gibi çok fazla tırmalamıyor veya Arno gibi onlarla dalga geçmiyordu. Ve David gibi, kızlar kendisiyle konuşmak istemediğinde so-murtmuyordu. En cool grup biz olduğumuz için onun üzerine hemen atladık çünkü herkes gibi bizim de onun karşısında kafamız karışmıştı ve ondan çok etkilenmiştik. İşte böylece beş kişi olduk.

Patch o kadar rahattı ki, bazen okula gelirken ayakka-bı giymeyi bile unutuyordu. Baygın göz kapakları vardı ve öylece durup özürlerini geveledikten sonra öğretmenler onu ceza bile vermeden salıverirdi. Geri kalanımıza gelince: Arno hepimizden daha yakışıklıydı ve daha şıktı. Polo gömlekleri Madison Avenue'deki özel bir mağaza-dan geliyordu ve siyah saçları kendi aramızda dövüştüğü-

müzde bile bozulmuyordu. On numaralı bir bakışı vardı ve onu kullanmaktan korkmuyordu. Mickey o zamanlar da deliydi. İsteddiği zaman istediği kişiye kafa tutardı. David, sporda her zaman iyiydi ve aramızda en normal olanımızdı, her ne kadar bir nevrotik olsa da -bu kelimeyi beşinci sınıfa giden birisi için kullanabiliyorsak tabii.

Hep birlikte kızlarla takılırdık. Buna ‘Cennette Yedi Dakika’ demeyi severdik. Artık on altı yaşındayız ve buna taktığımız özel bir isim yok ama bunu sık sık yapıyoruz o başka.

Beşinci sınıfın sonunda Arno, David’in hoşlandığı Molly’i öptü. David’in buna canı çok sıkıldı ve Patch’in Greenwich’teki yazlık evinde hep beraber kaldığımız bir gece onları birbirlerine girmekten alıkoyamadık. Bu olaydan sonra içimizden birinin hoşlandığını açıkça itiraf ettiği kızları öpmeme konusunda bir anlaşma yaptık -kızlar çok istese bile. Patch bize başka kurallar koymamamız için yalvardı. Kurallara uymayı hatırlamayacağını biliyordu çünkü. İşte bu da bizim birbirimize verdiğimiz tek sözümüzdü.

Ben her zaman bir arada kalmamız için uğraştım. Bana ‘yapıştırıcı’ diyorlardı. Tüm bunlar ailem boşanmadan ve babam Londra’da yaşamaya başlamadan önceydi. Neden böyle olduğumu bilmiyorum, bir çoban gibiydim ve hepimizi bir araya topluyordum. Her birlikte aynı odada ol-

duğumuz zaman kendimi daha iyi hissediyordum. Birlikte olursak fazlasıyla güvende olacağımıza inanıyordum. Biz Yakışıklılar'dık. Ama asla kendimize böyle demezdik. Beş kişiydik ve bu hikâye başladığı zamanlar bu kadarı yeterli diye düşünüyorduk.

cuma akşamı iyi bir başlangıç olur...

kuzenim kelli'yle tanışmaya hazır olun...

“Sizinle gelmeme izin verdiğin için teşekkürler,” dedi Kelli. Sesinde, kulağa hem tatlı hem de biraz kulak tırmalayıcı gelen ortabatı tınısı vardı.

“Çok eğleneceğiz,” deyip kestim çünkü onun da benimle gelmesi benim fikrim değildi. Annemindi. Annemin arabasının arka koltuğundaydık ve şoföre bizi Patch’in Perry Sokak’taki evine bıraktıktan sonra *doğruca* Nobu’ya dönmesi söylenmişti.

“Bana onlardan bahsetmek ister misin?” diye sordu Kelli.
“Kimden?”

“Az sonra göreceğimiz kişilerden,” dedi Kelli ve güldü. Rahatsız falan değildi. Onun yerinde olsaydım rahatsız olurdum çünkü West Village’da, en iyi arkadaşlarımın da olacağı bir partiye gidiyorduk ve Kelli benim St. Louis’den gelen kuzendimdi ve az sonra göreceklerini tahmin bile edemezdi.

Kelli hoş görünümlyüdü, saçları Brittany Murphyvari biçimde açık renkti. Annesi, annem ve içlerinde annemin yoga eğitmeninin ve iş ortağının da bulunduğu beş altı kişinin katıldığı şehre hoşgeldiniz yemeğine kısa, beyaz bir etek ve pembe bir süveterle katılmıştı.

Ve sonra annelerimiz Amarettolarını yudumlayıp aslında yemeyecekleri çikolatalı sufle ve vanilyalı dondurmanın servis edilmesini beklerken mekânı terketmeye karar verdim. Blackberry’mden Arno’ya ulaştım ve o hafta üzerimden çıkarmadığım sarı, fitilli kadife Ralph Lauren blazer ceketime bakındım. Sonra annem sufle verir gibi fısıldayarak şöyle dedi, “*onu da yanında götür*”. Sanki bu çok komikmiş gibi.

Kelli de “Evet, beni de götür!” diyerek gırtlaktan gelen bir sesle atladı. Nasıl hayır diyebilirdim ki? Annem bana ne yapmam gerektiğini pek sık söylemez ama içmeye devam edip kısa süre önce boşanmış olan kız kardeşiyle eski zamanları yad etmek istediği belliydi ve oradan Kelli’yle birlikte ayrılmasaydım dırdırını dinlemek zorunda kalacaktım.

Kelli, annesiyle birlikte St. Louis'den New York, Sarah Lawrence ve Barnard Üniversiteleri'ni ziyaret etmek için gelmişti. Lise son sınıftaydı, ben de ikinci sınıftaydım. Ama onu üç sene önce gördüğümünden beri değişmişti ve en kibar tabiriyle risk almaktan korkmuyor gibi bir izlenim yaratıyordu. Veya artık *takılmaya* başlamıştı da denebilir. Fakat sonuçta St. Louis banliyösünde *takılıyordu* ve eminim ki oralar New York'a benzemiyordu.

"Anlatması zor," dedim. Canal Sokak'taydık. Dizim kontrolsüzce titriyordu. Bacaklarımı birleştirdim ve kahverengi süet JP Tod's ayakkabılarımın üzerini temizledim.

"Neden ki?" diye sordu. Güzel bir sesi vardı. Gözleri yeşildi ve burnuna doğru açı yapıyor gibiydi. Kedi gözülü yani. Aynı zamanda uzun boyluydu da. Yani evet, seksiydi ancak eski bir amigo kız lideri kadar. Ve benim tanıdığım kimsenin okulunda amigo kız yoktu ve onu millete tanıştırmak için neden heyecanlanmadığımı açıklamam gerekirse, başlangıç olarak bu iyi bir sebep sayılırdı.

"Yani işte arkadaşlarım -hepimizi aynı anda aynı yere toplamak zordur."

"Bu bir tür iş mi senin için?"

"Hayır. Tam sayılmaz. Ben sadece -hepsi çok iyi çocuklar ama artık farklı okullara gidiyoruz ve bizi bir arada tutan kişi benim."

"Bir arada tutan kişi mi?"

“Seremonilerin ¼stadı da denebilir,” dedim. “Ama tam olarak da değil.”

“Her neyse,” dedi. “Annemin yanından uzaklaşabildiğim için çok mutluyum.” Aynasını çıkardı ve pembe bir ruj s¼r-meye başladı. Partide başıma gelebilecek en k¼t¼ şey onu bir taksiye koyup eve g¼ndermek zorunda kalmak olabilir-di. Annesi misafir odalarından birinde kalıyordu ve Kelli de kardeşim Ted, Vassar’da birinci sınıfa başladığı için onun odasında kalacaktı. Hayır. En k¼t¼s¼ Kelli’nin darmadağın olup Patch’in mutfak zeminine yığılması ve bir sandalyenin bacağına ve içki şişesine yapışıp uyuması olurdu. Teyzem Jane cadılık yapıp başımın etini yerdı herhalde. West Villa-ge’da ilerlerken Kelli’nin camdan dışarıyı izleyişini seyret-tim. Çok heyecanlanmış g¼r¼n¼yordu -sanki b¼t¼n v¼cudu Manhattan’a susamıştı.

“Geçen senenin başında şehre gelmiştim,” dedi. “An-nem babamın kıına tekmeı koyduktan sonraıydı ve bi-zimkiler benim ne yaptığımı pek takip etmedikleri için birkaç kız arkadaşımla birlikte arabayla buraya gelmiştik ve acayip eğlenmiştik -Times Meydanı’nın etrafında iki saat dolaşmak acayip bir şeydi.”

“Yaa,” dedim. “Ne acayip.”

Annemin řof¼r¼ Andy, Greenwich ve Perry Sokağı bir-leştiren k¼řede durdu.

“Teřekk¼rler, dostum,” dedim. Andy her zamanki gibi hiçbir şey s¼ylemedi.

Ekim ayının başıydı ve hava serinlemişti. Gün içinde yağmur yağmıştı. Perry'deki ağaçlardan kafamıza ağır damlalar düştü. Belki de sokak biraz temizlenmişti. Fazla analitik ve gergin olmamaya çalışıyordum, güzel bir akşam olduğuna ve Kelli yanımda olsa bile iyi vakit geçireceğimize inanmaya çalışıyordum. Ceketimi düzelttim, beyaz Prada gömleğimin yakasını yokladım ve gözümün önüne düşen saçı çektim.

"Hiçbir şey anlatmadın ama," dedi Kelli, ben arabadan inmesine yardım ederken. "Peki ya kız arkadaşın? Kız arkadaşın var mı? O da gelecek mi?"

"Hayır," dedim. Liza'dan bahsetmek istemiyordum. Ya da diğer meseleden, o konuya girmek bile istemiyordum doğrusu.

"Endişelenme," dedim. "Herkesle tanışacaksın. Arno çok yakışıklıdır ve onu dergilerde görmüş olduğun hissi- ne kapılabilirsin çünkü muhtemelen görmüşsündür, Mickey tam bir kaçıktır. David tam anlamıyla içine kapanık ve fazla hassastır. Patch hiçbir zaman ortalıkta görünmez -ama burası onun evi. Bilmen gerekenler bu kadar."

Patch'in evine çok yaklaşmıştık ve şimdiden Flood'ların evinin camlarını gümbürdeten Neptunes grubunu duyabiliyordum.

Patch'in kapısına çıkan merdivenleri tırmandık ve zili çaldık. Kapıları büyük ve beyazdı ve titriyordu. Camlar

da öyle. Geri kalan her şey parlak kırmızı kiremittendi. Müzik değişti ve "Yeah Yeah Yeah" çalmaya başladı. Kapı açılmadan önce ayakkabılarımı bir kez daha kontrol ettim. Yukarıdan bir camın açıldığını duydum ve birinin bize baktığını anladım ama kafamı kaldırıp bakmadım çünkü o zaman Patch'in küçük kız kardeşi Flan Flood'la apayrı bir olaya girmek durumunda kalacaktık ve şimdi bunun sırası değildi.

"Ah, vay canına," dedi Kelli. Arkama bakmadım. Aç gözleriyle etrafa bakındığını biliyordum ve bunu tekrar görmek istemiyordum.

"Hey, eğer bu Jonathan değilse kim o zaman?" diye sordu Arno.

"Kuzenim Kelli," dedim. "Arno kapa çenenin -St. Louis'den geldi."

"Annenin kız kardeşinin küçük kızı," dedi Arno.

"Beni duymuş muydun?" diye sordu Kelli.

"Yoo -sıkı tahmin," dedi Arno. İkimizi birden evin içine çekerken gülmeye başladı. Arno yarı Brezilyalı yarı Alman. Annesi ve babası sanat simsarı ve Chelsea'de içi sanat eserleriyle dolu bir evde yaşıyor. *Black Book* gibi dergiler için modellik de yapıyor. 1.86 boyunda ve tanıdığım herkesten daha yakışıklı. Yırtık, mor bir polo gömlek, Helmut Lang kot pantolon ve Gucci ayakkabılar giyiyordu.

"Nerde kaldın?" diye sordu ve geçirdi.

"Aile yemeği."

“Umarım en azından birkaç kadeh iyi şarap devirebilmişsindir,” dedi.

O gün sabahтан, pahalı içkileri Patch’in salonuna yerleştirmiştik. Sonra birkaç düzine mum yakıp heykellerin falan durduğu kuytu köşelere serpiştirmiştik. Koltukları geniş bir daire yapmış ve bulduğumuz tüm yastıkları yere fırlatmıştık, böylece salon Los Angeles’taki acayip şık otel barlarına benzemişti. Sonra da bir düzine bira kasasını alt kattaki mutfağa indirmiştik. Şimdiden en azından yirmi çocuk merdivenlerden bir aşağı inip bir yukarı çıkıyor, bira alıp oyun oynamak için gruplar oluşturunuyordu.

“Vaay,” dedi Kelli. Sanki tüm harçlığını biriktirmiş de şimdi de onu satın almak istiyormuşçasına Arno’ya bakıyordu.

“Patch nerde?” diye sordum Arno’ya.

“Boşversene,” dedi Arno. “Bilmiyorum.” Spence Lisesi’nden bir kız geldi ve Arno’nun kolunu çekiştirmeğe başladı.

Her zaman olduğu gibi, orada bulunmamızın tek nedeni olan Patch Flood ortalıklarda görünmüyordu. Kendisi, aynı bej rengi pantolonu en sonunda kaskatı olup bahçe makasıyla ortadan kaldırılması gerekene kadar altı ay boyunca giyen tiplerden çünkü çok unutkan ve dağınık ve o...bu konuda çok *cool*. Bir mutluluk bulutu üzerinde süzülüp yanınızdan geçen biri gibi. Zıplayıp onu yakalamak istiyorsunuz ama o her zaman ulaşamayacak bir konumda.

Patch'in anne babası genellikle Greenwich'teki evlerindeler yani Perry Sokak'taki evi bir nevi çocuklarına bıraktıkları söylenebilir: Patch, Zed -o da abimle birlikte Vassar'da- ve Patch'in ablası February -yirmi yaşında ve üniversiteye başlamadan önceki ikinci boş yılını geçiriyor, güya Tribeca'daki Alvin Adler tasarım stüdyosunda staj yapıyor. Bir de Flan dedikleri küçük Flannery var. Sekizinci sınıfa giden sevimli bir kız ve ben Kelli'yle birlikte geldiğimde pencerede duruyordu veya durmuyor da olabilir, emin değilim.

Arno beni yemek odasına çekti ve yürürken yanlışlıkla birinci sınıfa giden bir kızın üstüne çıktı -ve Arno ayağını çekmeden önce kız onu kucakladı gibi bir şey oldu.

"*Kelli*"yi nerden aldım demiştin?" diye sordu Arno. "Batı Yakası otoyolundan yirmi dolar artı çocuk menüsü karşılığında mı?"

"Sana kuzenim olduğunu söyledim," dedim.

"Sizin aile de pek kozmopolitmiş."

"En azından benim annem babam sanat simsarı değil," dedim. Arno'nun ailesinin cool olmadığım düşündüğümünden değil aslında. Ama Arno'nun kafasını karıştırmak kolaydı -Gissing Akademi'de beraber İngilizce dersi alıyoruz ve onu devamlı saçma sapan şeyler söylemesi için kandırıyorum. Sonra ben ne uydurduysam onu kendinden emin bir şekilde hocamız Bayan Rodale'e söylüyor ve o da Ar-

no'ya söylettirdiğim şeylerin mantıklı olduğunu düşünüyor. Bu böyle bir kısırdöngü halinde sürüp gidiyor ve artık tüm sınıf P. Diddy'nin tüm varlığını Fitzgerald'ın *Muhteşem Gatsby*'de kurduğu dünyayı baz alarak yarattığına inanıyor.

"Mickey seni arıyordu. Philippa'nın evine gizlice girmiş ve kızın babası polis çağırılmış," dedi Arno.

"Morali bozuk muydu?" diye sordum.

"Jackson Fraddy'nin mi? Hayır, Mickey'nin bunu yapmasına bayılıyor," dedi. "Bir dahaki sefere evlerini ateşe vermesini rica etmiş."

"Dalga geçme," dedim. "Hiç komik değilsin."

Arno cevap vermedi. Onun yerine kolunu omzuma attı ve birbirimizin kaburgalarını yumruklamaya başladı.

"Bira nerde?" diye bağırdı Kelli müziğin içinden. Kesinlikle Arno'yla flört etmeye çalışıyordu. Arno Kelli'ye gülümsedi ve beni bırakıp kuzenimin elini tuttu.

"Ona içkisini nerden alacağını göstermek ister misin?" diye sordum.

"Göstermemi ister misin?" diye sordu Arno, Kelli'ye. Ama kuzenimin gülümsemesi öyle kocamandı ve suratına öyle bir yayılmıştı ki, soruya cevap veremedi. Bunu görünce Arno da gülmeye başladı. Merdivenlere doğru baktım. Flan orada duruyordu. Muhtemelen yatmaya gidiyordu. Cumartesi günleri Central Park'ta ata binmek için çok erken kalkardı.

Biri yakama yapıştı ve elini yakalayıp üzerimden çekmeye çalıştım.

David'di. "Amanda'yı gördün mü?" diye sordu. Üzerinde Yale sweat-shirtü vardı, kafasına geçirdiği kapüşonunu çektim ve o da geri taktı. İçimizde en uzun oydu. David, Potterton'daki en iyi basketbol oyuncusuydu. Gerçekten çok iyi bir dinleyiciydi, arada bir geçirdiği derin nevrozların dışında normal bir çocuktü. Ve nasıl olduysa bu iyi çocuk rolü ve beşimizden biri olmanın dışında, tanıdığım en bencil kişî olan seksi Amanda Harrison Deutschmann'la birlikteydi. Biraz da o kız yüzünden ona Dertli David diyorduk.

"Onu bu akşam hiç görmedim," dedim.

"Emin misin?"

"Evet, eminim. Ne yani, yalan söyleyecek değilim ya!"

"Umarım söylemiyorsundur," dedi. "Bana yalan söyler miydin?"

"David. Neden söyleyeyim? O senin kız arkadaşın. Muhtemelen daha gelmemiştir."

"Geldi. Ve ben onu bulamıyorum."

"Dert etme."

"Elimde değil," dedi. 86 model Jordan vintage ayakka-bıların bağcıklarını sürüye sürüye uzaklaştı. Onları Williamsburg'da Shigeto adında bir adamdan dört yüz dolara almıştım fakat bana çok büyük geliyorlardı, o yüzden ben

de David'e vermiştim. Ama onun ayakkabıların ne kadar değerli olduğuna dair bir fikri yoktu ve onlara sıradan birer spor ayakkabı gibi davranmaya devam ediyordu. şu bağcıklarını bağlasaydı bari...

Kapıdan birkaç kız daha girdi. Onları tanıımıyordum ama Patch hakkında fısıldaştıklarını duyabiliyordum. Aca-ba onu görme şansları olacak mıydı? Eğer Patch'i birazcık tanıyorsam, hayır. Sağıma soluma bakınıp küçük Flan Flood'a bir göz atmak için hızla merdivenlerden yukarı çıktım.

arno, amanda'nın nerede olduğunu çok iyi biliyor

Amanda Harrison Deutschmann ve Arno Wildenburger Patch'in arka bahçesindelerdi. Çok hafif yağmur çiseliyordu.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu Amanda. Dümdüz sarı saçları, yeşil gözleri ve sık sık yelken yapmaya ve tenise borçlu olduğu son derece ateşli bir vücudu olan kısa boylu bir kızdı.

"Sana, çünkü çok seksisin," dedi Arno.

"Ah, öyle mi?" dedi Amanda.

"Gözlerin bir cumartesi akşamı gökte beliren yumuşak gri bulutlar gibi."

“Öyle mi?”

Kollarını Arno'nun boynuna doladı ve gözlerini daha da açarak ona doğru baktı. Arno birasından bir yudum aldı ve Amanda'yı ileri geri salladı.

Arno ailesinin ertesi gece açılışı olan İngiliz ressam Randall Oddy için verdiği akşam yemeğinden geliyordu. Randall'la birlikte mutfakta birkaç kadeh Jaeger devirmişti.

Randall da henüz yirmi üç yaşındaydı zaten ve Arno'ya ertesi akşam açılışa kendisiyle takılacağına dair söz vermişti. Ve sonra Arno evdeki partiden sıvışıp buraya gelmişti. Şimdiyse David'in kız arkadaşıyla birlikteydi, yani olmaması gereken bir yerde.

“Şey,” dedi Amanda.

“Şey ne?” diye sordu Arno. Arno gözlerini kısmış Amanda'ya bakıyordu. Kız dudaklarını yaladı ve Arno ona biraz daha dikkatle baktı.

“Seninle konuşmak istiyorum,” dedi Amanda.

“Ne hakkında?”

“Şey hakkında...” Amanda duraksadı. “Meg için üzülüyorum.”

“Kim?”

“Brearley'den arkadaşım işte, geçen haftasonu Sag Harbor'daki American Hotel'in küvetinde bayılmış. Annesi onu almak için şehirden gelmek zorunda kalmış ve şimdi bile kimse Meg'in orada ne işi olduğunu bilmiyor. Meg hiçbir

şey hatırlamıyor ve o geceyi zihninde yeniden canlandırması için bir sürü toplantı yaptık.”

“Ah, evet, Meg.” Arno kolunu Amanda’nın etrafına sardı ve kız da sesini çıkartmadı. Diğer eliyle Grolsch şişesinden bir yudum aldı. Sarhoş değildi. Fiziksel açıdan formda olması biraz çalışma gerektirmişti -David kadar iriyanydı, gerçi basketbolda iyi değildi ve Grace Church ortaokulunda yedek takım kaptanı olduklarından beri de basketbol oynamamıştı.

Bir anda Amanda’nın elini avcuna aldı ve kız da elini Arno’nun ağzına götürdü. Elini ısırmasını mı istiyordu? Arno eli ısırıldı, kız inledi.

“Altıncı sınıftayken,” dedi Arno, “Mickey, Saint Ann takımından bir çocuğun elini ısırıldığı için basketbol takımından atılmıştı ve takımın koçu Bank, David’in liderlik vasıflarına sahip olmadığını düşünmesine rağmen onu kaptan yapmıştı. O sezonu kaybetmiştik.”

“Ondan bahsetmek zorunda mıydın şimdi?” diye sordu Amanda. Elini Arno’nun gömleğinden içeri kaydırıldı ve Arno tüylerinin diken diken olmaması için kendine hakim olmaya çalıştı.

“Görünüşe göre gömleğimin içinde bir şey kaybettin ve onu bulmak için yanıp tutuşuyorsun.”

“Benimle dalga geçme,” dedi Amanda. “Burda önemli bir şey yapıyoruz.”

“Affedersin,” dedi Arno.

“Sana benimle ilgili gelişmelerden bahsetmek istiyorum,” dedi Amanda.

“Pekiii,” dedi Arno. “Neler oluyor?”

“Şu anda, senle ilgili bir şeyler oluyor mesela.”

“Çok güzelsin,” dedi Arno. “Bunu biliyor muydun? Seksenlerdeki Playboy kızlarına benziyorsun -tıpkı babamın banyo duvarındakiler gibi. Çocukken devamlı onlara bakardım.”

“Onlara baktıktan sonra ne yapardın peki?” diye fısıldadı Amanda, Arno’nun kulağına.

“Düşündüğün şeyi,” dedi Arno.

Arno, Amanda’nın yuvarlak omuzlarına dokundu. Etrafına bakındı ve birinin salonun, mutfağın hatta üçüncü katın camından bile baksa bahçede neler olduğunu rahatlıkla görebileceğini farkettiler.

“Ne diyeceğim bak,” dedi Arno. “Lavaboya gitmem gerekiyor. Yukarıdaki banyoyu kullanmam gerek ve sen de benimle gelmelisin.”

“Hayır.”

“Evet.”

“Hayır.”

“İyi, boşver o zaman,” dedi Arno.

“Hayır... yani arkandan gelirim.”

Yukarı çıkıp kendilerini banyoya attıktan sonra Arno ve Amanda eni konu sevişmeye başladılar. Görünüşe göre

Amanda bir süredir Arno'yla yanlış bir şeyler yapmak için açlık duyuyordu. Banyonun beyaz fayanslı duvarına yaslandılar ve ikisi de egzotik yılanlar gibi üstlerini çıkartıp sonra da striptizciler gibi altlarını fırlattılar.

Çok sessiz olmaya çalışıyorlardı. Çünkü parti gürültülü olsa bile üst kattaydılar ve kapıları hem Flan'in hem de Patch'in odalarına açılan banyodaydılar.

Bir anlık sessizlikte hafif bir ses duyular.

"Güzel hikâye," dedi ses. Flan'in sesi değildi bu. Arno tek kaşını kaldırıp boynunu yemekle meşgul olan Amanda'ya baktı. Kızı kendinden uzaklaştırdı ve o da dinlemeye başladı.

"Yarın arkadaşlarımla at bindikten sonra film falan izleriz herhalde," dedi farklı bir ses. Bu Flan'di işte.

"İyiymiş," dedi bir erkeğe ait olduğu anlaşılan diğer ses. "Kuzenimle takılmam gerekmeseydi, parka gelip senin ata binişi izlerdim."

Sonra ses sustu.

"Jonathan" diye fısıldadı Amanda, Arno'ya.

"Hayır," dedi Arno. İkisi de kulaklarını kapalı kapıya dayadılar.

"Sen Liza Komansky'le çıkmıyor musun?" diye sordu Flan.

"Alakası yok -insanlar geçen sene çıktığımızı söylüyordu ama sırf birlikte çok vakit geçirdiğimiz için söylendi böyle bir şey."

“Ve devamlı yiyişip başkalarıyla çıkmadığınız için,” diye fısıldadı Amanda. “Baksana şimdi de Flan Flood’ın peşine düşmüş.” Arno kızın boynunu öptü. Amanda, Arno’nun göğsüne yumruk attı. Sonra Flan’in odasında bir sessizlik oldu.

“Kulağa yiyişiyorlarmış gibi geliyor veya sadece *sarılıyorlardır*,” dedi Arno.

“İmkânı yok,” dedi Amanda.

Amanda ve Arno kıkırdamaya başladılar ve birbirlerinin ağzını kapadılar. Nerdeyse çıplak sayılırlardı ve duvara yaslanmış duruyorlardı.

İşte bu yüzden Jonathan kapıyı açıp da neler olduğunu gördüğünde ikisi birden arkalarını dönmek zorunda kaldılar. Ve Jonathan kapıdan kafasını eğip Arno’nun *en iyi arkadaşları David’in* kız arkadaşı Amanda Harrison Deutschmann’la olduğunu görüp şok olunca ne söyleyeceklerini bilemediler.

“Kahretsin,” diye fısıldadı Arno. “Bunu görenin sen olmamanı isterdim.”

“Çünkü ben senin vicdanının sesi miyim?” dedi Jonathan.

“Durumu açıklamak için bu çok kibar kalır ama neyse,” diye fısıldadı Arno.

“Jonathan?” diye seslendi Flan.

Jonathan parmağını Arno ve Amanda’ya doğrultup sonra şşşhh demek için ağzına götürdü. Sonra arkadaki yatako-dasını gösterdi ve yine aynı sessiz olun işaretini yaptı.

“Kimse kimse hakkında bir şey konuşmayacak,” diye fı-sıldadı Jonathan. “anlaşıldı mı?”

“Şşşhh,” dedi Arno ve gözlerini yere dikti.

“Küçük Flan Flood,” dedi Amanda ve kafasını salladı. “Jonathan, sen manyaksın.”

“Sadece arkadaşım,” dedi Jonathan. “Onunla manyakça sayılabilecek hiçbir şey yapmıyorum.” Ama bunu söylerken gülümsüyordu ve yüzü de biraz kızarmıştı.

“Palavra,” dedi Amanda.

Jonathan, Amanda’ya bakarak, “Biz sevişmedik,” dedi. “Ve eğer yapsaydık da, ki yapmadık, *beni çok seven birini* aldatıyor olmazdım.” Banyonun ışıkları kısıktı ve Jonathan düğmeden ışıkları biraz daha açtı.

Hepsi birbirlerine bakıyorlardı.

“Neden hepimiz birbirimizi rahat bırakmıyoruz?” dedi Amanda, “ve uğraştığımız şeye kaldığımız yerden devam et-miyoruz?”

“Hayır,” dedi Arno. “Bence Jonathan haklı.” Pantolonunu bulup klozet kapağının üzerine oturup giyinmeye başladı.

“Ah, harika,” dedi Amanda, kıyafetlerini toplamak için eğilirken. “Siz erkekler birbirinizi tuttuğunuz zaman sinir oluyorum. Jonathan, çıkar mısın şurdan? Beni nerdeyse çıp-lak halimle görmesen olur mu?”

david depresyonda

“**B**irini bekliyor gibisin,” dedi Kelli.
“Ben mi? Hayır,” dedi David. “Bir şey ister misin? Keşke sana Jonathan’ın nereye gittiğini söyleyebilseydim.”

“Umrumda değil ki. Sanırım benden kurtulduğuna sevindi.”

“Ah, eminim bu doğru değildir,” dedi David. Gülümsemeye çalıştı. Flood’ların mutfağının büyük camlı bölmesinde duran kahvaltı masasının olduğu köşedelerdi. David’in de Saddle River’daki yazlık evlerinde buna benzer bir köşesi vardı ancak ailesi oraya sera diyordu ve insanın oturmak isteyebileceği her yerde bitkiler vardı.

Küçük, fıçı şeklindeki teneke kutulardan Heineken bira içiyorlardı ve bir kâse kurutulmuş Çin fasulyesi yiyorlardı.

David, Flood'ların çocuklarıyla olan bu durumlarını hiç anlamıyordu -her haftasonu evde âlemler olduğundan haberleri var mıydı? David'in ailesi, arkadaşlarını kapıdan içeri zor alırdı. Ve ikisinin de terapist olduğu düşünöldüğünde, David onların bu davranışını son derece çağ dışı buluyordu -ama kendini bunu dile getirecek kadar da özgür hissetmiyordu. David'e kendileriyle aynı yaştaymış gibi davranıyorlar ve o eski psikoloji kitapları ve eşyalarının etrafında şamata yapılmasını istemiyorlardı. David ise her zaman bir anlam ifade etmeyen şeyler söylemeyi başarıyordu. Tek çocuktu.

"Kız arkadaşın var mı?" diye sordu Kelli.

David kafasını kaldırdı. Bira kutusu doluydu. Hemen hemen hiçbir şey içmediğini farkettil. Amanda. Neredeydi bu kız?

"Evet."

"O zaman nerde?"

"Bilmiyorum," diye geveledi David. Sözcükler ağzından güçlölkle çıkmıştı.

"Keşke şu Arno denen çocukla tekrar konuşabilsem," dedi Kelli. "Beni cümlemi bitirmeme izin vermeden bırakıp gitti. Oldukça iyi, hoş bir çocuk gibi görünüyor." Tırnaklarını krem rengi masaya vurup duruyordu. Savage Ekşi Elmalı Balonlu çıkletten çiğniyordu ve David'e de bir parça vermişti.

“Hoş mu?” diye sordu David. “Sence Arno hoş mu?”

“Tabii ki. Sence değil mi?”

“Hayır.” Ama David, Arno’yu neden hoş bulmadığını tam olarak nasıl açıklayacağını bilemedi. Beş kişilik gruplarının içinde Arno ve David birbirlerine en uzak olan kişilerdi. Muhtemelen bunun sebebi birinci sınıfta birbirlerine çok yakın olmalarıydı. Artık David’in en az güvendiği kişi Arno’ydü. Ama ne zaman yalnız kalsalar Arno kendini geri çekti. David’e kızlar hayır dediği zaman bile pes etmemesini, kızların alnından saçını alıp düzeltmeyi ve aynı esnada mora dönmemeyi öğreten Arno’ydü. Ancak son zamanlarda David Amanda’yı öylesine kafasına takmıştı ki, tüm bu dersleri unutmuştu.

“Ya sen?” diye sordu Kelli. David ona baktı. Kız, kocaman yeşil balonlar yapıp patlatıyor sonra da diliyle sakızını ağzına geri koyuyordu. Göz makyajı, David’in bir kızda görmeye alışkın olduğundan çok ama çok daha koyu ve yoğundu. Birden uzanıp balonunu onun yerine patlatmak istedi, ellerine baktı ama yapamadı.

“Nolmuş bana?” diye sordu David ve birasından koca bir yudum aldı.

“Sen de basketbol oynuyor musun?”

“Evet, oynuyorum.”

“St. Louis’e çok iyi uyum sağlardın,” dedi. “Ben...”

Kelli'nin lafı merdivenlerin yukarisından gelen yüksek bir sesle kesildi. Bir çeşit yırtılma sesiydi, sanki biri eline elektrikli bir testere almış koltuklardan birini parçalamaya çalışıyordu. David, Kelli ve bira almakla meşgul birkaç kişi daha neler olduğunu görmek için yukarı çıktı. Salonun olduğu kata çıktıklarında Mickey Pardo'yu beyaz bir Vespa'nın üzerinde buldular.

Motorla evin önündeki merdivenleri çıkmış, kapıdan içeri girmiş ve salonun ortasına dalmıştı. Bu esnada girişte duran küçük bir kilimi de parçalamıştı ve kilim o esnada Vespa'nın arka tekerleğiyle çamurluğu arasına sıkışmış, alev almakla meşguldü.

“Vaay,” dedi Kelli.

David geri çekildi. Arno'yla ilgili o 'hoş' yorumdan sonra, az sonra olacakları çok iyi tahmin edebiliyordu. Kelli, Mickey'nin yanına gitti. David o anda, basketbol oynadığı zamanlar dışında son birkaç yıldır hayatının her dakikasını boyunduruk altına alan kızlar karşısında hissettiği o kendine acıma ve çekim duygusunun farkına vardı. Kelli'den hoşlanmıyordu. Amanda'yı özlemişti ama o da bariz bir şekilde David'den kaçıyor ve David, onun nerede olduğunu bulabilmek için deli oluyordu. Ama Kelli, o aptal eteğin içindeki sıkı poposunu sallaya sallaya yanından uzaklaştığında kızın aslında *seksi* olduğunu düşündü. Ve sonra her zaman olduğu gibi kötü hissetti ve kendi kendine, bu kızın

da daha cool bir çocuk gelene kadar onunla vakit öldürdü-
ğünü söyledi.

“İşte burdasın,” diye bağırdı Mickey, David’e. “Peki geri kalanımız hangi cehennemde?”

Fakat David eski arkadaşını duymazlıktan geldi ve sweat-shirtünün kapüşonunu indirdi. Sonra gidip bir koltuğa gömüldü. Kanguru cebinde bir tane daha Heineken vardı ve şişeyi çıkarıp kapağını açtı, bir pipet buldu ve içine soktu. Pipetiyle birasından bir yudum aldı ve görünmez oldu.

“Merhaba,” dedi Kelli, Mickey’e. “Adın ne?”

Mickey, “Bana Akrobat Jack de,” dedi ve kahkahayı bastı. Motordan indi ve onu iştahla bakmakta olan bir birinci sınıfa teslim edip elini Kelli’nin kalçasına koydu.

“Aaah,” dedi Kelli.

mickey pardo salonu nasıl şenlendireceğini biliyor

“**A**aah mı?” dedi Mickey. “Senin adın bu mu?”
“Sen böyle girmeye devam ettiğin sürece ba-
na istediğini söyleyebilirsin,” dedi Kelli. “Par-
ti sahibi çocuğun anne babası evlerine motorla girip halıyı
ateşe vermene kızmayacaklar mı?”

Adı Adam olan birinci sınıf öğrencisi Mickey’nin motoru-
nu duvara yasladı. Sonra alevler dinip halıdan dumanlar tüt-
meye başlayana kadar üzerine bira dökmeye devam etti.

“Teşekkürler,” dedi Mickey ve onaylar bir ifadeyle başı-
nı salladı. Halıdan kötü kokular yükselmeye başladı; yan-
mış fıstık ezmeli kurabiye kokusuna benzer bir şeydi.

“Yok ya, umurlarında olmaz,” dedi Mickey. “Patch’in ane babası benimkilerin çok eski arkadaşı. Babamın sanat eserlerini falan alıyorlar...”

Mickey kafasını eğip yol açtığı zarara baktı. Uzun boylu değildi ama heykeltıraş babası Ricardo Pardo gibi bastıbaçağın teki de değildi. Üzerinde yeşil bir tulum ve siyah motorcu botları vardı. Boynunda bir gözlük ve etrafa saçılmış konfetiler duruyordu. Annesinin bir arkadaşı siyah saçlarının rengini açıp sarı yapmıştı ve şimdi dipleri belirmeye başlamış dik saçları yüzünden kafasından kibritler çıkmış gibi duruyordu.

“Aslında evet,” dedi Mickey. “Kızabilirler. Philippa’yı gördün mü?”

“Kızları takip etmiyorum,” dedi Kelli. “Buraya Jonathan’la geldim.” Mickey mutfağa inerken Kelli de onu takip etti. Mickey, yolunun üzerinde David’i görünce bir saniyeliğine önünde durdu.

“Sen iyi misin?” diye sordu Mickey ve David’in kapüşonunu açmaya çalıştı. David, Mickey’nin elini itti.

“Amanda’yı bulamıyorum,” dedi David.

“Ben onunla ilgilenirim,” dedi Mickey. Bu, David’in biraz daha iyi hissetmesini sağladı, her ne kadar Mickey’nin birkaç dakika içinde bu sözünü unutacağını bilse de...

Bu sırada diğer çocuklar da teşrif ettiler ve sadece yirmi kişiyle başlayan parti kısa sürede kırk kişiye çıktı. Hepsi de

Mickey'nin leş gibi kokan Vespa'sının yanından dikkatle geçtiler.

"Eee, Aahh, Jonathan seni nerden buldu?" diye sordu Mickey. Yol üzerinde birkaç çocukla 'çak' hareketini yaptı ve kızları yanaklarından öptü ama aklından geçen iki şey yüzünden Kelli'yi arkasında bırakmak istemedi: 1) Kız, Jonathan'ın arkadaşıydı 2) Kızın, bazı yönleri gözünden kaçmıştı, örneğin çirkin, pembe süveteri ama kızın heyecan arayışında olduğunu anlamıştı, ki bu zaten çok kolaydı çünkü Mickey'nin elini tutuyordu.

"Biz kuzeniz," dedi Kelli. "Ama beni buraya getirdi ve kapıdan içeri girer girmez beni bırakıp gitti. Nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok. Neyse sorun değil, çünkü şimdi sen varsın."

"David Grobart'a n'aptın peki?"

"O kim ki?" diye sordu Kelli.

"Kahretsin," dedi Mickey. "Bu çocukla nasıl daha iyi bir ilk izlenim bırakacağı hususunda çalışmalıyım."

"Kapüşonlu basketbolcu mu? O tıpkı bizim oralardaki çocuklar gibi."

Mickey, kıza oraların neresi olduğunu sorma zahmetine bile girmedi. Birisinin altılı kasasından birkaç bira kaptı ve içmeye başladı. Kelli de kendine bir tane aldı.

"Bak Aaahh, bir dakikalığına çatıya çıkacağım. Oradan kız arkadaşım Philippa'nın evini görebiliyorum ve oraya tır-

manabilir miyim diye bir bakmam lazım. Çünkü ailesi bir yemek daveti veriyor ve kapıdan elimi kolumu sallaya sallaya giremem. O yüzden bu çatıdan onların çatısına atlayacağım sanırım. Sen de gelmek ister misin?"

"Tabii," dedi Kelli. "Yanına ip almak ister misin?"

"Hayır, ona ihtiyacım olmayacak," dedi Mickey. Sonra dönüp hızla merdivenleri çıktı. Yukarı çıkarken kocaman siyah gözleri ve atkuyruğu yaptığı siyah saçları olan bir kıza çarptı. Cool kızdı doğrusu. Liza Komansky. Liza, Jane Hamilton'la beraberdi zaten partilere onu da getirirdi. Jane, incecik, sarı saçlı, uzun boylu, sessiz ve lezbiyen olarak tanınan bir kızdı.

"Hey Mickey, Jonathan'ı gördün mü?" diye sordu Liza.

"Hayır," dedi Mickey. "Ama bu onun kuzeni, Aaaahh."

"Kuzen A mı?" diye sordu Liza ve tek kaşını kaldırdı. Mickey, Kelli'nin bunu duyunca yavaşladığını gördü.

"Aaaahh," dedi Mickey ve merdivenleri çıkmaya devam etti.

Kelli, Liza ve Jane'le tokalaşmak için durdu. İki kız Kelli'yi baştan ayağa süzdü. Liza'nın üzerinde Gucci ayakkabıları, siyah bir Marc Jacobs diz boyu etek ve onunla uyumlu siyah, ipek, balıkçı yaka kazak vardı. Jane'se kot pantolon, balıkçı botları ve beyaz bir atlet giyiyordu.

"Ben Kelli," dedi Kelli. "Galiba Jonathan yukarı çıktı ama onu bulamıyorum." Kelli devamlı Liza'ya bakıyordu. Liza da ona baktı. "Hey," dedi Kelli. "Eteğini çok beğendim."

“Teşekkürler,” dedi Liza.

“Çok cool ama aynı zamanda muhafazakar ve seksi de-
ğil. Yani istemediğin türden bakışları üzerine çekmeyecek-
tir, hatta hiç ilgi çekmeyecektir. Değil mi?”

“Hiç öyle düşünmemiştim,” dedi Liza.

“Benim geldiğim yerde böyle bir şey giysem resmen gö-
rünmez olurum ama sanırım burda yani şehirde insanlar
daha mütevazı. Demek istediğim ben böyle olamazdım ama
bazı kızların nasıl bu yolu seçtiğini görebiliyorum.”

“Evet sanırım ben de öyle yaptım,” dedi Liza.

“Evet, ben de onu diyorum işte.” Kelli süveterini biraz
daha yukarı kaldırdı, böylece göbeğinin bir kısmı kenardan
görünüyordu. Sonra omzunu silkti ve Liza ve Jane’e gülüm-
sedi. “Seni nerdeyse unutuyordum,” dedi ve Mickey’nin ar-
kasından koştu.

Liza Komansky Kelli’nin gidişini izledi. Liza’nın durduğu
yerden Kelli’nin mor külotunun çizgileri gözüküyordu. Kel-
li bir kez daha yalpaladı ve Liza onun ucuz, kırmızı ayakkabılarına baktı.

“Bu hiç hoş değildi,” dedi Liza Jane’e, Kelli’nin gidişini
izlerlerken. Kelli’nin üst kata vardığında ayakkabılarıyla çı-
kardığı gacur gucur seslerini duyabiliyorlardı.

Jane düşüncelere dalmış görünüyordu. “Yalnız kedi gibi
gözleri vardı.”

“Evet,” dedi Liza. “Christina Aguilera’ya Mickey Mouse Club’da öğrettikleri şu abartılı seksilik var ya hani? Bunda da ondan vardı işte.”

“Bakıyorum pek hoşlanmadın?” Jane Kelli’nin arkasından baktı.

“Her neyse,” dedi Liza. “Hadi gidip Jonathan’ı bulalım.”

herkesi birden kontrol
edemem ki!

“S onra görüşürüz,” dedim.
“Sonra uyumuş olacağım ama,” dedi Flan.
Saçını okşadım ve sonra, “Ah, doğru,” dedim. Gülmeye çalıştım. Flan’e karşı hissettiklerime kesinlikle aşk demeyecektim. Saçını tekrar okşamamak için kendimi engellemek istediysem de başaramadım. Temiz çarşaf, çiçek ve tarçınlı dudak parlaticısı gibi kokuyordu.
“Seninle takılmak eğlenceliydi,” dedi Flan. “Arno bizi gördüyse ne olmuş? O da David’in kız arkadaşıyla takılıyor muydu? Zaten David’in o kızıdan ayrılması lazım. Amanda onun için fazla oynak.”

“Biliyorum. Ama David’in onların birlikte olduğunu öğrenmemesi lazım, en azından bununla başedecek duruma gelene kadar. Bana bundan kimseye söz etmeyeceğine dair söz ver.”

“Bununla başedebilecek duruma geldiğini nerden bileceksin?” diye sordu Flan. Gözleri büyük, yuvarlak ve maviydi, sanki dünyaya çok uzaklardan bakıyordu. Derin bir of çektim.

Ayağa kalkıp odadan çıkmaya çalıştım ama hâlâ saçını okşuyordum. O anda, tıpkı bir *Sports Illustrated* mayo modeli gibi bir vücudu olmasına rağmen üzerinde muhtemelen Zed’e ait olan bol, yeşil çizgili bir erkek pijaması ve ayaklarında, üstünde plastik ördek kafaları olan terlikler vardı. O kadar hızlı büyümüştü ki, göğüsleri nerdeyse pijamasının büyük beyaz düğmelerini patlatmak üzereydi. Ve bu durumdan ötürü pek de üzgün görünmüyordu.

“Siz ikiniz giyindiniz mi? diye seslendim, Arno ve Amanda’ya.

“Hayır,” dediler. Kıyafetlerini çekiştirip düzeltme sesleri geldi ve Amanda, “İlk ben iniyorum aşağı,” dedi.

Arno, “Ben de oraya geliyorum ve ellerin en yakın arkadaşımızın küçük kız kardeşinin üzerinde olmasa iyi olur,” dedi.

“Her neyse Arno,” dedim. “Hadi aşağıya inip neler oluyor bir bakalım.”

Arno odaya girdi. Flan'ın yatağının yanındaki gökyüzü mavisi kadife koltuktan kalktı. Flan yatakta kıvrılmış uzanıyordu ve o da ayağa kalktı.

“Ben de bira içebilir miyim?” diye sordu.

Arno gülmeye başladı ve ben de kendime engel olmadım.

“Olmaz,” dedi Arno. “Abini bulamamamız yeterince kötü. Seni de kaybetmek istemeyiz.”

“Ablam bira içmeme izin veriyor.”

“Evet,” dedi Arno. “Birisinin February’le bu konu hakkında konuşması lazım.”

Flan'ın yanağına hızlıca bir öpücük kondurdum ve o da yüreğimi yakan cinsten bir manevrayla burnunu hafifçe benimkine değdirdi. Arno’yla birlikte odadan çıktık. Merdivenlerden aşağı adeta kayak yapar gibi hızla indik.

“Dostum, sekizinci sınıftan biriyle takılamazsın,” dedi Arno.

“*Takılmıyordum*. Sadece tüm bu çılgınlıklardan biraz sıyrılmak istemiştim.”

“Bana maval okuma,” dedi Arno. “Seni tanıyorum.”

“Her şeyine bahse girerim ki, senin ahlaki değerlerin benimkinden çok daha berbat durumdadır,” dedim.

“Ayakkabı koleksiyonun üzerine bahse girer misin?”

“Saçmalama,” dedim.

“Hımm. Peki ya ben kazanırsam Flan Flood’ı unutacağsın desem?”

Bir an için durakladım. Flan Flood'dan vazgeçmek mi? Merdivenlerden yukarı baktım. Ona *sahip değildim ki vazgeçeyim* ama Flood'ların evini bu kadar sevmemin öncelikli sebebinin Flan'ın orada yaşaması olduğunu biliyordum. Patch'i eskisi kadar sık görmüyorduk. Onun hakkında konuşuyorduk tabii ama onu *göremiyorduk*.

"Olmaz. Ona sırtımı dönemem. Bana ihtiyacı var." Merdivenlerde Liza ve Jane'le karşılaşınca yavaşladık. "Naber Liza."

"Hey, senin şu pejmürde kuzeninle tanıştım," dedi Liza. "Siz ikiniz nerelerdeydiniz?"

"Üst kattaki banyoda düello yapıyorduk," dedi Arno. Merdivenlerden aşağı koşup yanımızdan uzaklaştı.

Liza arkasından bakıp kafasını salladı. "Yanlış yöne gidiyor. Aşağıda sadece David Grobart var ve korkunç bir parti geçiriyor, Mickey de tam ters yöne, yukarı çıktı ve kuzenini de yanında götürdü."

"Çok garip," dedim. "Mickey'i hiç görmedim. Kuzenimin onun yanında ne işi var anlamadım."

"Sen onu yalnız bırakınca o sürtüğün olduğu yere çakılı duracağını sanmıyordun herhalde."

"Bu konuyu kapattığını sanıyordum," dedi Jane.

Hep birlikte yeniden yukarı, terasa çıktık.

Flood'ların terası özel bir yerdi. Kullanılabilir alan tamamen kahverengi kumtaşıyla kaplıydı, üzeri asma ve

envai çeşit bitkiyle doldurulmuştu. Günaşırı gelip büyümesi gereken bitkilerin büyümeye devam ettiğinden emin olmak, burayı gizli köşeleri ve çağıldayan şelaleleriyle tam bir orman gibi ve son derece bakımlı görevli bir bahçıvanları vardı. Okulun yaz tatiline girmesine yakın zamanlarda eğer kimsenin yazlık evine gidemezsek dersleri asıp burda takılmaktan hoşlanırdık. Geceleri daha da iyi oluyordu. İçini biralar, Red Bull kutuları ve votka şişeleriyle tıka basa dolu tuttuğumuz bir buzdolabı vardı.

Yukarı çıktığımızda Mickey çığlık atıyordu, "Philippa! Nerdesin?"

Philippa'nın evinin düzeni Flood'larla aynıydı. Charles Sokağı'nın karşı tarafında ve bahçe içinde. Bazen ona seslenirdik ve daha küçük olduğumuz zamanlardaysa çatılarına ve bahçelerine su bombaları ve daha bir sürü şey fırlatırdık. Ama tüm bunlar o ve Mickey, Romeo ve Juliet olmadan önceydi. Philippa'nın babası daha önceleri Mickey'nin babasının kariyerine yatırım yapmış büyük bir yatırımcı bankacıydı. Ancak daha sonra araları fena açıldı ve ailelerimizin vermeden duramadığı yemekli partilerde -sonucunda kaçınılmaz olarak birimizin ailesinin diğeri-ninkiyle altı ay veya bir yılığına konuşmamasıyla sonuçlanan partiler- devamlı tartışmaya başladılar.

"Dostum, kız buraya geliyor, görmüyor musun?" dedi Arno. Mickey'i ensesinden yakaladı ve kafasını bahçeye

doğru eğdi. Philippa kendi bahçelerinden Flood'ların evine doğru geliyordu. Anaokuluna gittiğimiz yıllarda arka taraftaki tahtadan çite bir kapı yaptırmışlar ve onu devamlı açık bırakmışlardı.

“Philippa!” diye bağırdı Mickey.

“Naber, Jonathan?” dedi Kelli. “Beni bırakıp gittin.”

“Öyle mi?” diye sordum. “Hayır, öyle yaptığım söylenemez.”

“Ama ben söylüyorum,” dedi Kelli. “Ne cool şehirli kuzensin sen ya,”

Altımız birden terasta dikiliyorduk. Ben, Arno, Mickey, Kelli, Liza ve Jane.

“Amanda nerde?” diye sordu Arno.

“David nerde?” diye sordu Liza.

“Yani o ikisi çıkmıyor mu zaten,” dedi Kelli. “Belki de beraberlerdir.”

“Sen bunu nerden biliyorsun, Aaahh?” dedi Mickey. Hepimiz aynı anda ona baktık. Terasın köşesinden güç bela yukarı tırmanıyordu.

“Ben olayları hemen anlarım,” dedi Kelli. Gülümsedi ve hepimiz ona baktık. Üzerinde hâlâ o pembe süveteri ve beyaz eteği vardı ama yemektekinden farklı görünüyordu, daha rahat ve daha seksi. Sonra gözlerimizi üzerinde hissetmiş olsa gerek -çünkü Mickey'nin az önce durduğu yeri gösterdi ve artık orada yoktu.

“Mickey!” diye bağırdım.

“Philippa!” diye bağırdı. “Geliyorum!”

Çardağın üzerinde dengede durmaya çalışırken çıkan sesleri duyduk. Sonra asma kahverengi kumtaşından yavaş yavaş ayrıldı.

Liza aklımdan geçeni söyledi: “Hey Mickey, neden merdivenleri denemiyorsun?”

Sonra bir ıslık ve patırtı duyduk.

david kız arkadaşıyla işleri yoluna koymaya çalışıyor

“Nereelerdeydin?” diye sordu David Grobart. Salon katında Amanda’yla birlikteydi, burası diğer taraflara göre daha sakindi. Kapüşonunu çıkarmıştı. Birileri müzik setine eski bir Air cdsi koymuştu ve kimse dans etmediği halde odanın ortamı iyiydi. David hâlâ koltukta oturuyordu, Amanda da tam yanındaydı ama birbirlerine değmiyorlardı.

“Hiiç,” dedi Amanda. “Ya sen?”

“Şey, ilk başta seni bulamadım, ben de Jonathan’ın kuzeni Kelli’yle takıldım. Sonra o gitti ve ben de kimseyi bulamadım.”

“Ben de öyle, ben de kimseyi bulamadım.”

David Amanda’ya doğru yaklaştı. Kolunu kızın omzuna atmaya çalıştı ama Amanda orali olmadı.

“Sarılma bana,” dedi Amanda.

“Ama ben sarılmayı severim,” dedi David. Çıkardığı ses yüzünden Elmer Fudd gibi görünüyordu.

“Biliyorum ama partideyiz.”

“Benim Tweety Kuşum olsana.”

“Kapa çenenii!” Amanda David’den uzaklaştı.

İki yıl önce Amanda David’in rüyalarını süslüyordu. Kısa boylu ve uzun saçlı bir kız olan Amanda, Jessica Simpson’dan bile daha seksi olma ayrıcalığına sahipti ve tıpkı onun gibi kapıları devirecek kadar güçlü bir sesi ve zengin babasıyla evlenmeden önce NASCAR’da model olarak çalışan annesinden aldığı güneyle, umursamaz tavırları vardı.

“Sorun ne?” diye sordu David. “Cidden nedir senin derdin?”

“David,” dedi Amanda. Hâlâ üst kattaki banyonun zemininden ıslak olan bluzunun ucuyla oynayıp duruyordu.

“Ben...”

“Ne?”

“Sedyeye ihtiyacımız var!” Bu, kıpkırmızı bir suratla merdivenlerden koşarak aşağı inen Jonathan’ın sesiydi. David’i sweat-shirtünden yakaladı ve bariz şekilde birini bekleyen gözlerle merdivenlere bakan Amanda’nın yanından çekip aldı.

“Mickey çatıdan düştü. Gidelim,” dedi Jonathan. Etrafına bakındı. “Belki de sadece erkekler gelse iyi olur. Kötü bir manzarayla karşılaşabiliriz.”

Elbette kimse onun bu söylediklerini takmadı. Böylece Jonathan, Arno ve başı çeken David bahçeye koştular ve Mickey Pardo’nun adını haykırarak dolanmaya başladılar.

Oraya vardıklarında Mickey’i bulamadılar. En sonunda David kafasını kaldırdı ve onu gördü, Flood’ların verandasının tentesinde kıvrılmış yatıyordu.

“İyi misin?” diye seslendi David.

Mickey hayır, iyi değilim anlamında düz ve acı dolu bir ses çıkardı çünkü az önce evin tepesinden düşmüştü.

“Kırığın var mı?” diye sordu Jonathan.

“Kolum. Geri kalanım iyi. Philippa nerde?”

“Az önce cebimden aradı,” dedi Liza. “Babası Mickey’nin uçuşunu görmüş ve Philippa’yı eve sokmuş.”

Sonra hemen hemen herkes eve geri girmeye başladı.

“Hadi seni indirelim,” dedi David. David ve Jonathan bir merdiven getirdiler ve Mickey’i tenteden indirdiler.

“İyi düştü,” dedi Mickey. “Her şeyin etrafımda döndüğünü gördüm...”

“Aaa,” dedi David. “Şunun koluna bakın.”

Mickey’nin dirseğinin olması gereken yere beysbol topu koyulmuş gibi görünen koluna baktılar.

“Saint Vincent’s Hastanesi’ne gitmemiz lazım,” dedi Jonathan. “David, sen benimle gelmelisin.”

“Ama,” dedi David. Yutkundu ve Amanda’yı görmek umuduyla etrafına bakındı.

“Hadi ama,” dedi, Jonathan. “Mickey kendini katletmiş.”

David boynunu eğip Mickey’i bir tarafından tuttu ve Jonathan da diğer tarafına geçti.

“Kolum kırıldı,” dedi Mickey.

“Sadece bu kadar olmasını umalım,” dedi Jonathan.

“Aaah,” dedi Mickey. “Hızlı çekmeyin.”

Kelli hızla gelip Mickey’nin ağzına bira döktü. Bira ağzından akınca Kelli parmak uçlarıyla Mickey’nin dudaklarını sildi.

“Mımmm,” dedi Mickey. “Harikası.”

“Arno, sen de bizimle geliyorsun,” dedi Jonathan. Flo-od’ların evinin kapısını açtı ve dördü hep birlikte dışarı çıktı.

“Ne?” diye sordu Arno. “Sizinle gelmemi mi istiyorsun?”

Mickey’nin merdivenlerden inmesine yardım ettiler ve sonra sokağın ortasında daire şeklinde durdular.

“Sanırım buna gerek kalmayacak,” dedi Jonathan. “Burda kal, kuzenime göz kulak ol.”

“Ah, olurum,” dedi Arno ve gülümsedi. “Başka bir şey?”

“Patch eve gelirse bizi ara,” dedi David.

“Tamam,” dedi Arno. “O herifi bütün hafta hiç görmedim. Aslında onu aramaya başlamalıyız...” Sesi giderek alçaldı ve kısık ışıkların yandığı eve baktı. “Saint Vincent’s’da

iyi eğlenceler. Beklerken birkaç porno dergi falan alın bari,” dedi ve Arno merdivenleri tırmanıp içeri girdi.

Üçü birden artık kapalı olan kapıya baktılar.

“Bunun nesi var?” diye sordu David Jonathan’a. Jonathan sadece omuzlarını silkmekle yetindi.

“Arno’nun ne işler karıştırdığını bilmediğim zaman iyi bir şeyler olmuyor demektir,” dedi David. “Yani sanki o, sanki şeytan gibi bir şey!”

Mickey gülmeye başladı ve “Şeytanla mı arkadaşız biz yani!” dedi. Sonra yine acıyla inledi.

“Ah, kes şunu,” dedi Jonathan taksi çevirirken. “Eğer Arno şeytansa o zaman ben de meleşim.”

“Sen olsan olsan peri olursun,” dedi Mickey ve Jonathan’ın boynuna daha sertçe asıldı.

“İn üstümden o zaman,” dedi Jonathan.

“Hayatta olmaz,” dedi Mickey. “Sen iyi peri Glenda’sın.”

“Canın cehenneme, Picasso,” dedi Jonathan. “Şeytandan yardım iste. Bakıyorum yaptıklarım hiç takdir edilmiyor.”

Jonathan Mickey’nin ağırlığını David’e bıraktı ve ikisi birlikte park halindeki bir Explorer cipin üzerine düşüp sarhoş adamlar gibi sendelediler.

“Tamam, tamam,” dedi Mickey. “Lafımı geri aldım.”

“Bu tulumu artık emekli etmelisin...” dedi Jonathan Mickey ve David’in doğrulmasına yardım ederken.

“İnan bana,” dedi Mickey. “Kıyafet alışverişine çıkmaya hazır olduğumda ilk sen bileceksin.”

Taksi geldiğinde taksiciyle anlaşıp binmelerine yardımcı olan yine Jonathan oldu.

liza ve ben geçmişimizden bahsetmeyiz

Tamam, itiraf ediyorum. Hepimizi bir arada tutma işinde çok iyiymişim gibi davransam da, profesyonel olduğumu da söyleyemeyeceğim. Sonuçta herkesin kaderinin kontrolü benim elimde değil ve Mickey sonunda kendini hastanede bulurken ben bu konu hakkında hiçbir şey yapamadım.

Partiden sıkılıp bizi bulmaya gelen Liza'ya birlikte Saint Vincent's'ın bekleme odasında oturuyordum. Liza dizlerinin üstüne çökmüş, annesi yataktan kalkıp bileğini kıran beş yaşında Kevin adında bir çocukla oyun oynamakla meşguldü. Bense telefonla Flood'ların evine ulaş-

maya çalışıyordum ama tabii ki kimse cevap vermiyordu. Arno'nun cebini denedim ama o da açmadı.

"Umarım Kelli iyidir," dedim.

"Neden endişeleniyorsun ki?" dedi Liza. "Kocaman kız."

"Ondan nefret ediyorsun?"

"Bu futbol sezonundan nefret etmek gibi bir şey," dedi Liza. "Çok geçmeden gidecek, o yüzden neden bunu dert edeyim ki? Mickey'i bu gece yatıracaklar mı?"

"Evet, hadi gidelim."

"Beş dakika bekle," dedi Liza. "Kevin oyunumuz bitince uslu duracağına söz verdi."

Böylece Liza'nın Kevin'la olan işinin bitmesini bekledim. Bir yanım aynı şeyi benimle de yapmasını istiyordu ve diğer yanım geçen haftasonu Liza'nın bunun gibi bir şeyi zaten yaptığını hatırlıyordu.

Patch'in evindeydik ve kafam güzeldi. Liza beni dördüncü kattaki yatakodalarından birine götürdü ve beni resmen yatağa attı. İşte bu olaydan sonra Flan Flood'la konuştum. Yatakta uzanmış tavana bakarak milletin geceyi bensez nasıl geçirdiğini düşünüyor ve her zaman yaptığım gibi kim ne yapıyor, kim ne düşünüyor şeklinde boşlukları doldurmaya oynuyordum ki Flan kapıdan kafasını uzattı. Uyuyormuş gibi yaptım ve Flan odaya girip bana doğru baktı.

"Ayakkabılarını çıkarmamı ister misin?" diye sordu Flan.

"Hayır."

“Açıkçası annemlerin yataklarının üzerinde ayakkabılarını isteyeceklerini pek sanmıyorum.”

“Bunlar çok iyi ayakkabılar,” dedim. Dirseğimin üzerinde doğruldum ve Flan’e baktım. Onları Barneys’den aldım. Londra Jasper Fords’tan.”

“Sen gay misin?” diye sordu Flan.

“Hayır, sadece ayakkabılara çok meraklıyım. Arkadaşlarım bu duruma alıştı.”

“Çünkü onlar da gay.” Flan, annesinin gibi görünen, yatağın yanındaki sandalyeye oturdu ve güldü.

“Hayır, değiller,” dedim. “Liza’nın arkadaşı Jane öyle. Ama ben değilim, senin abin de değil, Mickey de değil veya David ya da Arno da.”

“Yakışıklılar”

“Evet, beşinci sınıftayken ben de böyle olduğumuzu düşünüyordum.” Sesimin nostaljik çıkmasını engelleyemedim.

Onun grubunun da aslında benimkinden pek farklı olmadığından bahsettik. Sonra insanların çatıya çıktıklarını duyduk ve içeri gireceklerinden korktum ama girmediler. Ben de onu biraz gıdıkladım ve odadan çıktım. Yalnız öpüşmeden değil. Sadece bir kereliğine.

Hastanedeyse Liza’nın oyunu bitmişti. David bir süre önce eve gitmişti. Mickey’nin ailesini aramıştık ama Montauk’taki çiftliklerindeydiler. Mickey’nin babası büyük sa-

nat eserlerini burada yapardı. Kimse oranın numarasını hatırlayamadı ve ben de gidip Mickey'nin masraflarını kendi kredi kartımdan ödedim, böylece sigorta ve onun gibi karışık işlerle uğraşmak zorunda kalmadık.

Liza'ya birlikte gecenin ortasında yürümeye başladık. Nerdeyse sabahın dördü olmuştu ve hava serinlemişti, yağmursa artık dinmişti. Sokaktaki tek araç taksiler ve Holland Tunnel'daki Yedinci Cadde'ye ve New Jersey'e giden gençlerin doldurduğu arabalardı. Benimse doğuya, annemin Beşinci ve On Birinci Cadde'nin kesişimindeki evine gitmem gerekirken Liza'nın batıya, annesi ve babasıyla birlikte yaşadığı Cornelia Sokak'taki evlerine yürümesi gerekiyordu.

"Kelli partide ne yaptı merak ediyorum," dedim.

"Biz giderken o Arno'yla birlikteydi."

"Olayları tahmin edebiliyorum."

"Jonathan," dedi Liza. Doğruca karşısına, sokağa bakıyordu. Aramızda normal bir mesafe vardı ama bana yakın olmaktan rahatsızlık duymayacağını hissedebiliyordum. Ben de yaklaştım ama kolumu atmadım. Altı aydır falan aramızda bir şey geçmemişti. Fakat aramızda bir şeyler olduğunda bu çok normalmiş gibi gelirdi, sanki bu herkesin bizden beklediği bir şeymiş gibi. Ne var ki bunu sürdürmek için gerekli heyecanı duymadığının farkındaydım. Ancak bunu asla dile getirmedim.

Bir anda aramızdaki bu Şeye son vermiş olsak da, birlikte takılmaktan vazgeçmemiŐtik.

“Ne?” diye sordum. Belki de birisinin size bir Şey söylemek istediğini bildiğinizde ancak aklınız başka bir Şeyle çok meşgul olduğuunda kabalık etmiş olabilirsiniz. Ama yine de ...istediklerini söylemelerine izin vermezsiniz.

“Hiçbir Şey,” dedi. “Umarım kuzenini bulursun.”

Bunu söyleyiŐ tonunu sevmedim ama artık bir Şeyler yapmak için çok geçti, ben de Liza'ya sarıldım, ertesi akşam konuŐacađımızı söyledi ve yönümü deđiŐtirip Kelli'yi almak için Flood'ların evine yürüdüm.

arno cazibesini konuşturuyor

“**M**ickey sana ne diyordu?” diye sordu Arno. “Aaahh,” dedi Kelli. “Sanırım bunun komik olduğunu düşünüyordu.”

Şöminenin üzerinde bir ayna vardı ve Kelli oradan kendine baktı. Beyaz-sarı saçlarını salladı. Kelli bunu yaparken Arno onu izledi ve sonra kendi saçını kontrol etti. “Tıpkı gereksiz yere çatıdan düşmenin komik olması gibi.”

Kelli güldü. Gözlerini aynaya sabitlediler. Flood’ların salonunda hâlâ müzik çalıyordu -Idlewild’dan yavaş bir şeyler- ve Arno cdyi Kelli’nin koyup koymadığını merak etti. Sadece beş çocuk falan kalmıştı ve Arno onların kendisi hakkında ne düşündüğünü umursayacak kadar hiçbirini tanımıyordu.

“Biliyor musun, burası müthiş,” dedi Kelli.

“Sen bir de benim evimi görmelisin,” dedi Arno. “İnsanlar oraya tımarhane diyorlar.”

“Neden?”

“Çünkü devasa ve çılgın bir yer. Ailem sanat simsarlığı yapıyor ve bu yüzden odalar bir sürü manyak sanat eseriyle dolu. Nereliyim demiştin? Bizimkiler oradaki müze için bir şeyler yapıyor olabilir.”

“St. Louis.”

“Ah, evet. Ailemle birlikte uçmuştuk oraya bir keresinde. Hostes bana asılmıştı ve beni sadece personelin kullandığı lavaboya götürmüştü. İşte ben de o zaman Mile High Club’a* katılmıştım.”

“Yok daha neler,”

“Gerçekten,” dedi Arno sırtarak. Kelli kesinlikle çok sekti. Örneğin küfür bile etse, kulağa gerçekten küfür eden başkalarını taklit ediyormuş gibi gelmiyordu. Eline beyaz, mermer bir vazo aldı. Arno, kızın kol hareketlerini izledi.

“Bir ara sizin tımarhaneyi görmek isterim,” dedi.

“Ben de isterim. Yarın akşam ailemin galerisinde benim de katılacağım bir açılış şovu var, sen de gelirsin. Sanatçının adı Randall Oddy; çalışmalarını bilirsin belki. Geceye orda başlarız ve eğer işler iyi giderse sonra benim eve gidebiliriz.” Arno eliyle Kelli’nin çenesine dokundu. Kelli ona hafifçe gülümsedi ve üst dudağını yaladı.

“Sen o gergin kuzenine hiç benzemiyorsun,” dedi Arno.
“Galiba New York’u çok seveceğim.”

Arno, Kelli’den uzaklaştı. Kız da onu takip etti. Arno ne-
reye gittiğinden emin değildi ve Flood’ların evinin, zihninde-
ki haritası pek iyi sayılmazdı -hele ki sabahın dördünde, bir
düzine biradan sonra. İşte bu yüzden koltuklardan birine ta-
kıldı ve Kelli o kadar çok güldü ki, nerdeyse boğuluyordu.

Bu esnada kapı açıldı ve February Flood ve arkadaşları
içeri girdi. Arno ayağa kalktı.

“Arno, seni salak, burda ne işin var?” diye bağırdı Febru-
ary. “Ve bu süprüntü de kim?” February koyu renk eye-liner
sürmüş, koyu renk giysiler giymişti. Kısa saçları topuz yapılmış-
tı ve kahverengi gözleri iyice açılmış, cam gibi parlıyordu.

Kelli gülmeyi kesti. February’nin arkadaşları Kelli’nin ya-
nından geçip yukarıya çıktılar.

“Patch nerde?” diye sordu February.

“İşte gecenin sorusu,” dedi Arno. “Onu bütün gece hiç
görmedim. Buarada Mickey terasınızdan düştü ve millet
onu hastaneye götürdü. Sen nerelerdeydin?”

“Cheetah’ta. Mekânı fena dağıttık.”

“Ah, öyle mi?” dedi Kelli. Fısıldayarak, “fena dağıtmışlar”
dedi ve kafasını salladı.

“Bak sürtük,” dedi February, “burası benim evim. Kim
olduğunu bilmiyorum ama bence artık gitsen iyi olur, hem
de hemen.”

“Peki,” dedi Kelli ve kapıya yöneldi.

“February, sakın ol biraz. O Jonathan’ın kuzeni. Kelli, gitme.”

“Jonathan’ın mı! Sen hangi cehennemdensin ki böyle giyiniyorsun?”

“St. Louis.”

“Hıh,” dedi February. “Biliyor musunuz, siz ikiniz iyi bir çift olmuşsunuz. Arno sen kurnaz satıcının tekisin ve sen, sen de...” February cümlesini bitirmeye tenezzül etmedi. Evin berbat durumda olduğunu farkettiler. Bundan rahatsız görünmüyordu, sadece hasar tespiti yapıyordu.

“Patch’i gördün mü?” diye sordu February.

“Bunu zaten sormuştun,” dedi Arno. “Biz biraz daha burada takılcağız tamam mı?”

“Bu ikisi kalabilir ama geri kalanınız defolup gitsin,” dedi February, hızla salonda kalmış birkaç çocuğa doğru dönerek. Avare tipler hızla ayağa kalktı ve kapıdan fare gibi kaçışıp gittiler. February kendinden emin bir şekilde kafasını salladı ve merdivenlerden yukarı çıkıp Arno’yla Kelli’yi yalnız bıraktı. Kelli parmağını Arno’nun burnunun üzerine koyup bastırdı.

“Çok tatlısın,” dedi Kelli.

“Yani senden çok farklıyım. Ben seni daha çok inanılmaz seksi diye tanımlardım.” Kelli’nin parmağını avcuna alıp ağzına götürdü ve “Benimle eve gel, şimdi,” dedi.

“Biliyorsun Jonathan’ın ne zaman döneceği belli değil-
ken seninle gelmeyi yeğlerdim ama annemin bundan hoş-
lanacağını sanmıyorum. Ayrıca Jonathan kapıda.”

Ön kapı açıldı ve Jonathan nefes nefese karşılarında be-
lirdi.

“Hey, Kelli. Artık eve gitsek iyi olacak.”

“Seni yarın gece evimde istiyorum, erken gel, kokteyl
için,” dedi Arno. Kelli’nin gözlerine baktı.

“Çok ısrarcısın,” dedi Kelli. “Çok isterim.”

Arno, “Biz de...” diye başladı ama *birbirimiz için yaratıl-
mışız* dememek için kendini tuttu. Bunu düşündüğü için bi-
le utanıyordu çünkü bunu gerçekten hissederek söylemedi-
ğinizde kulağa çok klişe geliyordu -ve o da bunu hissetmi-
yordu. Elbette, normalde öyle zeki cümleler kurması gerek-
mezdi. Normalde sadece ağzını tutar ve kızları götürürdü.

şehirde rüzgârlı bir cumartesi

mickey hastane yatağından iyi yararlanıyor

“**B**enimle evlenir misin?” diye sordu Mickey.
“Büyüdüğüm zaman olabilir,” dedi Philippa.
“Bir yıl sonra falan.”

İkisi de kahkahalara boğuldu. Mickey, sağlam olan koluyla Philippa'yı kendine doğru çekti. Philippa kısa süre önce üzerinde müflonlu bir mont, Prada ayakkabıları ve belinde kuşağı olan Diane von Fürstenberg elbisesi ile çıkagelmmişti. Ve Mickey'nin iyi olduğundan emin olduktan sonra hasta yatağına girip kuşağını çözmüştü.

Mickey birkaç saat önce uyanmıştı ve cumartesi sabahının puslu gökyüzüne bakmıştı. Philippa'yı özlemişti. Birkaç kemiğini de kırmıştı bu arada ama Philippa gelip

de yatağına girdiğinde onu önceki gece hastanede kolundan ötürü değil, deli gibi davranmasından ötürü tuttuklarını anlamıştı.

Şimdiyse, uzun, sırk gibi bacaklarıyla uyumsuz yuvarlak bir yüzü olan Philippa, büyük, dolgun dudakları ve kalkık, yay kaşlarıyla yatağının ortasına oturmuş onunla oyun oynuyordu. Philippa Mickey'nin burnunu öpmek için uzandı ve Mickey hızla çekilince öpücük dudaklarına denk geldi. Mickey hastane elbisesini çıkartmıştı. Kapının kilitli olması ikisinin de umrunda değildi.

“Liza’dan duyduğuma göre Jonathan dün gece iğrenç bir akrabasını getirmiş ve herkes onunla yatabilmek için uğraşmış,” dedi Philippa.

“İşte senin bu açık ve doğrudan konuya giren yanını seviyorum.”

“Ama sen uğraşmadın,” dedi Philippa ve Mickey'nin kırık kolunu yavaşça kafasının üzerine geri itti. Philippa kaşını kaldırdı. Mickey nefesini tuttu. Mickey, Philippa'nın aldatıldığını öğrenirse kolunu tekrar kıracağını biliyordu. Neyse ki aldatmamıştı.

“Acıyor,” dedi Mickey. Kız eğildi ve ona bir öpücük verdi. “Okulu boşver. Sen benimle evlenene kadar bu yataktan çıkmayacağım.”

“Seninle evleneceğim,” dedi Philippa. “Evleneceğimi söyledim. Bana Kelli'den biraz daha bahset.”

“Çok tuhaf ama onu normalde olduğundan daha seksi hatırlıyorum. Tıpkı filmlerdeki gibi.”

Jonathan iki fincan sert kahveyle içeri girdiğinde ikisi öpüşüyorlardı. Jonathan’ın ağzı o kadar büzüşmüş ve sarkık duruyordu ki, yirmi beş yaşında görünüyordu.

Mickey, Jonathan’ın geldiğini duymamış gibi yaptı, Philippa da öyle... Jonathan pencereye yürüdü ve kahvelerden birini içmeye koyuldu. Telefonunu çıkartıp evi aradı.

“N’aber anne? Kelli uyandı mı? Ona bir şey sormak istiyordum. Hayır, rahatsız etme. Daha sonra eve uğrayacağım. Evet, yemek harikaydı ve herkes muhteşemdi ve çok güzeldi. Kesinlikle, evet. Bye.”

“Sanırım birisi geldi,” dedi Philippa ve güldü.

“Siz ikiniz devamlı çırlıçıplak olmasanız olmaz mı?” diye sordu Jonathan.

“Bakma o zaman,” dedi Philippa.

“Bakmıyordum.”

“İyi o zaman. Her neyse, babamla Sotheby’s’e gitmeliyim. Arno’nun babasına karşı bir Lichtenstein’a teklif verecek ve benim de orada olmamı istiyor, bununla zaman öldürmediğimden emin olmak için.” Mickey’i gösterdi.

“Baban çok zayıf kalacak,” dedi Mickey. “Arno’nun babası kesin kazanacaktır. Sonra uğrayacak mısınız?” Yatağın yanındaki çelik sehpaye uzandı ve birkaç hapla birlikte bir bardak su aldı. İlaçları yuttu ve gözlerini kırıştırdı.

“Hayır bu akşam evde takılmalıyım,” dedi Philippa ve elbisesini giyip kuşağını bağladı. “Ama beni sonra ara ve beni sevdiğini söyle.”

Ve sonra gitti.

“Hadi gidip öğle yemeği yiyelim,” dedi Jonathan. “Ciddiyim, pantolonunu giy ve burdan çıkalım artık.”

Dışarı çıktıklarında ve Jonathan, Mickey’nin düz yürümesini sağladığında Köşe Bistro&Bar’a gittiler. Buradaki bütün garsonlar onları tanırdu çünkü altıncı sınıftan beri okuldan sonra hamburger yemek için buraya gelirlerdi.

Arka taraflarda bir masaya yerleşip siparişlerini verdiler ve West Village’ın akşamdan kalma, havalı tiplerinin huşu-u içinde hamburgerlerini yiyişlerini seyrettiler.

“Ağrı kesicilerden kafam dönüyor,” dedi Mickey. Kırık kolunu, kafasının üzerinde helikopter pervanesi gibi döndürdü.

“Çatıdan düşmeden önce kuzenimle tanıştın demek?” diye sordu Jonathan.

“Ben onunla flört etmedim.”

“İyi ne hoş ama onunla tanıştın, öyle değil mi?”

“Ahh. Evet...”

“Arno da tanıştı.”

“Takılmışlar mı? Nerden biliyorsun?”

“Ne yaptıklarını bilmiyorum. Ama Kelli’yi bir saatten fazla bir zaman Arno’yla birlikte bıraktım.”

“Ah, Philippa’yı ne kadar çok sevdiğimden konuşmak ister misin? Bunu düşünmeden edemiyorum.”

“Bu çok sinir bozucu, o kadar.”

“Aşk mı?” diye sordu Mickey. Hamburgerini ısırdı. Philippa dışında bir şeyler düşünebilmeyi diledi. Ama yapamıyordu. Philippa olmadan, o neydi ki? Bilemiyordu. Her zaman böyle çılgınca şeyler yapmaya kalkışmamıştı ...artık doğru düzgün düşünemiyordu. Alçısını aşağı yukarı oynattı. Ağırdı.

“Hayır, Kelli konusu. Arno sonuçlarını veya bizim nasıl hissedeceğimizi düşünmeden önüne çıkan herkesle flört ediyor. Sana dün akşam ne yaptığından bahsettim mi? Kuralımızı bozdu.”

“Ne kuralı?” diye sordu Mickey.

“Ah,” dedi Jonathan. “Boşver gitsin.” Mickey bir uzaylıya bakar gibi bakıyordu. Kafasını hafifçe yana eğip etrafına bakındı. Kendinin bile farkında değil gibiydi. Garson iki bira getirdi ve Jonathan Mickey’nin bardağını önünden aldı.

“Bu kız, yani Aaahh,” dedi Mickey, ağzı yemekle doluyken konuşarak. “Philippa onu duyunca biraz delirdi.”

“Birkaç gün içinde gidiyor.”

“Bu iyi. Philippa, Liza’nın ondan pek hoşlanmadığını söyledi ve bu iyiye işaret değil.” Mickey kolu kırık ama âşık ve kafası güzel bir adam gibi mutlu mesut sıırttı.

daha iyi bilmem gerekirdi

Mickey'le karnımızı doyurduktan ve bizimkileri arayıp akşam sekiz buçukta Man Ray'de yemek için toplanma işini ayarladıktan sonra saat dört gibi eve gittim. Akşamki toplantıda sekiz kişi olacaktık: Mickey, David, Arno, Liza, Amanda, muhtemelen kuzenim Kelli ve belki bir de Patch, gerçi onunla günlerdir konuşmamıştım. Neler karıştırdığını merak ediyordum. Bu, onunla konuşmadan geçirdiğim en uzun süre olacaktı ve onu çok özlemiştim. Hepimizin üzerinde sakinleştirici bir etkisi vardı.

Yemek planlarını yaptıktan sonra kendimi çok hiperaktif hissediyordum. Oripides'in bir oyununu okumam gerekiyordu ama cumartesi akşamıydı -yani ödev zamanı

değildi. Ben de Flan'ı aradım, at binme dersinden eve dönmüş olacağını varsayarak.

Flood'ların hemen yanında Beşinci ve On Birinci caddelerin kesişiminde büyük ve eski bir apartmanda oturuyorum. Daire birbirinin içine geçen bir düzine odasıyla tuhaf bir labirenti andırıyor ve ben ne zaman kendimi garip hissetsem gözlerimi kapayıp evde dolanır ve hangi odada veya koridorda olduğumu anlamaya çalışırım. Ve sonra birden bunun Flan'ın hoşuna gidebilecek bir oyun olduğunu düşündüm. Gözlerimizi bağlayıp ıslık çalarak birbirimizi bulup çarpışabiliriz. Ancak aklıma önceki gece pek konuşma fırsatı bulamayışımız geldi.

"Hadi gidip dondurma alalım," dedi Flan, telefonda.

Bu fikre bayıldım çünkü dondurmayı çok severim. Ayağımdaki Westons'ları hemen çıkardım ve rahat, mavimsi beyaz Prada ayakkabılarımı giyip Sekizinci Cadde'deki, eski moda tereyağlı bisküvi parçacıklarıyla el yapımı dondurmalar sattıkları yeni Mario Batali restoranı Otto'ya gittim. İşte orada, camın yanındaki bir masada beni bekliyordu. Ve çok tatlıydı.

"Cam kenarında oturmasak olmaz mı?" diye sordum.

"Benimle görülmekten korkuyor musun?" diye takıldı Flan. Sonra kalkıp masanın üzerinden uzandı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Bu bana çok güzel ve çok ama çok yanılmış gibi bir his verdi.

“Evet,” dedim.

“Kapa çeneni.”

Beni tekrar öptü; aynadan kendine baktığını görebiliyordum, sanki bu anı bu sabah evde çalışmış gibi ...ve bu, kalbimi ona biraz daha kaptırmama neden oldu.

“Eviniz ne durumda?” diye sordum.

“Benimle eve gelip temizlememe yardım etmek ister misin?”

“Aha,” dedim. Yanından uzaklaşıp dondurmalarımızı almaya gittim. En sevdiği dondurmayı bile biliyordum - üzerine çikolata parçacıklı bisküvi serpiştirilmiş vişne ve vanilyalı dondurma. Ödemeyi yaparken Liza aradı.

“Bu akşam hepimiz toplanıyor muyuz?” diye sordum.

“Evet, haberi aldım. Dokuzdan sonra Man Ray’de. Ama sizin çocuklardan kaçının gelebileceğinden emin değilim.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bazılarının başka planları olduğunu duydum,” dedi Liza.

“Kimin?” diye sordum. Ama cevap vermeden kapattı ki bu onun her zaman yaptığı türden bir şeydir. Elimde cep telefonum, dondurmalarımız ve para üstüyle masamıza doğru ilerledim. Flan atlayıp elimdeki külahlardan birini kaptı.

“Jonathan,” dedi, yerlerimize oturduktan sonra. “Bu iş nereye gidiyor?”

“Ne?”

“Sen ve ben. Biz nereye gidiyoruz? Çok utangaçsın ama eğer çıkacaksak insanlara bunu söylemem gerekecek. Ayrıca Patch’i bulup onun için sorun olup olmaya çağını sormalıyım.”

“Dalga mı geçiyorsun?”

“Eminim umrunda olmayacaktır ama yine de ona söylemek istiyorum. Onu gördün mü?”

“Hayır ve hayır. Bak Flan, bu daha çok -arkadaşlarımla buluşup geç saatlere kadar parti yapmadan önce seninle buluşmam gibi bir şey, yani partiden sonra ne olur bilmem tabii- muhtemelen bütün gece sürer. Yani bu benim planımdan önce geçirdiğim son derece kutsal ve masum bir zaman. Yani senden hoşlanıyorum ama sen çok küçüksün henüz.”

“Hayır!” dedi Flan. “Bundan daha fazlası var.”

“Hayır,” dedim. “Olamaz.”

Bana baktı ve gözleri doldu.

“Ağlama,” dedim.

“Neden ağlamayayım?” Sesi titrek çıkmakta haklıydı ve bu çok etkileyiciydi. O esnada kendimi gergin hissedip hiçbir şey söyleyememek yerine yapmayı yeğleyeceğim pek çok şey vardı. Dondurmasını bir iki kez daha yaladı ve sonra külahını dikkatlice masadaki peçetenin üstüne bıraktı. Ardından gözyaşlarını tutamıyormuş gibi çok hızlı nefes almaya başladı ve en sonunda ayağa kalkıp koşmaya başladı.

“Flan, bekle!” diye seslendim. Koşup ardından yetişmeye çalışmamla APC çizgili gömleğimin üzerine donduramı dökmem bir oldu. Arkasından koştum ama çoktan gitmişti bile -şehir merkezindeki evlerine doğru gözden kaybolmuştu.

“Flan,” dedim. “Flan Flood. Ben sensiz ne yapacağım?” Bunu söylediğime inanamıyordum. Ama işte söylemiştim. Böğürtlenli, fıstık ezmeli donduramdan kalanları yaladım ve halime üzüldüm. Yapayalnızdım ve gerçekte nasıl hissettiğimi söyleyemediğim için kendi kendime kıızıyordum. Üstümü değiştirmek için eve gittim.

arno, kelli'yi oddy'le tanıştırıyor

“G elmişsin,” dedi Arno. Kelli gülümsedi. Arno, Kelli'nin dümdüz, uzun beyaz-sarı saçları, aşırı makyajı ve dar kotundan görünen karnıyla önceki geceden çok daha yoldan-çıkış-küçük-kız havasına büründüğünü düşünüyordu.

“Evet,” dedi Kelli. “Ama Jonathan'ın beni yalnız bırakması için ona Noam Chomsky'nin NYU'da Amerikan emperyalizmi hakkında yapacağı konuşmaya gittiğimi söylemek zorunda kaldım.”

“Evet, bilirim,” dedi Arno. “Ben bunu her zaman yaparım. Bana bir öpücük ver.”

Kelli ona göz kırptı.

“Birbirimizi tam olarak tanımıyoruz,” dedi Kelli.

“Öyle mi?”

“Haklısın, n’olmuş ya’ni?” Kelli, Arno’yu ensesinden tutup kendine çekti ve öptü. Randall Oddy’nin Chelsea Wildenburger’deki şovunun tam ortasında duruyorlardı. Burası, Kelli’nin okulundaki spor salonunun dört katı büyüklüğünde beyaz ve devasa bir odaydı.

Akşamüzeri Arno Blackberry’sinin bozulduğunu düşünmüştü çünkü devamlı aynı numara ekranında belirliyordu ancak daha sonradan bu numaranın Amanda’nın olduğu ortaya çıktı. En sonunda telefonunu kapattı. Bütün gün hiçbir şey yapmayıp korsan *Matrix 3* dvdsini seyretmeyi planlıyordu ve Amanda’yla hiç uğraşası yoktu. Daha da kötüsü, en yakın arkadaşlarıyla birbirlerinin kız arkadaşlarıyla takılmaya dair verdikleri sözü bozduğu için ona öfkeleneceklerini aklına dahi getirmek istemiyordu. Keanu üçüncü kez öldüğünde Arno da bu düşüncelerinden kurtuldu.

Şimdiyse çok mutluydu. Kelli gelmişti. Basit bir planı vardı. Kızı açılıştaki manzarayla etkileyecek, sonra onu evine götürüp kızla birlikte olacaktı. Onun gibi St. Louis’li kızların ne yaptıklarına dair bir fikri yoktu ama bu kız kesinlikle istekli görünüyordu.

“Hadi arka tarafa gidelim,” dedi Arno. Kelli’nin elini yakaladı ve onu anne babasının ve tanıdıklarının oluşturduğu yüzlerce kişinin oluşturduğu kalabalıktan geçirdi.

“Arno, bebeğim!” diye seslendi birisi. Arno etrafına baktı. Birbirine sıkıca kenetlenmiş kadın ve erkeklerin oluşturduğu halka açıldı ve delice yakışıklı, siyah ipek takım elbiseli ve üzerinde sarı harflerle *Acayip* yazan bir tişört giyen adam hayranlarının arasından sıyrılıp Arno ve Kelli’nin yanına geldi.

“Randall,” dedi Arno. “Şovun ateşliymiş. Çok ateşli.”

Arno ellerini ovuşturdu ve duvarlara baktı. Son derece güzel kadınların tek gözlerini hafifçe kırparken çekilmiş, tüm kasları belirginleşmiş ve korkunç görünen resimleri vardı. Devasa resimlerdi ve ne olduklarını anlamak biraz zaman alıyordu. Randall’ın bir önceki şovu üreme organlarının resimlerinden oluşuyordu ancak neyse ki o zamandan beri biraz büyümüştü de, onunla çalışan herkes rahatlamıştı.

“Bu kim?” diye sordu Randall Oddy. Kendisine bakmakta olan Kelli’ye bakıyordu. Kelli’nin ruju Arno’yu öperken dağılmıştı.

“Aaahh,” dedi Kelli. Ve Arno kaşlarını çatı.

“Siz ikiniz arka odaya mı gidiyordunuz? Ben de -ve siz de!” dedi Randall ve kahkahayı bastı. “Durun, hemen bir yerlerden bir şişe Christal bulup size katılacağım.”

“Harika,” dedi Kelli. “Sanatına bayıldım.”

“Belki bir ara benim için poz verirsin,” dedi Randall.

“Çok isterim.” Kelli, Randall’a göz kırptı. Bunu yaparken dili ağzından çıktı ve dilini rujunu düzeltmek için kullandı.

Arno yeniden bir of çekti ve o an daha çok David Grobart gibilerin aşına olduğu bir hisse kapıldı -kendinden çok daha cool olan Randall'ı kıskanmak.

Arka odaya geçerlerken Arno'nun Blackberry'si yeniden çaldı. Telefonu cebinden çıkardı ve yere attı. O esnada oradan geçmekte olan tükenmez kalem kadar sivri uçlu topuklu ayakkabılar giyen bir modelin telefonun üzerine basmasıyla cihazın kırılması ve kızın alabora olan bir tekne gibi devrilmesi bir oldu. Arno içten içe zavallı Amanda Harrison Deutschmann'ın o sırada evinde yapayalnız, kız arkadaşlarıyla dışarı çıkmak için hazırlanırken kendini yatağa atıp bağıra bağıra ağladığını biliyordu.

"Aaahh," dedi Kelli. "Bu akşam dün gecedен bile daha eğlenceli."

"Evet," dedi Arno.

"Sanatçı arkadaşını çok sevdim gerçekten. Hayatımda tanıştığım en cool erkek."

"Kelli..."

"Ne?" Kelli kalabalığa bakınıyordu. İnsanlar gruplar halinde durmuş, eserlere arkalarını dönmüş, birbirlerine hikâyeler anlatıyor ve daha sonra nereye gideceklerini konuşuyorlardı. Bazıları Randall Oddy'nin açılış sonrası Onuncu Cadde'deki La Luncheonette'de vereceği yemeğe davetliydi. Geri kalanlar küçük bir yemekle yetinip La Luncheonette'de neler olduğundan konuşacaklardı ki aslında o yemek de

çok eğlenceli olmayacaktı ama onlar bunu asla bilemeyecekti çünkü davet edilmemişlerdi.

“Ne?” diye sordu Kelli yeniden. Arno, Kelli’nin diğer kadınların kıyafetlerini süzüp kendi dar kot pantolonuna ve suni ipek blüzüne baktığını görebiliyordu.

“Sen çok...” Arno’nun sesi giderek azaldı. Kelli’ye ondan gerçekten çok hoşlandığını söyleyecekti ama sonra kendini tuttu. Kelli’yi özel satış odasına götürdü. Birkaç siyah sandalye ve Arno’nun ailesinin duvara astığı oldukça pornografik bir Randall Oddy resmi dışında odadaki tek eşya, yerdeki ayı postuydu.

Kelli’ye baktı. Evet seksiydi ancak bu ona değer vermesi gerektiği anlamına falan gelmezdi. Tanıdığı hiç kimseye benzemiyorsa ne olmuş yani? Zaten hiç kimse başka birine benzemiyordu ki, öyle değil mi? Bunu okulda öğrenmemiş miydi? Kapıyı kapattı ve Randall Oddy’nin onları unutmuş olması için dua etti, böylece Kelli sadece ona kalacaktı.

“Ne kadar güzel bir halı!” dedi Kelli. Eğilip kürkü okşadı ve Arno da onun tam yanında durup kızın bluzu açıldığında ortaya çıkan jaguar dövmesine baktı.

“Güzel dövme.”

“Evet,” dedi Arno’nun yüzüne bakmak için arkasını dönerken. “Bunu birinci sınıftayken yaptırmıştım. Bu bizim okulun maskotu. Çok aptal değil mi?”

“Belki biraz uzanmak istersin?”

“Bunun gibi bir halı söz konusuysa evet, iyi fikir doğrusu,” dedi Kelli.

“Hey n’aber, siz ikiniz burdan sonra ilginç bir yere gidecek misiniz?” Randall Oddy, kapının eşiğinde durmuş elinde iki şişe Christal ve parti bardaklarıyla ikisine bakıyordu. Arno ve Kelli yavaşça ayağa kalktı.

“Bu senin partin, Oddy,” dedi Kelli.

“Ancak senin gibi bir kız da yanımda olduğu sürece buna parti denebilir.”

“Hıh,” dedi Arno kısık sesle. Halıyı çoktan unutmuş olan Kelli’ye bir bakış attı. Randall, Arno’ya bir kadeh şampanya verdi ve üçü kadeh tokuşturdular.

“Neyin şerefine içiyoruz?” Kelli, Randall’ın koluna girdi ve kafasını kaldırıp ona baktı.

“Bize,” dedi Randall. “Hadi bütün gece üçümüz birlikte takılalım!”

“Ben de ne kadar eğlenceli olur diye düşünüyordum,” dedi Arno ama gülümsemedi.

david bahçede oyun oynuyor

“**H**adi David, montunu al,” diye seslendi Sam Grobart, David’in babası. “Saat nerdeyse yedi oldu ve biz ısınma turlarına yetişmek istiyoruz öyle değil mi?”

David salonlarındaki koltuktan yavaşça kalktı. Blackberry’sinde oyun oynuyormuş gibi yapıyordu -aslında sabahdan beri Amanda’ya ulaşmaya çalışıyordu ve hâlâ bununla meşguldü. Aslında bunu o kadar sık yapıyordu ki, ailesine yalan’söylemek zorunda kalıyordu çünkü David’de bağımlılık ve zararlı davranış bozuklukları olup olmadığına çok dikkat ediyorlardı.

“Isınma hareketlerini izlemek neden bu kadar eğlence-
li?” diye sordu Hilary Grobart. Terapist olmasının yanı sıra

bir dizi kişisel gelişim kitabı yazmıştı, *Her Zaman İlk Önce Sorun*. İşte bu yüzden o da her zaman ilk önce soruyordu. David ve babası bir of çektii. Hilary'le yaşamak paranoyak bir papağanla yaşamaya benziyordu.

“İzlemek zorunda değiliz,” dedi Sam sesini yükselterek. “Ama istiyoruz.”

“Anlıyorum,” dedi Hilary. “Hadi gel,Davey.”

Üçü birden karşılıklı dikiliyordu ve David ailesine şöyle bir baktı. Oldukça uzun ve güzel denebilecek insanlardı - tabii gözlükleri, kalın tüvit ceketleri ve sorumluluk sahibi kahverengi ayakkabılarıyla bu kadar utangaç ve tuhaf görünüşlü olmasalardı. Oturma odalarının bütün duvarları kitaplarla kaplıydı ve herkes devamlı bu kitapları okurdu, bu nedenle kitaplar rafların kenarından sarkar ve genellikle devrilirlerdi, doğal olarak da pek çoğu sırtları kırılmış vaziyette yerde sıralanırdı.

Sam, asansörde konuya girdi, “Moralinin son zamanlarda bozuk olduğunu biliyoruz ama bu numaralı biletler senin moralini yerine getirecektir. Biletleri Frederick Flo-od’dan aldım, onlar da tam arkamızda olacak.”

“Ne güzel.”

“O iyi bir adam ama çocuklarını daha sık görmesi gerekiyor.”

“Bu gizli kalması gereken bir bilgi değil mi?” diye sordu David.

“Onun terapisti olduğum için mi?”

“Evet, yani.”

“Gizli, öyle değil mi? İlk önce gidip sordun mu?” dedi Hilary Grobart. David ve babası yeniden bir of çektiler.

Grobart’lar şehir merkezinde, West Fourth ve Jane’in köşesindeki büyük ve eski bir bina olan Rembrandt Apartmanı’nda oturmalarına rağmen Otuz Dördüncü Cadde’deki Madison Square Garden’a yürüyerek gidiyorlardı. Kısacası her yere yürüyorlardı.

Yol boyunca David ve babası Rangers’ın nasıl inanılmaz derecede kötü olduğundan ve bu gidişatın devam edecek gibi görüldüğünden bahsettiler.

“Ama anlamıyorum, neden bu kadar kötüler?” diye sordu Hilary.

“Çünkü Eric Lindros MRI makinesinin içini kendi buz patenlerinden daha iyi bilir,” dedi Sam Grobart ve kendi esprisine güldü. Karısıysa sadece kafasını salladı ve Yirmi Sekizinci Cadde’deki Wild Pony Bar’ın önünde tartışan birkaç sarhoşa şaşkın gözlerle baktı.

David Amanda’yı düşündü. Amanda’nın Turks and Caicos’ta dalış okuluna gittiği yazı saymazsak on aydır çıkıyorlardı. Amanda oradayken o kadar fazla ot içmişti ki, David’e karakterinin geri döndürülemez biçimde değişmiş olabileceğine ve artık ona uygun biri olmayabileceğine dair bir uyarıda bulunmuştu. Ancak kimseyle flört etmediğine ve

David'i aramamasının tek sebebinin oradayken telefonları olmayışı olduğuna yemin etmişti. Ve eylülde bir ay önce geri döndüğünde David'le yatmışlardı. İkisi için de bu bir ilkti. En azından Amanda öyle söylüyordu.

O gün İşçi Günü'ydü ve David Amanda'nın Tribeca'daki evine gitmişti. Oturduğu bina Yukarı Doğu Yakası evi gibi tasarlanmıştı. David yanında çiçek, kondom ve bir paket M&M ve bir de şampuan getirmişti. Okuduğu kitapların birinde bir kızın saçını yıkamanın duygusal bir hareket olduğunu görmüştü. Gelin görün ki Amanda'nın odasına -dairenin ışık alan tek odası ve ailesinin daha geleneksel bir hava yaratmak için attığı modern mobilyalarla döşenmiş, içerisi Sagaponack'taki yazlık evlerine gittikleri zaman kazandığı atçılık kurdelalarıyla dolu- girdiğinde Amanda hemen seks yapmak istemişti. Çantasındaki kökleri güçlendirici Infusium 23 şampuanı çıkarmasına gerek bile kalmamıştı. İşte bitmek bilmiyormuş gibi görünen salı ve perşembe akşamüstü seks seansları böyle başladı (basketbol antrenmanının olmadığı günler).

David elinde çiçekler, şeker veya hiçbir şey olmadan gelir, ikisi birlikte Amanda'nın Duke'daki kuzenini ziyaret etmeye gittiğinde hayranları tarafından kendisine verilmiş olan Deke Kardeşliği el yapımı sarı yorganın altına dalar, tüm kıyafetlerini çıkartıp birbirlerini çıldırtırlardı. Saat sekiz olduğunda David evine gidip ödev yapar Amanda'ysa dışa-

nı çıkıp ailesiyle akşam yemeği yemek için Da Silvano'ya girdi.

“Buna aşk diyebiliriz,” dedi David, birlikte geçirdikleri üçüncü akşamdan sonra. “Biliyorum, hissettiklerim bu, sana âşığım.”

Amanda David'in yanında yatıyordu ve sırtı dönüktü. Başucu komodininde duran küçük flat ekran televizyonunda kanalları geziyordu.

“Tamam mı?” dedi David. Amanda dönüp ona baktı. Yüzünde, garsonların masanıza gelip günün spesiyallerini söylediklerinde yüzlerinde beliren o sakın ifadenin aynısı vardı. Amanda'nın ailesi akşam yemeğinde her daim dışarıdaydı. Bu hepsinin yapmayı sevdiği tek şeydi.

“Tabii,” dedi. “Ben de seni seviyorum.”

Ve David'in zaten iyi durumda olan dünyası bin kat daha iyileşti.

“Patlamış mısır ister misin?” diye sordu Sam ve David'in kaburgalarını dürttü. David kafasını iki yana salladı ve hafifçe ciyakladı. Babasının parmakları silah namlusu gibiydi.

“Hadi ama... hadisene,” dedi Sam, Garden'a girdiklerinde. Grobart'lar Flood'ların Rangers biletlerini daha önce birkaç kez daha kullanmıştı, bu sayede yüzlerini cama dayayıp karşılaşmayı izleyebildikleri koltukların yerini biliyorlardı; biraz yukarıda, ziyaretçi sırasının solunda. Rangers bu akşam ezeli düşmanı Flyers'a karşı oynuyordu.

Yerlerine oturdular, David, babası ve sonra da annesi.

"Bir ofsayt ne zaman ofsayt değildir ve neden?" diye sordu David'in annesi. Sam durumu açıklamak için karısının kulağına eğildi.

David hemen Blackberry'sinden Amanda'ya mesaj çekmeye koyuldu. Uzun, upuzun destansı bir mesajı monologlar, soneler ve şiirlerle donattı. Amanda'ya eğer onu ararsa veya bir mesaj gönderirse ya da daha sonra onu görmek istediğini ve onu hâlâ sevdiğini göstermek isterse her şeyi yapabileceğini söyledi.

yabancılar bile mickey'i seviyor

“Jonathan, hangi cehennemde bunlar?” diye sordu Mickey. Man Ray’e yoğun bir ağrıkesici etkisi altında gelmişti. Bardan uzakta, siyah deri bir koltuğa gömülmüş, tek ayağını da sandalyeye koymuş bekleyen Jonathan’a baktı. Mickey, Jonathan’ın bileğini yakaladı ve barın loş ışığında Jonathan’ın ne giydiğini görebilmek için ayağını kaldırdı.

“Yeni Saint Laurent koleksiyonundan -Tom Ford’un dediği yeni bir şey, taklit timsah derisi.

“Bunlar bildiğin turuncu mokasen.”

“Aslında yanık toprak rengi,” dedi Jonathan. “Yalnızsın.”

“Ve hiç acı hissetmiyorum,” dedi Mickey. Oturdu ve Jonathan’a reçeteli Vicodin kutusunu gösterdi. “Bir tane ister misin?”

“Hayır,” dedi Jonathan. “Geçen sefer n’olduğunu hatırlarsın.”

Mickey başını salladı. Jonathan’ın ilaç almasına en son izin verdiği zaman Flood’ların Greenwich’teki eski teknesindeki bir partidelerdi. Jonathan da herkesle aynı şeyi içmişti ama onlar gibi arkasına yaslanıp müzik dinlemek yerine sonraki altı saati koşarak ve önce cankurtaranları sonra teknedeki insanları sayarak ve gökyüzünün rengi bebek mavisi olmasına rağmen sahil güvenlikten yaklaşan bir fırtına olup olmadığını öğrenerek geçirmişti... Mickey teklifini geri aldı.

“Herkes nerde?” diye sordu Mickey. Barın etrafına bakındı, sanki Arno, David ve Patch saklanmış da çıkıverip ona sürpriz yapacaklarmış gibi.

“Hepsi geleceklerini söylemişti,” dedi Jonathan. Mickey, Jonathan’ın yudumladığı içkisini alıp kafasına dikti.

“Ahh -bu da ne ya?”

“Yabanmersinli kulüp sodası,” dedi Jonathan.

“Aman tanrım,” dedi Mickey. “Ben bira alacağım.”

Mickey bara gitti. Cumartesi gecesi ve saat sekizi geçiyor olmasına rağmen mekân boştu ve mezar gibi sessizdi. Barmaid, siyah tişört ve kot pantolonlu, son derece uzun bir kızdı.

“Stella alabilir miyim?” dedi Mickey. Karşısında tanımadığı bir personel olsa bile onların kendisini tanıdığını biliyor-

du. Çünkü çocukluğundan beri ailesiyle birlikte brunch için bu restorana gelirlerdi. O esnada dayandığı bar çok ünlü olmadan önce babası tarafından tasarlanmıştı.

Barmaid kız Mickey'nin düşünceleri kadar dumanlı ve kızarmış gözlerine baktı. Kafasını önce bir tarafa sonra diğer tarafa eğdi ve "Hayır," dedi.

"Ne demek hayır?"

"Kafan sallanıp duruyor ama sana nedenini sormuyorum. Korkunç görünüyorsun. O yüzden hayır."

"On altı yaşında olduğum için mi yoksa bir fili bile devirebilecek kadar ağrıkesici aldığım için mi?"

"Evet," dedi kız ve bir bardak alıp kola koydu ve Mickey'e uzattı. Bütün bunlar olurken Mickey'nin dikkati kapıdan giren insanlara kaydı. Hepsi de arka taraftaki yerlerine yerleşebilmek için arkadaşlarının gelmelerini bekliyordu. Jonathan'a baktı, telefonla konuşuyordu.

O karanlığın içinde Mickey yerleri göremediğini farketmişti. Tek görebildiği bir duman bulutuydu. İçinden barmaid kızın içmesine izin vermemesine şükretti. Barın arkasındaki televizyonda New York One kanalı açıldı ve köpek şeklinde ayakkabılar tasarlayan bir kadınla röportaj yapıyorlardı.

"Rangers maçını izleyebilir miyiz?" diye sordu Mickey.

"Evet dersem burda durup sana göz kulak olmama izin verecek misin?"

“Evet,” dedi Mickey. “Ben de gözlerimi senden ayırmak istemiyorum.” Dili sürçüyordu. Sonra kaşlarını çattı, kocaman, üzgün ve çaresiz bir palyaço gibi. Kız üç saniye içinde Mickey’e tav oldu.

“Bana bir öpücük ver ve gidip komik ayakkabılı arkadaşınla otur,” dedi kız. Mickey uzanıp kızı öptü, viski ve patya gibi kokuyordu. Kız da uzanıp Mickey’nin kibrit çöpü ormanı gibi görünen saçlarını karıştırdı.

“Sence kız arkadaşım bu halde olduğum için bana kızarmı?” diye sordu Mickey.

“Eğer beni öptüğünü öğrenirse, evet,” dedi kız. “Şimdi arkadaşının yanına dön. Üzgün görünüyor.”

“Buna inanabiliyor musun? Liza dışında kimse gelmeyecek,” dedi Jonathan, Mickey yanına oturduğunda. “Ve onu davet ettiğimi bile hatırlamıyorum.”

“Her neyse,” dedi Mickey. Kolu, babasının Cadillac heykelleri gibi ağır çekiyordu.

“Benim içkim nerde?” diye sordu Jonathan.

Ancak Mickey’nin kafası o kadar güzeldi ki, konsantre olabildiği tek şey televizyonda oradan oraya giden buz hokeyi topuydu.

david'e telefon geliyor

David, diğerkleriyle birlikte Man Ray'de yiyecekleri akşam yemeğini unuttuğunu farkettiğinde gülümsedi. Sorun değildi. Yanaklarının ısıldadığını hissetti. Kendisi asla ama asla hiçbir şeyi unutmazdı ve Patch Flood'ın son derece rahat olup herhangi bir plana katılması dahi beklenmemesine imrenirdi. Ve işte şimdi David ile ailesiyle birlikte Rangers maçında takılıyordu ve bu duruma rahat bir bakış açısından -David kendisinde böyle bir şeyin mevcut olmadığını biliyordu fakat en azından birkaç arkadaşında bu rahatlık vardı- bakıldığında son derece cool davrandığı söylenebilirdi.

“Sayı!” diye bağırды Sam Grobart. David'i tuttu ve birlikte te ayağa kalkıp ellerini kollarını salladılar.

“Bu nasıl oldu?” diye sordu David’in annesi. Sam olayı açıklamak için yerine oturdu.

Rangers artık bir sayı öndeydi ve David mutluydu. Maçın üçüncü çeyreğinin başıydı ve tek yapmaları gereken durumlarını korumaktı. Ağır ter ve bira kokusu Madison Square Garden’in soğuk havasını doldurmuştu. Amanda aklından hiç çıkmıyordu. David düşündü ki, *belki de ailesiyle çok meşguldür, şu beş saatlik, yedi safhadan oluşan meşhur akşam yemeklerinden birini yiyorlardır.*

Sonra telefonu çaldı ve cebinden çıkarırken telefonunu öyle sıktı ki, bir an için elinden fırlayıp buzun üzerine uçağını ve oyuncuların birinin pateniyle iki eşit parçaya bölüneceğini düşündü. Ancak öyle olmadı. Arayan Amanda’ydı.

“Hey, nerelerdeydin?” diye sordu David.

“David, nerdesin?”

“Bunun önemi yok, Rangers maçındayım. Neler oluyor? Bütün gün sana...”

“Biliyorum,” dedi Amanda. “Sana söylemem gereken bir şey var.”

“Ne?” diye sordu David. Konsantre olabilmek için kafasını bacaklarının arasına gömdü. Beton basamaklar yüzüne çok yakındı ve rutubet kokusu vardı.

“Artık birlikte olabileceğimizi sanmıyorum.”

“Ne? Neden?”

“Nedenini söylemek istemiyorum. İşleri herkes için zorlaştırmaktan başka işe yaramaz.”

“Neymiş o? Neden bahsediyorsun?”

“Beni zorlama David.”

“Zorlamak mı?” David etrafına bakındı -buzun üzerinde de ters giden bir şeyler vardı.

“Beni söylemek zorunda bırakıyorsun -başka birisiyle flört ettim. Sen bu kişiyi tanıyor sayılırsın. Yaptığım şeyi istediğimden bile artık emin değilim ve kendimi çok kötü hissediyorum.

“Ne? Kimdi? Hayır!”

David telefonu elinden düşürdü. Dudaklarının arasından acı bir çığlık yükseldi. Beşinci sınıftayken Arno David’in mektuplaştığı Molly’e ateşli bir Fransız öpücüğü kondurduğundan beri kızlar tarafından aldatılmaktan korkuyordu. Bu nedenle ortaokul ve şimdiye kadar olan lise hayatı boyunca bir kız arkadaşı olmamıştı. İhanetin şoku David’i fena çarptı ve sanki vücudunun kontrolünü yitirmiş gibi bir gevşeme hissetti. Amanda’nın kimle flört ettiğini merak bile edemedi.

Sonra ayakları onu aşağı çekti ve olduğu yere yığıldı. Kalabalık hep bir ağızdan *hayır* diye bağırdı. David’in babası oğlunun yanında durmasını istiyordu. Bu esnada David acı içinde ağlıyordu. Bir saniye önce savunma oyuncularından biri Flyers takımından birini Grobart’ların önündeki cama

yapıştırılmıştı. Adam bir an için camı tırmalamış, ardından yere yığılmıştı.

Penaltı! İki dakika cezası!

Kameralardan biri yere düşen oyuncuya, çığlık atan taraftarlara ve Rangers'ın maçı kaybetme olasılığına zum yaptı. Kameraman daha sonra sevgili takımının kaybıyla kendisini arayıp ikisinin de tanıdığı biriyle flört ettiğini itiraf eden sevgili kız arkadaşının acısını eşit derecede hissettiği yüzünden okunan David'e yaklaştı. David'in yüzü her şeyi açıkça söylüyordu. *Hayır!*

bir kız sizden hoşlandığında ve
siz ondan yeteri kadar
hoşlanmadığınızda ne olur

“**A**man tanrım,” dedim. “Televizyona bak.”
Hızla ayağa kalktım ve içkimin bir kısmı
pantolonuma döküldü.

Televizyonda, Flyers takımından bir oyuncu fena köşeye sıkışmıştı ve Rangers oyunu dağıtmıştı. Maçı tepkisizce izliyorduk. Hokey hiç umrumda değildi ve Mickey artık bu gezegende değil gibi görünüyordu. Sonra çok mutsuz bir taraftarın yüzü tam ekran karşımda belirdi, yüzündeki şok olmuş, öfkeli ifade gözyaşlarına dönüşmüştü. Kamera iki üç saniye aynı kareyi gösterdi. Çocuk böğüre böğüre ağlıyordu.

"Bu David," dedi Mickey. Mickey, adeta havada uçan pamuklar varmış da onları uzaklaştırmaya çalışıyormuş gibi kollarını sallıyordu.

"Evet bu David ve ağlıyor. Televizyonda," dedim.

"Galiba bizimle buluşmayacak," dedi Mickey.

"Yine nasıl boktan bir olay oldu merak ediyorum."

"Unutmuş olmalı."

"Hayır, salak -onu televizyonda böyle ağlatacak ne oldu diyorum." Ancak elbette ne olduğunu biliyordum. Arno diye mırıldandım ve bu yaptığını nasıl düzelteceğimi düşünmeye başladım. Ve Patch? O nerdeydi? Onun için endişelenecek zamanım yoktu, hele ki David ESPN kanalında ağlarken.

Kafası bir dünya olan arkadaşımın yanına oturdum ve kollarımı önümde kavuşturup yanaklarımı şişirdim ve sıcak havayı dışarı üfledim. Mickey'e baktım. Suratında öp-beni ifadesiyle barmaid kıza bakıyordu ve şaşırtıcı biçimde kız da ona kendi öp-beni ifadesiyle karşılık veriyordu. Veya Mickey'le dalga geçiyordu. Ayırması zordu. Mickey tulumunun fermuarını açtı ve içinde hiçbir şey yoktu. Erkek arkadaşlarıyla birlikte bara giren kızlardan birkaçı Mickey'e baktı ve Mickey ayakta kalıp onlarla dans etmeye çabaladıysa da o kadar berbat durumdaydı ki, yerine çöküp koltuktan çok benim üzerime oturdu. Onu üzerimden ittim.

Bazen kızların Mickey'den ne kadar hoşlanabildiğini unutabiliyorum. Onu şaşırtıcı ve heyecan verici bulduk-

ları için seviyorlardı. Çılgın olduğu için... Kızların beni neyim için sevebileceklerini merak ettim. Sığır derisi ve kordovan arasındaki farkı bildiğim için mi? Muhtemelen hayır.

“Bu akşam mahvoldu,” dedim. Mickey’nin başı, şu kafası sallanan oyuncak bebeklerin yaptığı hareketin on numara bir taklidini yapıyordu.

“Eve gitmelisin,” dedim.

“Neden?”

“Şu haline bak, dinlenmeye ihtiyacın var. Yoksa bütün hafta okulu özlemek zorunda kalacaksın. Vespa’n nerede?”

“Bilmiyorum... Patch’lerde mi?” Mickey gülümsedi.

“Sana bir taksi çağırayım.”

“Hayır,” dedi. “Yürüye bilirim. David’in Rangers’a bu kadar meraklı olduğunu bilmiyordum.”

“Evet, ben de.”

Etrafıma bakındım ve Liza’nın yalnız başına girdiğini gördüm. Her zamanki gibi baştan ayağa siyah giysileri içindeydi ve saçlarını toplamıştı. Bardaki yaşlı adamlar ona yiyecekmiş gibi baktılar. Mickey, Liza’yı görünce zar zor ayağa kalktı ve kendini ayakta tutabilmek için ona sarıldı. Liza Mickey’nin yüzünü ellerinin arasına aldı ve gözlerine baktı.

“Bak, kız arkadaşın gelmiş,” dedi Mickey.

“Hayır, o benim kız arkadaşım değil,” dedim hızlıca. Sırf Liza ve ben geçen sene kimseyle çıkmadığımız, ara sı-

ra takıldığımız ve çoğu gece telefonda konuştuğumuz için insanlar bizim çıktığımızı sanıyordu.

“Evine git,” dedi Liza. “Lütfen.”

Liza, Mickey’i taksiye bindirmek için dışarı çıkardı ve ben de bu süreyi Flan Flood’ı aramak için kullandım.

“Jonathan?” dedi Flan.

“Bir işin var mı?” dedim.

“Laura ve Rebecca’yla birlikte *My So Called Life* dvdlerini izliyoruz. Bütün replikleri ezbere biliyoruz. Ama bir ara şu Rangers maçına baktık ve senin şu arkadaşın David’i küçük bir bebek gibi ağlarken gördük.”

“Bak, bugün için üzgünüm.”

“Ah, sorun değil. Her neyse.” Nefesinin hızlandığını duyabiliyordum ve bunları yanında iki arkadaşı olduğu için söylediğini de biliyordum.

“Benimle buluşmak ister misin?” diye sordum. Ancak kapının açıldığını gördüm, Liza bana doğru geliyordu. Ayrıca Flan’dan neden benimle buluşmasını istiyordum ki?

“Gelebilir miyim bilmiyorum,” dedi olgun sesiyle.

“Haklısın. Gelmemelisin. Saçmaladım. Bak ben çok saçma davranıyorum. Özür dilerim. Beni fazla takma sen.”

“Beni yarın ara,” diye fısıldadı ve telefonu kapattı. Karşımda duran Liza’ya baktım.

“Sizin ekibin geri kalanı nerde?” diye sordu.

“Gelmiyorlar. Bir şeyler içmek ister misin? Sen kiminle geldin?”

“Yalnızım,” dedi. Bara gittik. DJ köşesine kurulmuş ve Humpty şarkısının remixini çalmaya başlamıştı. Liza’yla birlikte kalabalık barı yarararak kendimize küçük bir yer açabildik ve Liza ikimize de birer cosmopolitan ısmarladı. Liza’ya, cumartesi akşamı arkadaşlarıyla eski televizyon dizilerini izleyen küçük bir kıızı kafama taktığım gerçeğini içermeyen bir şeyler söylemeye çalıştım.

“Grubum dağılıyor,” dedim.

“Kelli nerde?”

“Bilmiyorum. Bizimle burda buluşacaktı. Harita falan da vermiştim eline. Ya kayboldu ya da daha iyi bir teklif aldı.”

“Arno da seni ekti sanırım.”

“Evet, o ikisi muhtemelen bir yerlerde birbirlerinin üzerinden dondurma ve çikolata sosu yalayıp fantezi yapıyorlardır.” Gülmeye çalıştım ama daha çok boğazıma tavuk kemiği kaçmış gibi bir ses çıkardım.

“Veya sevişiyorlardır.”

“Şaka yapıyordum,” dedim.

“Ben yapmıyordum.”

“Bazen katlanılmaz derecede uyuz oluyorsun.”

“O senin çok naif olmandan kaynaklanıyor.”

“Çok teşekkürler!” dedim ama sesim biraz yüksek çıkmış olacak ki, bir masa dolusu insan dönüp bize baktı. Ama onlar ne de olsa otuz yaş üstü yaşlı insanlardı, kimin

umrundalardı ki? Liza'nın bir cumartesi akşamı beni ve arkadaşlarımı kovalamaktan çok ama çok daha iyi planları olduğunu biliyordum ve bu durum, benden yapmayı istemediğim bir şey isteyeceğini düşündürdü bana. Hissettiklerimi değiştiremezdim ki. Eğer aramızdaki şey gerçek değilse, onunla geçen sene takıldığım gibi takılmak istemiyordum.

"Bu gece o kadar kötü ki, neden yaşadığımı bile sorgulamama neden oldu, anlatabiliyor muyum?" dedim. "Hadi gidelim."

"Peki," dedi Liza. İçkisine dokunmamıştı bile.

Yavaş yavaş eve doğru yürümeye başladık. İkimizin de telefonları çaldı fakat duymazlıktan geldik. Cumartesi gecesi yeni başlıyordu ve sokaklar kalabalıktı. Suite Sixteen'in eski yerine açılan yeni kulüp Inca-Eight'in önünden geçtik. Ve kapıdaki görevlilerin Liza ve bana gülümsemelerine rağmen ikimiz de içeri girmeyi teklif etmedik.

"Seni atlatmam gerek," dedi Liza.

"Hımm," dedim.

"Biliyorum bunu biraz fazla abartıyormuş gibi görünüyorum," dedi. "İkimiz birlikteyken hiçbir zaman o kadar iyi bir çift olmadık. Ve sorunun bir kısmı da bu, öyle değil mi?"

"Sanırım." Ancak aslında problemin tam olarak ne olduğundan hiçbir zaman emin olamamıştım. Diğer herkes bizim iyi bir ikili oluşturduğumuzu düşünüyordu.

Liza'nın sokağına gelince yanağıma bir öpücük kon-
durdu ve birbirimize baktık. Sonra kafasını hızlıca salladı
ve evinin merdivenlerini koşarak çıktı. Arkasından tek
söyleyebildiğim, "Sonra konuşuruz!" oldu. Oysaki düşü-
nünce bu çok komikti çünkü söylememiz gereken her
şeyi zaten söylemiştik.

arno'nun gecesi bitmek bilmiyor

“İşte ben buna güzel zaman geçirmek derim,” dedi Randall Oddy. Ringo Starr'ın üvey kızı Francesca'nın Little West On İkinci Cadde'deki evinin bodrum katında yeni açtığı Ringo adlı kulüpte, siyah deri bir koltukta Arno ve Kelli'nin arasında oturuyordu. İçeriye bir seferde sadece kırk kişi girebiliyordu ve o sırada Francesca'yla birlikte kırk bir kişilerdi. Francesca Beatles şarkıları çalıyor, absent içiyor ve yanında bayılıp kalmış on sekiz yaşında bir dizi oyuncusu çocuğun gömleğinin kolunu çiğniyordu.

Kelli köşedeki büfeden aldığı Miller Lite'ını içiyordu. Yorgun veya sıkılmış görünmüyordu. Arno, Randall'ın ser-

çe gibi gövdesinden Kelli'yi görmeye çalışıyordu. Randall da Kelli'ye bakıyordu. İkisi birden esniyorlardı. Saat 4:45 olmuştu.

Kelli bir saat önce lavaboya gittiğinde pembemsi beyaz bir ruj sürdüğü dudaklarını şişirdi. Tuvaletteyken model Jamie King'le karşılaşmış ve kız Kelli'nin ayak bilekliğini beş yüz dolar karşılığında ondan satın almıştı. Şimdiyse Jamie odanın öteki tarafındaki bir koltuktan onlara el sallıyordu. Ama onu karanlıkta zar zor seçebiliyorlardı -bütün mekân siyah deri ve kadifeyle kaplanmıştı ve lambalar da siyah ipekle kaplıydı. Yani arada bir parıldayan mücevherler dışında içerisi gerçekten çok karanlıktı.

"Acaba Jonathan'ın evi buraya göre nerde kalıyor?" dedi Kelli. Ellerini saçlarında gezdirdi.

"Oraya dönmene gerek yok," dedi Arno. Kelli Randall'ı görmek için yan tarafa döndü.

"Nedenmiş?"

"Benimle kalabilirsin," dedi Arno.

"Ya da hep birlikte bütün geceyi sokakta geçiririz," dedi Randall. "Sabah da benim Mercer'deki suiteime gidebiliriz."

"Mercer'i görmeyi gerçekten çok isterim," dedi Kelli.

"Aptal ve trendy bir otel işte," dedi Arno. Sonra ayağa kalktı. Yarışmaktan çekinmiyordu ama Randall'ın geri çekilmesi gerektiğini düşünüyordu. Ne de olsa Kelli sadece on yedi yaşındaydı ve Randall yirmili yaşlarının ortalarındaydı.

“Ve onu ilk ben gördüm!” -Randall’a böyle demek istiyordu işte. Ayrıca babasını gördüğünde Randall’ı ona şikayet edeceğini ve babasının bunun üzerine Randall için başka bir şov ayarlamayacağını, böylece Randall’ın artık ünlü bir sanatçı olamayacağını da söylemek istiyordu. Randall’ın yüzüne bir yumruk indirmeyi de düşünmüyor değildi. Bunlar korkunç hislerdi, biliyordu, hepsi Jonathan’ın St. Louis’den gelen kuzeni içindi.

“Hey, gel yanıma otur,” dedi Kelli. Arno yanına yerleşince, “Eve gitmeyi ne kadar çok istediğini biliyorum. Lütfen beni Oddy’le bırakma.”

Kelli sıcaktı, suni meyve tatlandırıcısı ve bebek pudrası gibi kokuyordu. Birasını uzattı ve Arno bir yudum aldı.

“Beni bırakmayacaksın, değil mi?”

“Hayır,” dedi Arno.

Kelli Arno ve Randall’a kolunu attı.

“Siz benim şu ana kadar New York’ta tanıdıklarımın içinde en sevdiğim iki adamsınız,” dedi Kelli. “Kuzenim Jonathan, şu manyak çocuk Mickey ve bana bizim oralardaki çocukları hatırlatan ezik David dışında.”

Bacaklarını kaldırıp havayı tekmeledi ve kahkahalara boğuldu.

“Bu hafta ortasında bir basın açıklaması yapmak ve açılışıma katılmak için South Beach’e gidiyorum,” dedi Randall Kelli’ye. “Sen de gelmek ister misin?”

“Ben onu zaten götürüyorum,” dedi Arno.

“Vu-huuuu!” diye bağırdı Kelli. “İkinizle birlikte South Beach! Bu benim St. Louis dışına yaptığım en iyi seyahat.” Randall ve Arno dönüp birbirlerine baktılar, kollarını önlerinde bağlamışlardı.

Arno’nun ikinci telefonu David, Jonathan ve Amanda’dan gelen aramalarla titreyip duruyordu ama o duymuyordu çünkü telefon ceketinin cebindeydi ve ceket o sırada ayaklarının dibinde buruşmuş bir halde uzanıyordu.

“Hadi Florent’e gidip kahvaltılık bir şeyler alalım,” diye önerdi Randall.

“Harika, oraya bayılırım ben,” dedi Arno.

“Çok eğlenceli!” dedi Kelli.

Randall kahkahayı bastı ve Arno sesinin manyak gibi çıktığını düşündü. Kelli’nin de aynı fikirde olduğunu görmek için kızın bakışlarını yakalamaya çalıştı. Ancak Kelli çoktan Randall’in peşinden kadife kaplı merdivenleri çıkmaya başlamıştı bile.

Arno ayaklandı ve ikisini yakalamak için arkalarından koştu.

pazar dediğimiz felaket

benim sessiz pazar sabahım

Pazar günü öğleden sonra birde mutfakta oturmuş kahve içiyor ve çoktan defalarca okunmuş olan *New York Times*'a göz atıyordum. Pazar günü *Times* gazetesinden nefret ederim. On kilo çeker ve içindeki her şey çok aptalca ve yanlış olur. Babam Londra'ya taşınmadan önce gazeteyi birlikte okurduk ve babam *Times*'ın iş dünyası ve dünyanın geri kalanıyla ilgili yanlış anlamalarının altını çizirdi. Biraz yorucu bir işti ama çok eğlenceliydi de. Gidip babamı aradım ve gazetenin ne kadar aptal olduğuyla ilgili telefonda konuşmak ister mi diye sormayı düşünürken babam evde yoktu ya da telefonu açmıyordu.

Sonra acayip manyak ve heyecanlı bir şeye gizlice göz atmaya karar verdim. *Times Erkek Modası* kısmı. Magazin bölümü. O sayfaları açıp da birtakım ahmakların bir araya getirip adına moda dedikleri aptal kıyafetleri görünce gülmekten mideme kramplar gireceğini biliyordum. Ben de gazeteyi bir kenara koydum ve evvelki gece milletin başından neler geçtiğini öğrenmek için hepsini teker teker aramaya başladım.

Önce Arno'yla başladım. Telefonu açtı, bu demek oluyordu ki arayanın başkası olduğunu sanmıştı.

“Seni davet ettiğim yere gelmemen ve ardından benim küçük kuzenimi alıp onunla kim bilir neler yaptığını bilememek hiç hoşuma gitmedi.”

“Sakin ol, Jonathan,” dedi Arno. “Eve yeni geldim ve tıpkı annem gibi konuşuyorsun.”

“Öyle mi? Peki annen sana kuzenimle ne kadar ileri gittiğini sordu mu? Peki David'i dün akşam televizyonda ağlarken gördün mü? Sen ve Amanda arasında geçenleri öğrenmiş olmalı.”

“Belki de kendini oyuna fazla kaptırmıştır.”

“Evet, tabii. Kendi iyiliğin için Amanda'nın aranızda geçenleri ona anlatmamış olması için dua et.”

“Evet,” dedi Arno. “Umarım öyledir.”

“Şimdi, kuzenimden n'aber?”

“Umrunda mı ki?”

“Hımm,” dedim. Sonra birden 1) kıskanıyor olamayacağımı- çünkü o benim kuzenim- 2) Arno’nun Amanda’yla takıldığını ve David’in ilişkisinin bozulmasında rol oynadığını, böylece küçüklüğümüzden beri yani en azından beşinci sınıfta Arno bütün yıl boyunca David’le birbirlerine aşk mektupları yolladıkları Molly’le bir Fransız öpücüğü tecrübesi yaşadığından beri aramızda belirlediğimiz tek anlaşmayı da ihlal ettiğini farkettim. David Arno’nun ne yaptığını öğrenirse bizi nasıl bir arada tutacaktım? Patch olsa bizi sakinleştirdi ama hangi cehennemdeydi ki bu çocuk? Hiçbir fikrim yoktu.

“Bunu David’e nasıl yaparsın?”

“Amanda’ya sor. Bu onun fikriydi ve inan bana, ben de bu konuda kendimi hiç iyi hissetmiyorum.”

“Hımm,” dedim.

“Bak, David’e söylemeyeceksin, değil mi?”

“Hayır,” dedim sadece. “Bu onu öldürür.” Ve telefonu kapattık.

Sonra David’i aradım, ancak cevap vermedi. Mickey’i aradım ve o da açmayınca pes ettim. Mickey’nin telefonunun nerde olduğunu bilme olasılığı *Erkek Modası* kışmında düzgün bir ayakkabı modeli olması kadar düşüktü.

Oturdum ve telefonumu mutfak masasının üzerinde döndürüp dururken kendimle ne yapacağımı düşündüm. Sonra dergiyi açtım ve beyaz düğmeli, sıkıcı Wall

Street takımları giymiş bir grup adamın resimlerine baktım.

İşte o esnada bir ses duydum ve evimizde misafirler olduğunu hatırladım. Kelli mutfığa girdi. Ayaklarının üzerinde duramıyordu desem durumunu azımsamış olur-
dum. Mutfak tezgâhına sanki bir teknenin kenarıymış gi-
bi tutundu, bu durumda bizim mutfak da deniz oluyordu.

“Bir şeye ihtiyacın var mı?” diye sordum. Sesimin öfke-
li çıkması için uğraştım ama olmadı. Kelli her ne kadar
akşamdan kalma olsa da, oldukça seksi görünüyordu. Du-
dakları pembeleşmiş ve şişmişti, saçıysa darmadağındı.
Ama bu yataktan kalkmış saç hali değildi. Bu daha çok
âlem sonrası saç şekliydi.

“Yatağa gidiyorum,” dedi. “Annem nerede?”

“Annelerimiz Bergdorfs’ta alışveriş yapıyor.”

“Şanslıyım.”

“Hımm,” dedim. “Gece geç mi döndün?”

“Şimdi geldim,” dedi.

“Yarınki Barnard görüşmene hazır mısın? Kahve?” di-
ye sordum. Sıcak bir fincan kahve koydum ve biraz uzak-
ta diye elimde tuttum.

“Mmm,” dedi. Fincana doğru uzandı. Kahvesini eline
verdim ama bardağı düzgün tutabilmek için iki elini de
kullanması gerekti. Tezgâhı bırakınca titredi. Kahvenin
aroması burnuna ulaşınca bardağı bırakıp kasmaya başla-
dı, hem de oniks Bizazza mutfak parkelerimizin üzerine.

Sonra o platin sarısı saçları, makyajı ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla yığılıp kaldı.

Birkaç saniye içinde uykuya dalmıştı bile. Bir peçete aldım ve koku beni öldürmesin diye ağzıma bağladım.

mickey ve babası bazen anlaşamıyorlar

“N e oldu sana böyle?” diye sordu Ricardo Pardo oğlu Mickey’e. Asistanları, Ricardo’nun şehre dönerken kullandığı siyah Mercedes’ini boşaltmakla meşguldü. Ricardo oğluna takdir ve iğrenmeyle karışık bir bakış attı. Mickey babasının karşısında sallanıyordu. Siyah kaşmir bir bornoz ve dövüş botları giyiyordu.

“Tekrar mı etmem lazım?” dedi babası.

Mickey bir yalan düşündü ama doğruyu söylemek her zaman babasının yakasından daha çabuk düşmesini sağlardı. Ricardo oğluna baktı. Hemen hemen aynı boydalar ve birbirlerine inanılmaz derecede benziyorlardı, tabii Ricar-

do'nun kocaman göbeğini ve köprücük kemiğine kadar inen kalın, siyah beyaz sakalını saymazsak.

"Philippa'ya ulaşmak için Patch'lerin çatısına tırmandım ve aşağı düştüm," dedi Mickey.

"Ne dedin sen?" diye böğürdü Ricardo. Boya tenekeleriy-le dolu kutularını taşımakta olan iki asistanı korkuyla geri çekildi.

"Beni duydun," dedi Mickey.

"Merhaba hayatım," dedi annesi Lucy. Montauk'tan kendi Mercedes'iy-le dönmüştü. Güzel bir kadındı -Venezuelalı eski bir model ve Mickey'nin babasının o esmer ve kurbağ-a bakışlarıyla annesinin büyüleyici güzelliğinden eşit miktarda alması Pardo'ları tanıyan herkes için bir eğlence kay-nağıydı.

"Philippa nerde, hayatım?" diye sordu annesi.

"Babası benimle konuşmasına izin vermiyor."

"Biliyorsun, *mijito*," dedi babası, "bu arkadaşlarınla takıl-man nerdeyse ölmene neden olacaksa belki de bu iş bitmiş demektir, anladın mı?"

"Ne?"

"Beni duydun, *mijito disobediente*!"

"Sen delirmişsini baba!"

"*Chiflado*? Öyle mi düşünüyorsun? Sana artık Philippa da yasak, *hijo*! Jackson Frady'e katılıyorum. Sen ikimizi de *lo-co*'ya çeviriyorsun!"

Ricardo ve Mickey birbirlerine baktılar. Mickey koşarak gidip odasının kapısını çarptı ve kendini yatağa attı. Ya da kendisini yatak olduğunu *sandığı* yere attı demek daha doğru olur. Ancak dirseğinin altında çatırdayan cilalı sert zemini hissedince, önceki gün yoğun ecstasy etkisi altındayken odasını yeniden dekore ettiğini hatırladı. Bütün halı ve yumuşak şeyleri kaldırıp köşedeki büyük bir kutunun içine kaldırmıştı.

“Ahhh,” diye inledi.

önüne geçilemeyen okul haftası

david ve amanda için artık çok geç

David pazartesi akşamı okuldan boynu bükük çıktı. Gün içinde fen dersi hocası yüksek sesle boynunu kırıp kırmadığını merak ettiğini dile getirmişti. Silver Spurs'te Amanda'yla buluşacaktı. Erken gidip çilekli milkshake sipariş etmeyi düşünüyordu, vücuduna şeker yüklemesi yaparsa, düşük de olsa kendini mutlu hissetme ihtimali vardı.

"İyi akşamlar, ağlayan bebek," diye seslendi birisi.

"Hey millet, dünyanın en hassas adamına yol verin!", hokey takımından bir birinci sınıf bağırdı.

David kafasını bile kaldırmadan çocuğu yolundan çekti. Hokey takımı oyuncuları elbette Rangers-Flyers karşılaşma-

sını izlemişlerdi. Ve basketbol takımındaki kendi arkadaşları onu koruma zahmetine girmemişlerdi. Bütün bu olanlar utanç verici olmaktan da öteydi. Resmen bir okul efsanesi olacaktı, hatta yıllıkta buna özel bir sayfa bile ayrılabilirdi.

Postacı çantasını Pottorton Basketbol ceketinin üstüne astı ve restorana doğru yola çıktı. Yoldayken cep telefonunun 3 yazan tuşuna bastı ve -1 ve 2'de annesi ve Amanda kayıtlıydı- Jonathan telefonu açtı.

"Benim tavsiyemi duymaya hazır mısın?" diye sordu Jonathan, David'in Amanda'yla ilgili hikâyesini dinledikten sonra, ki bu hikaye Jonathan'ın iki gözüyle gördüğünden çok farklıydı.

"Hazırım."

"Kız senden ayrılmadan sen ondan ayrıl."

"Bunu neden yapmak isteyeyim?" diye sordu David. Birden Bleecker Caddesi'nin ortasında duruverdi ve bir taksi şoförü Farsça bağırarak küfür etti. David geçen yaz ailesiyle İran'a bir seyahat yaptığı için biraz Farsça anlıyordu. Farsça özür diledi. Taksi şoförü basıp gitmeden önce önemli değil dedi.

"Kız seni aldattı."

"Ama onu seviyorum."

"Bak, güçlü olmalısın."

"Öyle mi?" diye sordu David. Artık restorana yaklaşmıştı. Sallanan Silver Spurs levhası Amanda'nın bir çift devasa küpesi gibi karşısında duruyordu.

“Ona cehenneme kadar yolu olduğunu söyle.”

“Olmaz!”

“Tek yolu bu,” dedi Jonathan, David telefonu yüzüne kapamadan önce.

David, Amanda’nın suratını büzüştürmüş bir halde restorana yaklaştığını gördü. Amanda çok kısaydı ve David çok uzundu. David kafasını salladı. Birlikte mükemmel olabilirlerdi. İçini çekti ve restoranın kapısını açtı.

“Ne yiyorsun?” diye sordu David. Amanda’yla oturdular, ikisi de berbat görünüyordu.

“Pastırma ve domatesli kızarmış peynir,” dedi Amanda. Her zaman böyle şeyler sipariş ederdi ve sonra iki ısırik alıp tabağını kenara iterdi. Oturdukları masa kapının yanındaydı ve kapı açılıp kapandıkça içeri serin hava giriyordu. Bu yüzden daha fazla titriyorlardı. Garson kız masalarına geldi ve yürüyüp gitmeden önce menüleri bıraktı.

İkisi birbirlerine baktılar ve David yine her zaman yaptığı şeyi yaptığını biliyordu, Amanda’nın sarı saçları ve delici yeşil gözleriyle ne kadar güzel görüldüğüne kapılıp gidiyordu.

“Kimdi?” diye sordu David.

“Söylemek istemiyorum,” dedi Amanda. “Bunun bir anlam ifade ettiğinden emin değilim. Belki de ediyordu. Belki de etmiyordu.”

“Artık seni görmek istemiyorum.”

“Ne?” diye sordu Amanda.

“Beni duydun. Beni aldattın, artık sana güvenemem. Bitti.” Ayağa kalktı ve bacakları sanki patates salatasından yapılmış gibi hissediyordu. Ama Jonathan’ın tavsiyesinin doğru olduğunu biliyordu.

“David, bekle...”

“Olmaz. Olanlar kimsenin suçu değildi biliyorum ve seni suçlamıyorum ama artık seni göremem.”

“Mantıksız davranıyorsun.” Amanda’nın sesinde David’in aşına olmadığı bir titreme vardı. Belki de gerçekten David’i önemsiyordu? Buna daha önce hiç inanamamıştı. Ve artık çok geçti. Amanda da ayağa kalktı.

“Boşversene,” dedi David. “Seni sevmiştim.”

Sonra kapıdan fırladı ve hızlı adımlarla Amanda’dan uzağa, batıya, ailesinin evine doğru yürümeye başladı, çaresizce az önce yaptığı şeyi düşünmemeye çalışıyordu.

benim kuzenim şeytani bir
kişilik mi?

“N asıl geçti?” diye sordum. Abimin eski odasının kapısında duruyordum. Kelli ufak bir çanta topluyor ve hoplaya zıplaya etrafta dolaşıyordu.

“Ne nasıl gitti?”

“Barnard görüşmen, aptal.”

“Ah.” Kelli arkasını dönüp bana gülümsedi, her zamanki o acayip tatlı ve sürtükçe haliyle. Bubblicious sakız gibi kokan bir şeyi hunharca çiğniyordu. Suratıma bir balon patlattı. Muhtemelen sakızı ağzında üçe bölmüştü.

“Çok iyiydi,” dedi. “Daha çok sanattan konuştuk.”

“Sanat mı?”

“Evet, burda, şehirde gördüklerimden. Genç ve başarılı sanatçılar kimler, gelecekte ne bekleyebiliriz, bunun gibi şeyler.”

“Dalga mı geçiyorsun?” Koridora bakındım ve gözlerim gizli kamera ekibi falan aradı.

Annem Kelli’nin annesiyle birlikte salı, çarşamba ve perşembe günleri için Berkshires’daki Canyon Çiftliği’ne gitmişti. Yani evde yalnızdık.

“Sen sanat hakkında ne bilirsin?” diye sordum.

“Fazla değil,” dedi. “Ama çabuk öğrenirim.”

Giysilerinin bir kısmını abimin deri Polo çantasına yerleştiriyordu.

“Bak, birkaç saat içinde Randall Oddy’le birlikte South Beach’e uçuyorum. Annem ararsa idare eder misin? Cebimin bozulduğunu, banyoda olduğum için telefona çıkmayacağımı çünkü çarpılmak istemediğimi söyle.”

Ağzımın açık kaldığını farkettim ve hemen kapattım.

“Sence iyi bir bahane değil mi?” diye sordu. “O zaman ona manyak yetenekli bir sanatçıya âşık olduğumu ve onun ilham perisi olabilmek için geleceğimi çöpe attığımı söyle.”

“Bekle, seni oraya Arno davet etmemiş miydi?”

“Evet, o da orada olacak. Belki onunla kalırım. O henüz bilmiyor ama olsun, benim için her şeyi yapar.” Onlarca bilekliği çantasına attı ve tişörtüne baktı. Üstünü de-

ğıştirmek istiyormuş gibi görünüyordu. Yerimden kıpırdamadım. Omuzlarını silkti ve üstündekini çıkartıp minnacık siyah sütyeniyle kaldı. “Korkma,” dedi, “biz kuzeniz. Neyse, bazen insanlarla tanışırım ve bana hemen âşık oluverirler; bana sık olan bir şey.”

Arkamı döndüm ve Kelli’yi izlememek için koridorumuzda asılı duran sıkıcı bir yıldırım fotoğrafına baktım.

“Onun senin için her şeyi yapacağından şüpheliyim,” dedim. “Ayrıca seni görür görmez âşık olmadı. Seninle tanıştıktan yarım saat sonra banyoda Amanda Harrison Deutschmann’la sevişiyordu.”

“Gerçekten mi,” dedi Kelli. “Yani arkadaşının sevgiliyle takılan tiplerden demek. Bunu bildiğim iyi oldu.”

“Dalga geçiyordum,” dedim hemen. “Haklısın. Senin için her şeyi yapar.”

Kelli bana doğru dönüp gülümsedi.

“Evet, öyle,” dedi.

“Kelli, az önce söylediğim şeyi kimseye söyleme. Öyle demek istememiştim.”

“Ah, bana güvenebilirsin. Şimdi burdan çıkabilir misin? Üzerimi gözden geçirmeliyim, bu yolculuk için acayip iyi görünmek istiyorum.”

“Lanet olsun,” dedim. Ve kafamı salladım. “Şeytan gerçekten de her türlü şekle girebiliyormuş.” Odadan çıktım ve kapıyı kapattım. Koridorda yavaşça yürüyüp kendimi

odamın nispeten daha güvenli ortamına attım. Kapıyı kapattığımda cebimin çaldığını duydum, sağol tanrım.”

“Sıkıldım,” dedi Liza.

“Ben de. Hiçbir şey olduğu yok.”

“Evet, öyle. Other Music’e gidip cd almaya ne dersin?”

“Bu aramızın yeniden iyi olduğu anlamına mı geliyor?”

“Önceki geceyi unut,” dedi Liza. “Seni aştım artık. Ayrıca *Madam Bovary*’nin Fransızcasını okumam gerekiyor ve şu anda canım hiç çekmiyor. Gel hadi.”

Liza’ya inandığımdan emin değildim ama yine de onu görmek için aşağı indim ve telefonda birisine film ve sanat karışımının gücünden ne kadar etkilendiğini anlatan kuzenime bir şey demeden evden çıktım. Tanrım. Bu kız yakında film yönetip Sofia Coppola’yla takılmaya da başlar.

“Bomba dedikodular var mı?” diye sordu Liza, Broadway’e varıp New York Üniversitesi öğrencilerinin ve turistlerin oluşturduğu kalabalığa karıştıktan sonra.

“Hayır,” dedim hemen.

Other Music’e girdik ve ‘IN’ reyonunu kurcalamaya başladık. Bazen ‘OUT’ reyonuna da bakardım, burası ‘IN’ kısmından çok daha cool olurdu çünkü kimsenin üç ay daha adını duymayacağı albümlerle dolu olurdu ama o sırada bunun için yeterli enerjim yoktu. Ayrıca kapağında Kelli’nin fotoğrafları olan cdler bulmaktan korkuyordum.

“Birisinin gerçekten kötü bir insan olduğunu nasıl anlarsın?” diye sordum. Mağazada yeni çıkan Flaming Lips çalışıyordu ve ben de mırıldanarak eşlik ediyordum.

Liza gülümsedi. Cat Power’ın albümlerini karıştırıyordu. Chan Marshall en sevdiği adamdı ve Cat Power en sevdiği gruptu.

“Liseye başladığımdan beri ben de bu soruyu kendime defalarca sordum,” dedi.

“Peki ne sonuca vardın?”

“Eğer sana yalan söylüyorsa samimi değildir. Geri kalan her şey ıvır zıvır.”

“Fransız Çöküşü” bölümüne geçtik ve siyah deri ceketli bir dokuzuncu sınıfın yeni Interpol cdsini aşırıldığını gördük. Adam Rickenbacher adında aşırı cool bir çocuktü ve David’le aynı okula gidiyordu. Onu bir iki kez Flood’ların evinde görmüştüm ama pek ilgilenmemiştim. Eski bir Sonic Youth cdsini de eline aldı ve onu da arakladı.

“Eee, napıyorsun peki?” diye sordum. “Birisi yalan söylediğinde?”

Adam Rickenbacher’e kafamla selam verdim, o da karşılık verdi. *Hey sen, seni küçük pislik.*

“Sadece çok az insana güvenmeye çalış,” dedi Liza. “Ve dua etmeyi unutma.”

“Keşke kuzenim St. Louis’e geri dönse,” dedim. “Beni ürkütüyor.”

“Bence de keşke dönse,” dedi Liza. “Neyse, ondan konuşmak zorunda mıyız?”

“Başka neden konuşmamız gerekiyor?” diye sordum. Liza’ya baktım ve her şey çok açıktı. Bizden konuşmak istiyordu ve benim söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

“David’in Amanda’dan ayrıldığını duydum,” dedi.

“Öyle mi?”

“Ben de David’le çıkmayı düşünüyorum. Seni aramamın sebebi de bu, senin açından sorun olur mu?”

Flan olmadığın sürece olmaz, diye düşündüm. Ve birden Flan’e karşı hissettiklerimden emin oldum -aslında ona yaklaşmayacağıma dair kendi kendime söz vermiştim. Liza’yla ilgiliyse çok kötü hissediyordum, çünkü o da yüzümdeki ifadeden duymak istemeyeceği bir cevap vereceğimi anlamıştı. Kendi duygularım karşısında şok olmuş gibiydim, ellerime baktım ama işe yaramadı. Titriyorlardı.

Sonra VAAAUuvvvaauuVVVaaauuvv -kapıdaki alarm ötmeye başladı ve birkaç kafası kazılı Other Music çalışanı Adam Rickenbacher’in arkasından koştu.

“Bu çocuğun başına gelecek var,” dedi Liza.

“Ben biraz yalnız kalmalıyım,” dedim.

“Sanırım bundan sonra seni yalnız bırakacağım zaten.”

“David’le çıkmayacaksın, değil mi?”

“Hayır,” dedi Liza. “Benim damak zevkime göre fazla tatlı.”

Liza’yla birlikte mağazadan çıktık.

mickey yasaklı philippa'sını görüyor

“**S**en dünyadaki en hassas adam değilsin!” dedi Mickey David’e. Ayık oldukları bir an için birbirlerine baktılar ve Mickey gülmeye başladı. Salı akşamıydı ve Philippa Frady’nin evinin önünde duruyorlardı.

“Yani düşününce çok komik geliyor aslında,” dedi Mickey. “Böyle bir sıfatı hak etmek için her şeyini verebilecek insanlar vardır herhalde. Yani diğer açıdan bakınca da sana hassas demeleri oldukça cool.”

“Biz ne yapıyoruz buarada?” diye sordu David.

“Philippa eğer başı artık belada değilse odasından bana bir işaret vereceğini söyledi.”

“İşaret nedir?” diye sordu David.

“Kendisi, ama üstsüz olarak.”

“E, ben görünce n’olcak?”

“Gözlerini kapat.”

İkisi birden sustular ve üçüncü katın camına bakmaya başladılar. David ellerini gözlerinin önünde tutuyordu ve parmaklarının arasından gizlice bakıyordu. Mickey onun bu yaptığının farkındaydı ama rahatsız değildi. Mickey ve Philippa insanların onları çıplak görmelerinden rahatsız olmazlardı.

“Amanda’yla neler oldu?” diye sordu Mickey.

“Jonathan bana ondan ayrılmamı söyledi, ben de yaptım.”

“Eğer sana gelip...”

“Camdan atlamamı söylese mi? Hayır dostum, seni arardım ve o işi sen yapardın.”

“Amanda’yı çok seviyorsun, öyle değil mi?”

“Evet,” dedi David. “Ve artık benimle konuşmuyor.”

“Ne zamandır?”

David saatine baktı. Mickey gözlerini camdan ayırmıyordu. Amanda’yı hiçbir zaman fazla umursamamıştı zaten. Garip bir kızdı. İşte bu yüzden Philippa’yla birlikteydi. Önceden aralarında bir şeyler geçmişti.

“Otuz saat oldu,” dedi David. İki gündür okula gelmeyen ve şu anda kafası çok iyi görünen Mickey’e baktı, sanki mutlu uzaylılar bedenini ele geçirmiş gibiydi.

“Sana n’oldu?” diye sordu David.

“İşareti aldım.”

David kafasını hızla kaldırdı ama kaçırmıştı.

“Sonra görüşürüz,” dedi Mickey.

“Nereye gidiyorsun?”

“Şuraya,” dedi Mickey. Philippa’ların merdivenlerini tırmanmaya başladı. “Yarın okulda görüşürüz.”

“Biz aynı okula gitmiyoruz ki.”

“İyiymiş,” dedi Mickey. Kapı açıldı ve Philippa Frady üzerinde sadece bir bornozla karşılarında belirdi.

“Naber bebeğim,” dedi Mickey. “Seni özledim.”

“Seni koca aptal,” dedi Philippa. “Babam dün akşam dedi ki, eğer seninle bir daha görüşürsem beni Karayıplardaki şu yüzen okullardan birine gönderecekmiş.” Ve kollarını Mickey’e doladı.

“Sizinkiler nerde?”

“Bolo’da yemek yiyorlar. Onlarla orada buluşmam gerekiyordu ama sanırım unuttum gitti.”

Philippa’nın büyüklükte Flood’ların eviyle yarışan evine girdiler. Ancak Philippa tek çocuk olduğundan ve parti vermesine izin verilmediğinden evleri çok temiz ve nerdeyse bir müze kıvamındaydı.

“Peki onun yerine ne yapmak istersin?” diye sordu Mickey.

“İkimizin dünyadaki en romantik çift olmasını istiyorum,” dedi Philippa. “Romeo ve Juliet gibi olabiliriz.”

Philippa'nın üst kattaki odasına çıktılar.
"Hadi sadece kendimiz olalım," dedi Mickey.

bir küçük kelli, bir sürü erkek

Arno, Miami Uluslararası Havaalanı'nda Kelli'yi beklerken bir ileri bir geri yürüyüp duruyordu. Beyaz pijama altı ve yırtık, siyah bir tişört giyyordu ve yalın ayaktı -şu ana kadar havaalanı güvenliğiyle iki kez bunun kavgasını yapmıştı bile. Gelin görün ki, Kelli için son derece cool görünmek istiyordu çünkü anlayamadığı nedenlerle Randall Oddy'le Kelli için rekabet ediyordu. Arno mücadelelerden pek hoşlanmazdı ama şu anda kesinlikle mücadelenin tam ortasıındaydı.

"Naber canım?" Kelli arkasından gelip beline sarıldı ve yanağına bir öpücük kondurdu. Arno'nun burnuna yumuşatıcı, papatya ve havayollarının limonlu kokteyl kokusu geldi.

“Naber,” diye fısıldadı. Utangaç göründüğünü biliyordu ve kendine neler olduğunu merak ediyordu. Normalde bir kızla buluşacaksa yanında başka bir kız veya iki kızla giderdi, böylece kızlar birbirlerini kıskanırdı ve Arno’yla daha çabuk yatarı. Amma velakin Kelli’yi düşündüğü zamanlarda diğer kızları unutup gidiyordu.

Sonra Randall Oddy’nin de onunla birlikte olduğunu farketti. Arno gözlerini ovuşturdu ama Randall ortadan kaybolmadı.

“Naber ufaklık,” dedi Randall. “Uçağımı kaçırdım ve Kelli’yi görünce üzerine atladım.”

İkisi birlikte güldüler ve birbirlerine vurdular.

“Benim...” Ancak Arno *babam* deyip *sana başka şov yaptırmayacak, eğer benim kızımı çalmaya kalkarsan diye eklemeyen kendini durdurmayı başardı.*

“Senin?”

“Arabam aşağıda,” dedi Arno. Babasının galerisinin yöneticisinden son derece cool 1974 model, üstü açık, beyaz bir Cadillac almış ve aşağıya park etmişti. Arabayı güç bela kullanabiliyordu, ne de olsa şehirliydi falan ama Kelli kullanır diye düşünmüştü, ki bu çok tatlı olurdu. Şu durumdayken kendisinin kullanması gerekecekti, zira Randall Oddy arka koltuk dışında bir yerde oturursa kafayı yerdi.

“Baban bu akşam ortalığı dağıtmaya hazır mı?” diye sordu Randall. Kolunu suratına bakmakta olan Arno’nun om-

zuna attı. Randall'ın üzerinde Zenginleri Yok Edin yazan tişörtü, Prada parmak arası terlikleri ve üzerine boya sıçratılmış kotu vardı. Arno'nun içinden parmağını Randall'a doğrultup *terörist* diye haykırmak ve Kelli'yle birlikte kaçmak geldi.

Dışarısı aşırı derecede parlaktı ve kavurucu bir sıcak vardı. Her yerde palmyeler vardı ve nemli hava, arabalarına doğru yürümelerini zorlaştırıyordu.

"Burayı çok sevdim," dedi Kelli.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Arno ve Randall aynı anda.

Yolculuk boyunca herkes top 40 hit radyo istasyonunun çaldıklarına eşlik etti. Kanal daha çok Latin ağırlıklı çalışıyordu ve Kelli bu şarkıları ikisinden de daha iyi biliyordu. Kelli bağıra bağıra şarkı söylüyordu. Arno gergin bir halde Miami'nin akşamüzeri trafiğiyle cebelleşip Randall arka koltukta takılırken Kelli, yolcu koltuğunda bağdaş kurmuş oturuyordu. Dışarıdan bakıldığında oldukça cool bir üçlü gibi görünüyordular fakat Arno'nun umrunda değildi.

"La la la la la, O mi corazon!" diye şarkıya eşlik ediyordu Kelli. Kırmızı bir BMW'nin içindeki bir grup genç yanlarına yaklaştı ve Kelli'yle birlikte şarkı söyledi.

Arno dikiz aynasından Randall'la göz kontağı kurdu. Birbirlerine baktılar. Bu sırada Kelli BMW'li çocukların parti davetini kabul etti.

Arno'nun ailesinin Ocean Drive'daki İspanyol tarzı, dört katlı malikânesine vardılar, arabayı park edip havuzun yer aldığı arka tarafa doğru yürüdüler.

"Bu havuza girmeliyim," dedi Kelli. Çantalarını yere bırakıp havuza baktı.

"Ben de," dedi Randall.

"Misafirler kokteyl için saat altıda burda olacaklar," dedi Arno.

"Onlar da girerler o zaman," dedi Randall. Tişörtünü ve kot pantolonunu çıkarttı. Arno ona baktı. Yoksa havuza çı-
rılçılplak mı atlayacaktı? Arno oflayıp pofladı. O da soyun-
maya başladı.

"Bir saniye çocuklar, bikinimi giymeliyim," dedi Kelli.
"Gündüz vakti burda anadan doğma yüzecek değilim."

"Ayyy," dedi Randall ve dilini dışarı çıkartıp boxer şortu-
nu indirdi. Arno ve Kelli ona baktılar. Arno anne babasının
cam kapıdan kendilerine doğru geldiklerini duyabiliyordu.

"Ne denyo ama," dedi Arno.

"Hımmm," dedi Kelli. Arno, Kelli'nin gördüklerinden
hoşlandığına dair rahatsız edici bir duyguya kapıldı.

"Hadi gelin, su harika!"

"Sonra," dedi Kelli. "Merhaba Bay ve Bayan Wildenbur-
ger! Ne kadar muhteşem bir eviniz var!"

Randall Odyd deli gibi çırpınıırken -çünkü su son dere-
ce berraktı- Arno'nun ailesi Kelli'yle sohbet etti. Ailesi

oğullarının boxerıyla ayakta dikildiği ve havuzlarında çıplak bir sanatçı olduğu gerçeğini görmezden gelmek istiyor gibiydi.

Arno, "Rrr," dedi ve pantolonunu giydi.

david aklını toplayamıyor

“**H**ey, a lak bebek!”
“Kapa  eneni,” dedi David.

Potterton basketbol takımı birinci sınıflarla bir maçın ortasında dı. David merkezde duruyordu ve çaresizce sadece basketbolu düşünmeye çalışarak her yönden gelen toplara  amar atıyor hatta onları yere çalıyordu. Ve sonra Jonathan'ın bir sebepten sevmediği  u yakışıklı birinci sınıf Adam Rickenbacher David'le dalga geçmeye ba ladı.

“Affedersin dostum. Hassas olduğunu biliyorum,” dedi Rickenbacher.

“Kı ına tekme i basaca ım senin Ricky sala ı,” dedi David.

Ama aklını oyuna verememişti. Koşup topu Adam'ın ellerinden aldı, Adam da ona izin verdi ancak sonra yine birinci sınıflardan biri gelip arkasına yapıştı ve *Vaaa* diye fısıldadı. David başka bir çocuğun topu elinden kapmasına izin verdi ve sahayı terkedip salonun yumuşak mavi duvarına bir yumruk atıp olduğu yere oturdu.

"David, yerine dön!" diye bağırdı koçları Vijay Singram. Genelde çok canayakın bir adamdı ama onları izlemekte olan potansiyel öğrencileri ve aileleri söz konusuydu ve sert görünmeye çalışıyordu. Bu, David için durumu daha da güçleştirdi -koç bağılıyor ve birinci sınıflarla birlikte muhtemelen David'in iyi bir oyuncu olduğunu duymuş olan sekizinci sınıflar ona bakıyordu. David farkına bile varamadan tişörtünü suratına çekti ve sanki altı yaşındaymış da birisi onu kum havuzundan dışarı atmış gibi ağlamaya başladı.

"Siz oynamaya devam edin," dedi Koç Singram. David'in yanına gitti.

"Sorun nedir? Sana sahada ihtiyacımız var."

"Bir saniye."

"Kız meselesi mi? Sorun bu mu? Çünkü ben birilerinden öyle duydum."

"Lütfen, beni yalnız bırakabilir misiniz?" dedi David ve parmaklarının arasından koça baktı. Singram'ın boynundaki damarların şiştiğini ve alnından terler damladığını görebiliyordu.

“Ben mi?” diye kükredi Koç Singram. Hâlâ onu izleyen yarım düzine ebeveyne baktı. Sonra oyun bitti ve birinci sınıfların grubuyla üniversite takımındakiler de onları izlemeye başladı.

“Beni seni herkesin önünde rezil etmeye mi zorluyorsun?”

“Zorlamak mı?” dedi David. “Ne demek istiyorsunuz? Ben sizi hiçbir şey yapmaya *zorlamıyorum*.”

David kendini birden konuşamayacak kadar kötü hissetti. Yavaşça ayağa kalktı. Hafifçe sendeledi ve Adam Rickenbacher gelip David’i dirseğinden tuttu. David bundan hoşlanmamıştı ama en sonunda Adam’a yaslandı.

“Şimdi beni dinle genç adam, boş zamanlarında ne yaptığın seni ilgilendirir ama kız arkadaşının seni aldattığı acı gerçeğini benim sahama taşırsan o zaman bu beni de ilgilendirir!”

“Sakin ol, koç,” dedi Adam Rickenbacher.

“Ne söyleyeceksin, David?” diye bağırdı Singram.

“Moral verici konuşman için teşekkürler.”

“Defol git burdan!”

“Gittim bile,” dedi David. Adam’ı itip kakhaha ve seken top seslerini arkasında bırakarak duşlara doğru koştu.

arno'ya bir oddy açılışı daha

“**A**ilemin evi çok büyük,” dedi Arno Kelli'ye. “Misafir kanadında kalabiliriz ve burda olduğumuzu farketmezler bile.”

“Ne hoş,” dedi Kelli. “Az önce inanılmaz bir kadınla tanıştım -South Beach'te henüz açılışı yapılmamış bir gece kulübünün sahibi. Adı Ingrid Casares ve sonra oraya uğramamı söyledi, dans ederiz falan diye. Hem de bize bedava içki servisi yaptıracakmış. Ama buna daha birkaç saat var. Şimdi ne yapmalı dersin?”

“Merak etme,” dedi Arno. “Ben bir şeyler bulurum.”

Kelli'yle birlikte ailesinin Lincoln Caddesi'ndeki galerisinin önünde duruyordu. Açılış resmi olarak sonlandığı halde içerde hâlâ Randall Oddy'nin çalışmalarına bayılan on-

larca insan vardı. Arno için hava hoştu çünkü bir grup koleksiyoner sayesinde Randall Kelli'den biraz olsun uzak kalmak zorundaydı. Arno arkalarından kimse seslenmeden Kelli'yle birlikte galeriden çıkmayı başarmıştı.

"İçeri girip Randall'ı bulabiliriz," dedi Kelli.

"Evet ama aklına gelen en eğlenceli şey bu mu yani?"

"Hayır," dedi Kelli ve gülümsedi.

Sonra birden beyaz Cadillac'la birlikte bir vale belirdi karşılarında. Arno arabayı çağırmamıştı. Ama işte oradaydı ve anahtarları içindeydi.

"Teşekkürler," dedi Arno valeye ve arabaya atladı.

Başıyla Kelli'ye işaret etti. Kelli de omuz silkip yolcu koltuğuna atladı.

"Hadi eve dönelim," dedi Arno.

"Bekleyin!" diye çığırdı birisi arkalarından. Arno Cadillac'ın sahibi galeri yöneticisinin bağırıp el kol yaptığını gördü ama radyonun sesini açmakla yetindi.

Işıklarda durduklarında Arno Kelli'ye döndü. Kız gülümsüyordu, Arno onu önce boynundan sonra dudaklarından öptü. Teni güneşten ısınmıştı. Kelli önce güldü sonra o da Arno'yu öptü. *En sonunda* diye düşündü Arno. Resmen bir kız için ilk defa bu kadar uğraşmıştı. Arkasındaki şoför korna çaldı.

Birkaç dakika sonra evlerinin önündeki beyaz taşlı arabaya yoluna park etmişlerdi. Etraf sakindi, Arno Kelli'nin elini tuttu ve onu havuza doğru götürdü.

“Hadi yüzelim artık,” dedi.

Kelli bir şey demedi. Köşeyi döndüklerinde havuzun etrafında mumlar yandığını gördüler. Cankurtaran simidinin içinde aşağı yukarı çalkalanan buz kovanının içinde bir şişe şampanya duruyordu. Fonda hafif samba ritimli bir müzik çalıyordu. Arno havayı kokladı: Tütsü. Bunların hiçbirini o planlamamıştı. Birden öfkeye kapıldı ve Randall’ın bir şekilde açılıştan çıkıp kendilerinden önce eve gelmiş olabileceğini düşündü. Hangi cehennemdeydi bu? Arno Kelli’nin elini daha sıkı tuttu ve etrafına bakındı. Randall nasıl olup da bu kadar hızlı hareket edebilmişti?

“Aman tanrım,” dedi Kelli.

İşte tam o anda Arno anne babasının cam kapıdan üstlerinde sadece havlularla çıktıklarını gördü. Onlar da Kelli ve Arno gibi eleleydi.

“Ah, hayır,” dedi Arno. Havlular düştü. Anne babası resmen sevişiyordu! Çırlıçıplaklardı.

Kelli’nin elini çektiğini hissetti.

“İğrenç,” diye fısıldadı Kelli. Arno’nun anne babası daha ateşli öpüşmeye başladılar. Kelli ve Arno bir araba kazasına tanık olmuş gibi bir an için donakaldılar ve onları izlediler.

“Çok iğrenç!” dedi Kelli ve hızla arabaya koştu.

“Hayır, Kelli, bekle...” dedi Arno. Kelli’nin arkasından koştu. Akli hiç bu kadar karman çorman olmamıştı.

“Lütfen beni galeriye geri götür,” dedi Kelli. Elleriyle gözlerini kapayıp yolcu koltuğuna oturdu.

Arno kocaman beyaz arabayı elinden geldiğince çabuk park yerinden çıkardı ve ağzını bile açmadığı gibi Blue Blowout Bubblicious’a benzeyen şeyi cak cak çiğneyen ve tırnaklarıyla oynayan Kelli’ye hiç bakmadı. Arno arabayı yavaş yavaş kullanırken zihninden anne ve babasının etrafı mumlarla aydınlatılmış aile havuzlarının önünde çırlıçıplak sarılmış görüntüsünü silmek için elinden geleni yaptı.

mickey işleri eline yüzüne bulaştırıyor

Carşamba sabahı, Mickey Pardo okula gitmeye karar verdi. Kendini en sonunda ağrıkesici buhranının etkisinden kurtulduğuna inandırdı ve ne de olsa okulu özlemişti de... İkinci ders zamanı fizik sınıfına gitti ve kuarklarla ilgili bir sürü zırva anlatan Bayan Alsadir'i dinlemekten keyif aldı. Anlattıklarının çoğunu takip edemedi ama sorun değildi sonuçta.

"Sorusu olan var mı?" diye sordu Bayan Alsadir.

"Ben sadece bu boktan zırvalıkları sevdiğimi söylemek istiyorum!" diye bağırdı Mickey.

Bayan Alsadir rahatsızca gülümsedi ve derse devam etti. Mickey'nin ders kitabı veya defteri ya da kalemi falan yok-

tu. Arka sırada tek başına oturuyordu. Bir süre sonra önünde duran deney masasına tırmanıp yan dönüp uzandı. Bayan Alsadir yine de bir şey söylemedi.

Sonra Jonathan aradı ve Mickey de telefonunu açmaya karar verip koridora çıktı. Üzerinde kahverengi bir tulum ve dövüşçü botları vardı ve boynuna birkaç eski kolye dolamış, gözüne de pilot gözlüklerini takmıştı. Alçısı kocamandı, üzerine kahve ve yemek döktüğü yerleri hariç bembeyazdı.

“Geri gelecek misin?” diye sordu Bayan Alsadir. Mickey onu duymazlıktan geldi.

“Dostum?” dedi Mickey telefona.

“İlginç bir gelişme var mı?” diye sordu Jonathan. “Arno’yu arıyorum -dönmüş olması lazım. Kuzenimle Florida’ya gittiğine inanabiliyor musun?”

“Hah,” dedi Mickey. Burnuna güzel bir şeyin kokusu geldi, pastırma gibi bir şeydi, etrafına bakındı.

“Kelli’nin NYU’yla olan görüşmesiyle Sarah Lawrence görüşmesi arasında boş bir günü vardı ve South Beach’e gitti. Orda ne yaptıklarını düşünmek bile istemiyorum. Ayrıca onun için yalan söylemek zorunda kaldım, neyse şimdi döndü. Yalnız Arno yok. David’i gördün mü?”

“O Potterton’a gidiyor hatırladın mı?” dedi Mickey. “Ben Talbot’tayım.”

“Ah, evet. Neyse seni sonra ararım.”

“İyi.” Mickey koridorun başına ve sonuna baktı. Neydi bu güzel koku? O sırada küçük bir sekizinci sınıf koridorda belirdi ve bir şey yiyordu. Domuz pastırmalı sandviç. Mickey ona baktı. Mmmın.

“Mickey Pardo,” dedi sert bir erkek sesi. Ancak Mickey duymadı. Telefonu düşürmüştü. Sandviçli çocuk yaklaşıyordu.

“Aslında neden okuldan sonra senin evine gelmiyorum?” dedi Jonathan, havaya... “Arno’yu gidip birlikte buluruz.”

Mickey sanki havadan gelen bir topu tutacakmış gibi kollarını iki yana açtı. O sandviçi istiyordu. Sekizinci sınıf Mickey’nin önce solundan sonra sağından geçmeyi denedi.

“Mickey Pardo!” diye bağırды yetişkin erkek sesi. Artık çok geçti. Mickey çocuğu alçısıyla kavramıştı ve sandviç havada uçuyordu.

“Dur,” dedi çocuk ama sesi boğuk çıktı, ne de olsa kafası Mickey’nin göğsüne yumulmuş vaziyetteydi.

Mickey sandviçi ağzına itti ve etrafından gelen sesleri duydu. Günlerdir hiçbir şey yememiş gibi hissediyordu. Çenesini kapamasıyla birlikte havadaki sandviç ağzına girdi ve Mickey, yumuşak ve hâlâ hareket halindeki şeyi ısırды. *Mmm, pastırma*, diye düşündü Mickey.

“Aaahh!” diye çığlığı bastı sekizinci sınıf, Mickey elini ısırınca.

Sonra Mickey yemeğinden yavaşça ayrıldı. Gerekli telefon görüşmeleri yapıldı. Mickey sekizinci sınıf öğrencisini ısırdığı için eve gönderiliyordu.

david bazı noktaları birleştiriyor

“P atch’i gördün mü?” diye sordu Jonathan. Jonathan ve David, Mickey’nin ailesinin evinin önünde durmuş, birisinin onları içeri almasını bekliyorlardı.

“Hatırladığım kadarıyla hayır,” dedi David. “Aramak istiyorum ama onu bulmakla uğraşamayacak kadar moralim bozuk.”

“Anladığım kadarıyla bu, Amanda’yı görmediğin anlamına geliyor?”

“Ayrıldığıımızdan beri hayır,” dedi David yavaşça. Ondan ayrıldığıına inanamıyordu ve hâlâ Amanda’nın kendisini kiminle aldattığını bilmiyordu -gerçi sorun değildi, eğer gerçeğı bilseydi bunu kaldıramayacağını farkındaydı.

“Ah, doğru,” dedi Jonathan.

“Ve dün basketbol antrenmanı sırasında yine ağlamaya başladım. Sırf yaşadığım utanç yüzünden takımdan ayrılmam gerekebilir.”

“Ciddi misin?”

“Korkunçtu. Artık herkes bana Dünyanın En Hassas Adamı diyor. O Adam denen çocuk olmasaydı koçun üstüne devrilebilirdim.”

“Ah, evet, o çocuk çok sıkıcı,” dedi Jonathan.

“Benimle arası iyi,” dedi David. “Her neyse, ne yapacağımı bilmiyorum çünkü takım Amanda dışında benim bütün hayatım. Artık aynaların yanından geçerken kendi yansımamı göremez oldum.”

“Lifetime kanalındaki abuk filmler gibisin, biliyorsun değil mi?”

“Depresyondayım.”

“Bu haftasonu senin üzerinde çalışacağız. Bazı fikirlerim var.”

Kapı açıldı ve Ricardo Pardo’nun başasistanı Caselli’yle karşılaştılar. Üzerinde beyaz bir tulum vardı ve kafası kazınmıştı. Ensesindeki ve bileklerindeki dövmele görülebiliyordu. David, Ricardo Pardo’nun asistanlarının neden bu kadar sert olduklarını hiçbir zaman anlayamamıştı.

Caselli, “İçeri girin çocuklar. Mickey’nin başı büyük belada,” dedi.

“Yine ne yaptı?” diye sordu Jonathan ve oflayıp pofladı.

“Görünüşe göre okulda bir çocuğu yemeye çalışmış.”

“Etini koparmış mı?” diye sordu Jonathan. “Bunu daha önce de yapmıştı ve etini koparmadıkça okuldan atılmayacak.”

“Onu beş dakikalığına görebilir miyiz?” diye sordu David. “Ödevle ilgili bir şey sormamız lazım.”

“Gerçi siz onun okuluna gitmiyorsunuz,” dedi Caselli. “Ama neyse artık, babası sizi görmesin.”

Jonathan ve David yavaşça içeri sıvıştı. Ev, dört metre yüksekliğinde tavanı ve odaları birbirine bağlayan kocaman kapılarıyla devasa bir mağara gibiydi. Birinci kattaki hoparlörlerden *L'Elisir D'Amore* operası yankılanıyordu. Stüdyonun yanından geçerken Ricardo Pardo'yu ve beş yardımcısını ezik büzük araba parçalarından heybetli sanat eserleri yaparken görebiliyorlardı.

Mickey'yi odasında yatağının olması gereken yerde soğuk beton zemin üzerinde yatarken buldular.

“Yatağın nerde?” diye sordu Jonathan.

“Bilmiyorum,” dedi Mickey. “Ne önemi var? Başım beladı ve Philippa'yı bir daha göremeyeceğim.”

“Telefonu suratıma kapatmamalıydın.”

“Evet, Jonathan. Her şey o yüzden oldu.” Mickey oturduğu yerde doğruldu ve arkadaşlarına baktı. “Jonathan, okulda spor ceket giymen gerektiğini biliyordum.”

“Gerekmiyor zaten,” dedi Jonathan. Kahverengi tüvit ceketinin kollarını çekiştirdi.

“O zaman neden üzerinde spor ceket var?”

“Bugün kendimi biraz ciddi hissettim,” dedi Jonathan. “Senin aksine.”

“Kendini ciddi hissettin ve fen dersi hocası gibi giyindin demek,” dedi Mickey. David ve Mickey kafalarını salladılar.

“Evet,” dedi Jonathan. “Ve sen de kendini astronot zannediyorsun herhalde ki devamlı tulum giyiyorsun.”

“Sen ocuk yemeye mi kalktın?” diye sordu David. Camın kenarına, okul kitabı yığınının ve tozdan kavrulan Macintosh’un kenarına ilişti. Oda hafiften boya kokuyordu.

“Elinde sandviç olduğunu sanmıştım.”

“Var mıydı peki?” diye sordu David.

“Hayır, *Güneş Gene Doğar*’ın kopyasıymış. Ama sandviç gibi grnyrdu ve öyle kokuyordu.”

“Eğer karton kapaksa anlayabilirim,” dedi Jonathan. “Sen de onu ısırdın yani.”

“Evet.” Mickey yerden kalktı. Stereo teybine gitti ve Slayer albümünü koydu. Müzik oldukça gürültülüydü ve David bunun iyi hissetmeleri namına bir işe yaramadığını düşündü.

“Arno seni aradı mı?”

“Hayır,” dedi Mickey. Ama okuldaki bir çocuktan duyduğuma göre senin kuzeni alıp Florida’ya gitmiş, Kelli’nin ya-

nında bir de manyak varmış. Oğlum, o kız çok etkileyici. Neyse ki, kız arkadaşımı seviyorum yoksa Kelli'ye âşık olur-
dum ve bu hiç iyi olmazdı.”

“Onun hakkında bu kadar iyi olmayan şey nedir?” diye sordu Jonathan.

“Onu savunduğuna inanamıyorum,” dedi David birden. Hızla dönüp Mickey'e ve sonra Jonathan'a baktı. “Kızı bizimle tanıştırdın ve sonra ilk duyduğum şey Amanda'nın beni aldatığı ve Mickey'nin çatıdan düştüğü oldu.”

“Bu her haftasonu oluyor,” dedi Jonathan.

“Aslında hayır. Amanda beni Kelli'yle aldatırsa şaşırmazdım. O kız resmen kötü şans getirdi.” David kapüşonunu kafasına geçirdi.

“Ah, hadi ama bahsettiğiniz benim kuzenim.”

“Liza da onun bir kaltak olduğunu düşünüyor,” dedi David. “Jane söyledi.”

“İkiniz de pisliksiniz,” dedi Jonathan. Ayağa kalktı. Mickey de öyle. Sonra Mickey alçısıyla Jonathan'ın göğsüne bir tane vurdu ve Jonathan gümbürtüyle yere devrildi.

“Ah! Bunu neden yaptın?”

“Sana mantıklı bir şey söylüyoruz burada,” dedi Mickey. “Senin kuzenin cehennemden gelen bir şeytan.”

“O St. Louis'den geliyor bir kere. Ve dünyadaki en iyi kız olmayabilir ama şeytan da değil.” Jonathan ayağa kalktı ve üzerindeki tozları silkti.

“Yine de,” dedi Jonathan ve ekledi, “herkesin söylediği kadar kötü biri olsaydı, bu Arno’yla neden bu kadar ilgilenildiğini açıklardı.”

“Arno ondan daha iyi olsa bile,” dedi David. “Yani Arno’ya daha çok güveniyorum.”

Jonathan David’e baktı ve, “Ben gitsem iyi olacak. Eve gidip İngilizce dersi için *Donnie Darko*’nun senaryosunu okumalıyım.” dedi.

“Arno’ya güvenmemeli miyim?” diye sordu David. Arkasına baktı ve duvara yeterince yakın olduğunu görünce arkasına yaslandı. İçini kötü bir his kapladı. “Sen kal,” dedi David. “Gitmesi gereken biri varsa o da benim.”

David Mickey’nin odasından çıktı ve uzun koridor boyunca ilerleyip ön kapıya gitti. Yolunun üzerinde, sosisli sandviç kadar bir sigara içip opera kadar gürültülü şarkı söyleyen Ricardo Pardo’nun yanından geçti.

“Hey!” diye seslendi Ricardo David’e. “Burda olmaman gerekiyor.”

“Ben de o yüzden gidiyorum işte!” diye bağırdı David ve Ricardo’dan paçayı sıyırdı. Birden tüyleri diken diken oldu. Ricardo Pardo sert bir adamdı ve David ona bağırdığına inanmıyordu.

“*Condena*’o,” dedi Ricardo, *çokbilmiş*, ve ofladı.

Koridor çok soğuktu. Ricardo, Caselli’yi gönderip ön kapıyı açtırana ve güvenlik kodunu girip Batı Caddesi’ne çık-

masını sağlayana kadar David'i çok uzun ve rahatsız bir dakika boyunca bekletti.

küçük arkadaşım la yürüyüşe çıkıyorum

Flan Flood endişeli görünüyordu. "Patch için endişelenmeye başlıyorum."

Elele tutuşmuş Beşinci Cadde'de yürüyorduk. Ellerinin üşüdüğünü söylemişti ve elini tuttuğumda gerçekten de üşümüş olduğunu farkettim. Perşembe akşamıydı ve sıkıcı bir okul gününü millete mesaj çekerek ve onlardan cevap alamayarak geçirmiştım. Arno'nun Florida'dan döndüğünü biliyordum ama annem sayesinde -sabah Kelli'nin Sarah Lawrence'daki görüşmesinin çok iyi gittiğini de o söylemişti.

“Ne?” diye sordum. Dikkatimi Flan’e vermek istiyordum, gerçekten, ancak bunu başarmam çok zordu çünkü arkadaşlarım için aşırı meraklanıyordum.

“Patch!” dedi Flan ve omzuma bir yumruk attı.

“Tamam, tamam,” dedim. “Doğru. Onu düşünmeye fırsatım olmadı. Nerde o sahi?”

“Bilmiyorum ve onun için yalan söylemekten bıktım usandım.”

“Aileni en son ne zaman gördün?”

“Onu da bilmiyorum.”

Flan bir şeyler geveledi. Benden sadece iki santim kısaydı, yine de çok küçük görünüyordu. Etrafımı kolaçan ettikten sonra kolumu omzuna attım. Güneş çok parlaktı ama hava biraz serindi. Üzerimde yeni Andre Longacre, fermuarlı kaşmir süveterim vardı ve Flan babasının olduğunu tahmin ettiğim düğmeli bir gömlek, kot pantolon ve kırmızı Sigerson Morrison topuklularıyla beyaz çoraplarını giymişti.

“Süveterin güzelmiş,” dedi Flan. Elbette bunun üzerine süveterimi çıkartıp ona verdim.

“Seninle kim ilgileniyor peki?”

“February,” dedi. Süveterime sarındı. Üzerimde sadece siyah tişörtüm ve siyah kotum kalmıştı ama sorun değildi.

“Ciddi misin?”

Flood’ların evinin olduğu yöne yürümeye başladık.

“Patch buralarda olacağını söylemişti, ayrıca geçen haftanın sonunda sadece birkaç günlüğüne gideceğini söylemişti. Sonra annem St. Lucia’ya gitti ve babam da Connecticut’taki kimselerin giremediği o kulesinde kaldı. Patch bütün bu zaman boyunca ortada yoktu ve sanırım ben de kendi kendime bakıyorum. Bazen kendim için ve aç olduğunu hatırladığı zamanlarda February için sushi veya Thai yemeği söylüyorum.”

“Bekle... Patch geçen haftadan beri yok mu?”

“Geçen çarşambadan beri.”

“Vaay,” dedim. “Bu arada herkesin başı da belada.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Arno kuzenimi kovalıyor ve pislik gibi davranıyor, Mickey okuldan uzaklaştırıldı ve belki de atılacak, David kız arkadaşından ayrıldığı gibi, toplum içinde ağlamaktan kendini alıkoyamıyor.”

“Ve Patch de ortada yok.”

“Doğru,” dedim. “O da var.”

Bir süre sessizce yürüdükten sonra Flan’in evinin önüne gelmiştik. Sokağın başına ve sonuna hızlı bir bakış attım. Kolum hâlâ omzundaydı.

“Yukarı gelip annemlerin yatakodasındaki büyük ekran televizyonda *School of Rock*’ı izlemek ister misin?”

Derin bir nefes aldım. Bunu yaparsam neler olacağını biliyordum ve dürtülerime karşı koymaktan pek zevk almasam da, bu defa karşı koymam gerektiğinin farkındaydım.

“O filmi izlerken hep uyuyakalırım,” dedim ve Flan’den uzaklaştım. Ancak hâlâ eleledik.

“Şey ...birlikte uyuyabiliriz.”

“Hayır. Bence bunu yapmamalıyım.”

“Jonathan, seni daha fazla bekleyemem.”

“Beklememelisin. Sana geçen gün söylediklerim -doğruydu. Seninle arkadaşça takılmayı seviyorum. Hepsi bu.”

“Ama sonra o akşam beni aradın.”

“Evet. O iki hareketimin tutarsız olduğunu biliyorum, ama yine de,” dedim. Ve bunun kulağa çok saçma geldiğini biliyordum. Eli hâlâ elimdeydi, bıraktım. Çünkü o çok küçüktü ve herkes bana onunla takıldığım için gülüyordu ve kulağa aptalca gelebilir ama sırf bir şeyler hissediyor olmam bunun doğru olduğu anlamına gelmezdi.

“Bak, seni sonra ararım ve Patch hakkında ne yapabileceğimizi konuşuruz.”

“Neyse ne,” dedi Flan. Hayalkırıklığına uğramış görünüyordu ve birden kapıyı açıp bana veda etmeden evine girdi.

Eve yürüdüm. Annem neler yapıyor bir bakarım diye düşünüyordum. Birkaç gündür konuşmamıştık. Ancak eve girdiğimde annem yoktu. Kelli odamdaydı, hatta yatağımın üstündeydi demek daha doğru olur.

“Sen hâlâ burda mısın?” diye sordum.

“Evet, pazar sabahına kadar burdayız. Hatta belki de ben annemle aynı uçağa binmem. Henüz karar vermedim. Şehirde ilgilenmem gereken bir sürü şey var.”

“Hımm,” dedim. Sandalyeme oturdum. “Okula gitmen gerekmiyor mu?”

“Burda yaptığım işler daha önemli görünüyor.”

“Anlamıyorum. Görüşmelerin geçti. Burda ne işin var başka?”

Cep telefonu çaldı. Ayağa kalktı ve bana sanki dokuz yaşında bir çocukmuşum ve yatağa gitme vaktim gelmiş gibi gülümsedi.

“Anlamıyor musun? Gerçekten çok iyi vakit geçiriyorum.” Sonra odadan çıkıp gitti ve ben orada iPod’umla kalakaldım. Bunu ne zamandır kullanmadığımı düşündüm ve aklıma yapmam gereken şey geldi: Patch’i bulmak.

Flan’i aradım ve ertesi gece benim çocuklarla Flood’ların evinde buluşup Patch hâlâ ortalarda yoksa arama çalışmalarına başlamaya karar verdik. February Flood da yardımcı olabilirdi, gerçi Flan ablasını da iki gündür görmüyordu. Annesi St. Lucia’dan aramıştı ve ailesinin pazar günü döneceğini biliyordu. Yani Patch’i o gün gelmeden bulmamız gerekiyordu.

Kulaklıklarımı taktım bir süredir ilk defa Patch’e odaklandım. Hızlı aramadan gerekli insanları aramaya başladım.

mickey'nin dertleri büyüyor

Mickey ve Philippa cuma günü okuldan sonra Philippa'nın üçüncü kattaki odasında takılıyorlardı -ki okula giden tek kişi aslında Philippa'ydı. Yatağın ortasındalardı ve öylesine vahşi bir Fransız öpücüğü tecrübesi yaşıyorlardı ki, nefessiz kalıp duruyorlardı. Philippa'nın odasının bir köşesinde asılı duran dede saati gürültüyle tıklayıp duruyordu ve pre-fuse 73 dinliyorlardı çünkü Philippa eskiden bir djle çıkıyordu ve arcane house music zevki geliştirmişti.

"Flood'lara uğramam lazım," dedi Mickey, Philippa'dan yavaş yavaş ayrılırken. "Jonathan'a söz verdim."

"Hadi ama," dedi Philippa. "Boşver onu, olmaz mı?" Üzerinde okuldan eve dönerken uğradığı Le Petit Coquette'ten

aldığı kırmızı iç çamaşırından başka bir şey yoktu. Mickey cümle kurabilmek için kafasını başka tarafa çevirmek ve gözlerini kapamak zorunda kaldı.

“Şey, Patch bir süredir kayıp ve Jonathan’ın onu bulmak için yardımımıza ihtiyacı var.”

“Peki ya biz?” diye sordu Philippa ve güldü.

“Ayrıca ailen gelmeden burdan sıvışmam lazım.”

“Doğru,” dedi Philippa. “Yani şimdi okuldan atıldım mı diyorsun?”

“Babamın babanla bu konuyu konuşması lazım sanıyorum,” dedi Mickey. Randall Oddo imzalı büyük bir eserin asılı durduğu duvara döndü; kırılgan göz kırpan güzel yeşil bir göz resmiydi. Mickey resme baktı. Çok güzel olduğunu düşündü.

“Babam Talbot’nun yönetim kurulunda olduğu için tabii.”

“Evet,” dedi Mickey.

Philippa’nın önceki hafta, başı belaya girdikten sonra yaptığı anlaşma dahilinde -ailesiyle daha çok vakit geçirip onlara insan gibi davranacaktı, ATM makinasıymışlar gibi değil- bir saat içinde ailesiyle birlikte Amagansett’teki mekânlarına gitmesi gerekiyordu.

“Hadi seni burdan çıkartalım,” dedi Philippa.

“Sonra yine buluşalım,” dedi Mickey. Ayağa kalkıp tulumunu giydi ve ayakkabılarını bulmak için yere bakındı.

“Gelemem. Mickey, sen artık iç çamaşırı olayını tamamen bıraktın mı? Neyse, ben gidiyorum.” Mickey arkasını döndü ve ikisi birlikte yatağa düşüp yeniden öpüşmeye başladılar. Ama Mickey’nin telefonu çalıyordu ve ikisi de arayanın kim olduğunu biliyordu.

“Gitmeliyim.”

“Belki sonra Jitney’e gelip bulurum seni yarın akşam. Ailem o zamana kadar benden bıkmış olur.”

“İyi. Biz Patch’i bulacağız. Sonra sen ve ben takılabiliriz. Ve aileme benimle ilgili bir iki güzel şey söyle, tamam mı?”

“Belki de bu pek iyi bir fikir değildir,” dedi Philippa. Mickey kafasını salladı, çünkü Philippa haklıydı.

Sonra son süratle merdivenlerden aşağı koştu. Frady’ler eve gelmeden önce oradan çıkmak zorundaydı. Artık kızlarının yanına yaklaşması tamamen yasaktı. Ön kapıya gidip kilidi açmaya çalıştı ancak bir sebepten kapı açılmadı. Kapıyı itti ama sanki öteki taraftan çekiliyormuş gibi hissetti. Sonra kendi kendine açıldı. *Hayalet mi bu?* Jackson Frady kapıyı çekip açtığı anda Mickey geri çekildi.

“Ah, Bay Pardo,” dedi Bay Frady. “Ne hoş bir sürpriz.”

“Ah, ben de tam gidiyordum.”

“Hayır, Bay Pardo, planlarınız değişti. Bu akşam altımız yemek yiyeceğiz.”

“Altı?”

“Kızımız, sizin aileniz ve elbette ben ve karım. Bir de siz. Altı.”

Mickey etrafına bakındı. Göğsüne işaret etti. Ben? Altı? Sıçtık.

“Bu fırsatı bazı şeyleri kökünden halletmek için kullanacağız.”

arno'nun duygularıyla davranışları birbirini tutmuyor

Arno normalde âdeti olmamasına rağmen dışarı çıkmadan önce üzerine siyah bir takım giydi. Bunun kendisini daha iyi hissetmesini sağlayacağını düşündü. Ralph Lauren'in mor etiketli serisinden olan bu takımı hâlâ Florida'da olan babasından aşırmıştı. Arno, Flo-od'ların evine gitmek için hazırlanıyordu. Bir yandan da fonda çalan Bright Eyes'a eşlik ediyordu. Kelli'den hoşlanıyor falan değildi. Tek sorun kızın durmadan hayır demesiydi. Bu durum Arno'nun kendini son derece tuhaf hissetmesine neden oluyordu.

"Hangimiz aptal?" diyordu Arno şarkıyı söylerken. "Hangimiz salak?" Lütfen açıkla mısın? Biraz anlayışa ihtiyacım var!"

Sonra kendini yatağa attı ve bilmediği bir sebepten bağıra bağıra ağlamaya başladı.

Telefon çaldı. Arayan Jonathan'dı.

"Hangi cehennemdesin ya?"

"Geliyorum. Ben sadece..." Ama kelime aklına gelmedi bir türlü. Telefonu kapattıktan sonra babasının takımı ve yırtık, beyaz bir Oxford gömlekle olduğu yerde dikildi ve keşke konuşabileceğim biri olsaydı diye düşündü. En sonunda Liza Komansky'i aramaya karar verdi. Liza ona karşı her zaman nazik davranmıştı. Arno'yu anlayacaktı.

"Sen Flood'lara gitmedin mi? Patch'i bulacaktınız hani?" diye sordu Liza.

"Evet," dedi. "Oraya gidiyorum. Yoldayım, ama önce seni görmek iyi olur diye düşündüm."

"Beni sonra da görebilirsin," dedi Liza, "parti başladığında."

"Ama seni şimdi görmeliyim."

"Neden?"

"Öyle işte."

"İyi," dedi. "Peki."

Arno'ya girerken hiçbir zaman kimlik sormadıkları Corner Bistro'da çabucak birer hamburger atıştırmak için sözleştiler.

Arno, arka tarafta, bomba koysanız kimsenin farketmeyeceği izbe bir yere oturdu. Liza birkaç dakika sonra geldi. Yağmur başlamıştı. Liza'nın siyah saçları ıslanmıştı ve yerine oturduğunda burnunun ucundaki bir su damlacığını di-

liyle almaya çalışınca Arno uzanıp eliyle damlacığı ortadan kaldırdı. Sonra birbirlerine baktılar. Liza duvara yaslandı ve Arno'ya gülümsedi.

“Görüşmeyi kabul ettiğin için teşekkürler.”

“Sorun değil,” dedi Liza.

Hamburger ve tadı renklendirilmiş soda gibi olan iki dolarlık Rheingold'lardan ısmarladılar.

“Ben sadece...” dedi Arno. Ancak cümlenin devamını getiremedi. Nasıl getirirdi ki? O Arno'ydu. Liza somurttu, Arno dudaklarını büzüp oturmaya devam etti. Ne tuhaftır, siyah krokodil ayakkabılarıyla oynamaktan başka bir şey gelmedi elinden -bu ayakkabılar Jonathan'ın giydiklerinin acayipliğinin yanında solda sıfır kalır. En sonunda Liza Arno'nun yanına geçti.

“Ben söyleyeyim mi?” dedi Liza.

Arno dudaklarını poz verir gibi şişirmiş duruyordu. Kelli'yi, onun o orantısız gülüşünü, beyaz-sarı saçlarını ve koyu renk kaşlarını düşünüyordu. Kelli'nin çınlıçplak gibi görünüşü, giyinikken bile onunla ilgili seks fantezileri kurması ve kendisine olduğu gibi davranacağı bir sonraki önemli New York'lu kim olacak gibi şeyler geçiyordu Arno'nun aklından. Ve şimdi Kelli bir yerlerde Randall Oddy'le birlikte, kim bilir yanlarında başka kimler vardı, ve saçma sapan bir sanat eseri yapıyorlardı, hatta daha da kötüsü Kelli Randall'a poz veriyor bile olabilirdi. *Tanrım.*

“Courtney Love’la ilgili şu hikâeyeyi duydun mu?” diye sordu Arno. “On beş yaşındayken yapmak istediği şeylerin bir listesini yapmış hani, ve hit bir albüm çıkartıp Hollywood’da oyuncu olmaktan sonra üçüncü sırada ‘Michael Stripe’la arkadaş olmak’ varmış?”

“Evet,” dedi Liza. “O şekilde yükselmek iğrenç bir şey. Ama konudan uzaklaşıyorsun.”

“Ne konusu?” diye sordu Arno.

“Benim söylememi istediğin şey.”

“A, evet,” dedi Arno üzęünce. “Söyle hadi.”

“Benden her zaman çok hoşlandın ama Jonathan yüzünden bir şey söylemek istemedin.”

“Hımm.”

Liza, Arno’nun yanağını elinin tersiyle okşadı. Birasından bir yudum aldı. Hamburgerleri gelmiş ve masanın diğer tarafına bırakılmıştı. Onları beş dakika içinde yemezlerse buruşup soğuk bir taş kıvamına geleceğinin farkındaydılar.

“Yalnız sorun şu ki Arno, Jonathan’la olayımız bitti artık. Onu daha fazla bekleyemem. Ayrıca onun Patch’in küçük kız kardeşiyle neler karıştırdığını kim bilir, ki bence bu çok saçma ve rahatsız edici ya neyse... Ben de seni düşünüyorum yani.”

“Öyle mi?” Arno yemeğine baktı. Onu yeme şansı olmadığını biliyordu. Neden tanışır tanışmaz Kelli’yi götürmemişti ki? Böylece şimdiye onu çoktan unutmuş olurdu.

“Evet,” dedi Liza. “Hem de çok.”

Arno Liza daha utanç verici şeyler söylemeden uzanıp kızı öptü. On dakikalık yiyişmeleri yirmi dakikaya uzadı. Liza’nın seksapelinin fazla küçümsemişti, ayrıca evet, onun Jonathan’la olması gerektiğini düşünüyordu. Ama bunu istemiyordu ki zaten. Hayır, kesinlikle istemiyordu.

“Gitmem gerek,” dedi Arno.

“Kimseye bundan bahsetmeyelim, olur mu?”

“Çok iyi fikir.”

“Hazır olana kadar yani.”

“Bu konuda sana katılıyorum,” dedi Arno. “Bence uzun bir süre sır olarak saklayalım.”

Veda öpücüğünden sonra Arno cadde boyunca yürümeye başladı ve kafası geçen cuma akşamı Amanda’yla takıldıktan hemen sonra Kelli’yi gördüğü andan itibaren olduğu yere kaydı. Kelli’ye. Keşke Kelli artık gitse de onu unutsam diye düşündü. Peki ya David? David onun Amanda’yla takıldığını biliyor muydu? Amanda bir şey söylemiş olabilir miydi? Öyle olmamasını umdu. Arno omuzlarını silkti.

Bu tür duygusal şeyler ve insanları incitmemek söz konusu olduğunda gerçekten çok beceriksizdi.

cuma gecesine tekrar hoşgeldiniz

bakem olmayı ben istemedim

O akşamüzeri yeni bir çift ayakkabı aldım. Buna bir çeşit cuma günü ritüeli demek istemiyorum. Çünkü öyle değil. Sadece arada bir, ki bu genelde cuma günleri olur, Madison Avenue'ya giderim ve kendime bir çift yeni ayakkabı alırım. Bugünse siyah deriden, altı tırtıklı bir Prada almıştım ve son derece seksi görünüyorlardı. Küçük birer Porsche Carrera gibiydiler. Ayakkabıları çorapsız giyyordum, üzerimdeyse eski bir bej renk pantolon ve siyah polomun üzerine giydiğim siyah, kapüşonlu Penguin sweat-shirtüm vardı. Flood'ların evine gitmeden önce iki saat oyalandım çünkü eve uğrayıp ayakkabı kutusunu bırakmam ve üzerimi değiş-

tirmem gerekiyordu, ne de olsa yanımda fazladan bir çift ayakkabıyla gitmek istemezdim -eğer bunu yapsaydım konuşmalarının ardı arkası kesilmezdi.

Merdivenleri çıkıp zillerini çaldığımda David ve Arno'nun karşılaşacak olmasından dolayı gerildim ve Flan meselesini de halletmemiş olmam işin cabasıydı. En azından Flan evde olmayacaktı. Önce sinemaya gidip sonra arkadaşı Dylan'ın evinde kalacaktı. Bunu sırf ben geliyorum diye planlamamış olmasını umuyordum.

Kapı açıldı. David bana bakıyordu.

"Herkes burda mı?" diye sordum.

"Sadece ben ve Arno."

"Ah," dedim sessizce. Arno'nun David'e bir şey anlatmadığını hemen anladım. Çünkü David üzgün ve normal görünüyordu, öfkeli değil.

Oturma odasına geçtik. Geçen haftaki çılgın partiden sonra hizmetçilerden biri oturma odasını yeniden hale yola koymuş olmalıydı. Çok temiz görünüyordu ve Arno babasının beş yüz dolarlık takım elbiselerinden birinin içinde, bacak bacak üstüne atmış koltuklardan birinde oturuyordu, elindeki Grolsch bira şişesinin suları dizine damlıyordu.

"Durgun gibisin," dedim ve ayağa kalkmamış olan Arno'yla, onun karşısındaki koltuğa oturmuş olan David'in ortasına oturdum.

"O da ne demek şimdi?"

“Solgun işte. Zayıf. Renksiz. Senin Florida’da yanmış olman gerekmiyor muydu? Kaç gün okula gitmedin sen?”

“Perşembe günü bir ara uğradım,” dedi Arno. Sesi çok kötü çıkıyordu ve David de mutsuz görünüyordu. Ama ikisinin de *neden* böyle hissettiklerini bildiğini sanmıyordum. Ve bu gerçeği bilmiyorlarsa söyleyen ben olmak da istemi-yordum.

“Sana hâlâ Dünyanın En Hassas Erkeği dediklerini duydum,” dedim David’e.

“Evet. Gerçi şu Adam Rickenbacher denen çocuk insanların öyle söylemesine engel olmaya çalışıyor. Belki de Amanda onunla yiyişmiştir ve çocuk da o yüzden bu kadar iyi davranıyordur.”

“Pek sanmam,” dedim ve yere bakmakta olan Arno’ya baktım.

Sonra bir süre hiçbirimiz konuşmadık. Ama eminim hepimiz içten içe keşke Mickey gelse de Flood’ların bir şeyisini duvara fırlatsa ve sonra bu ikisi her şeyi konuşup kim kime ne yaptı öğrense ve bu gerçeği aşıya da yine arkadaş olabilsek ne harika olur diye düşünüyorduk.

Telefonum çaldı, arayan Mickey’di.

“Yemekteyim,” dedi. “Bensiz başlayın.”

“Sensiz başlayamayız.”

“Saat ona kadar gelemem.”

“*Nerdesin* ki sen?”

“Cehenneme ayak bastım,” dedi ve telefonu kapadı.

mickey'nin cehennemdeki akşam yemeği

Mickey, ailesi, Philippa ve onun ailesi Charles Caddesi'ndeki bir evde yer alan eski La Palme D'Or restorandaydılar. Mekân, 1800'lerin sonundaymış havası verilmek üzere dizayn edilmişti, bu yüzden tüm yüzeyler maundu, her yerde mum ışıkları ve duvar kâğıdının üzerinde pembe çiçek desenleri vardı. 19. yüzyıl hizmetçi üniforması giyen bir garson başlangıçları servis ederken herkes sükunet içinde onu izledi.

Bay Frady buharları tüten sümüklüböcek tabağına dalar-ken konuşmaya başladı, "Seninle evdeki sorunu- muza girmen- den okuldaki şu küçük sorun hakkında ne söylemek istersin?"

“İşleri yoluna koymak için siz ne derseniz yaparım Bay Frady,” dedi Mickey. Yanında oturan Philippa’ya yan gözle baktı.

“Elbette yazılı bir özür mektubu ve toplum hizmeti sadece bir başlangıç olabilir,” dedi Bay Frady. Çok uzun boylu, orman kaşlı, koca burunlu ve kulak kılları olan bir adamdı. Bir yatırımcılık şirketinin sahibiydi. Her zaman Mickey’nin gözlerinin içine bakardı ve Mickey bu yüzden ondan nefret ederdi. Ne var ki Mickey Bay Frady’nin yardımını olmazsa okuldan atılacağını biliyordu. Telefonunun cebinde titrediğini hissetti ama açmadı. İçini çekti.

“Katılıyorum,” dedi. Philippa’nın elini kasiğında hissetti ve yakaladığı eli sıktı. Garson masalarına gelip anne babalara ve Philippa’ya şarap doldurdu. Mickey’nin bardağına gelince durdu ama dört ebeveyn de elleriyle garsona uzaklaşmasını işaret etti.

Mickey sipariş ettiğini hatırlamadığı ördek etli ve kabaklı salatasından bir çatal aldı. Gümüş çatalı eline ağır geliyordu ve bolca dantel işlemeli sandalyesinde giderek aşağı battığını hissediyordu. Arkasındaki şömine yanıyordu ve Mickey bir an için kendini onun içine atmayı düşündü. Ya da yanan bir kütüğü halıya atıp için için yanmasını beklemek ve *yangın* diye bağırıp bu lanet yerden koşarak kaçmayı...

Jackson Frady başıyla Mickey’i onaylayıp sağına oturan Ricardo Pardo’yla konuşmaya başladı. Mickey’nin babasının

sandalyesi geride duruyordu, böylece göbeği için yer açılmıştı ve nefes alabiliyordu. Bir yandan sakalını okşayıp diğer yandan etrafındakileri süzüyordu. Mickey'nin annesiye kocasının yanında oturuyor ve üzerindeki siyah elbisesi ve altın mücevheratıyla inanılmaz güzel görünüyordu. İkisi de Mickey'i izliyordu. Durum fenaydı. Mickey oflayıp pofladı.

"Hijo de la chingada," diye fısıldadı Mickey. *.rospu çocuğu.*

"Haz el favor de compotarte!" dedi Lucy Pardo. *Düzgün davranmaya çalış!*

"Lo siento, Mama," dedi Mickey. *Affedersin anne.*

Garson geri geldi ve Mickey'nin kadehine su doldurdu.

"Buzlu bir Jack Daniels alabilir miyim?" diye sordu Mickey garsona.

"Dalga mı geçiyordun?" dedi Ricardo Pardo. Kendisi buzlu Absolut Limon'unun ikinci dublesini yanılamıştı.

"Ah, evet," dedi Mickey. "Tamamen şakaydı." Sandalyesinde biraz daha kaykıldı. Kirli ve kahverengiye dönmüş alçısını -başının neden belada olduğunun ve pazartesi günü eğer Jackson Frady ona yardım etmeye karar vermezse okuldan atılacağına hatırlatıcısı- masanın üzerine koyması gerekiyordu.

"Mickey'nin okuldaki şu problemine gelirsek," dedi Bay Frady, Ricardo'ya.

"Halledebilir misiniz?" diye sordu Ricardo.

“Halledememem için ortada bir neden göremiyorum,” dedi Bay Frady. “Ne de olsa ben yönetici kurulundayım. Sadece tek bir şey var.”

“Nedir?” diye sordu Ricardo. “Bu ikisinin birbirini bir daha hiç göremeyeceği hakkında mı?”

“Bu konuda size katılıyorum. Ama ben daha çok Amagansett’teki bahçemizi düşünüyorum. Son zamanlarda gözüme çok boş geliyor.”

Mickey kafasını salladı. Bahçelerini görmüştü. Birkaç futbol sahası büyüklüğünde bir şeydi ve denizin tam kenarındaydı. Normal insanlar oraya kumsalın yanındaki bir park diyebilirdi.

“Heykel mi istiyorsunuz?” diye sordu Ricardo. “Bunu mu isteyecektiniz?”

“Eh, madem lafını açtınız,” dedi Bay Frady. İki adam kafa kafaya verip pazarlığa başladılar. Ricardo devamlı oğluna bakıyordu.

Bu sırada iki kadın Arno’nun ailesi hakkında dedikoduya başlamışlardı. Evliliklerinin eski heyecanını kazanması için terapistle görüştüklerinden ve terapistin onlara tuhaf şeyler yaptırdığından... Florida’da seks yaparken hizmetçilerine yakalanmaları gibi şeyler. İğrenç!

“Belki de eğlencelidir,” dedi Bayan Frady ve kıkırdadı. Bayan Pardo gözlerini devirdi.

Tabii ki söz konusu terapist David'in babası Sam Grobart'tı. Ancak kimse bunu Mickey ve Philippa'nın yanında dile getirmiyordu, gerçi onlar bunun çok net farkındaydı ve umurlarında değildi.

"Sanırım artık partiye gitmem gerekiyor," dedi Mickey.

"*Tienes que esperar a tu papa,*" dedi Lucy Pardo. *Babanı beklemelisin.* "Sonra gidip partini yaparsın."

"Evet, anne." Mickey içini çekti.

"Tabii," dedi Jackson Frady, "okuldaki şu problemi çözdükten sonra oğlunuz ve evimiz hakkında ne yapacağımızı konuşmalıyız. Evimize girip duruyor. Ve bundan hoşlanmıyoruz."

"İçeri mi giriyor?" diye sordu Ricardo Pardo. Oğluna döndü. "*Mira que te va a salir caro!*" *Bunu ödeyeceksin!*

"Ama baba!" diye karşı çıktı Mickey.

"*Calmate, loco*" dedi Ricardo. *Yavaş ol, seni deli.*

"Görünüşe göre bir süre daha burdayız," dedi Jackson Frady. Gülümsedi ve şarabından bir yudum aldı.

arama partisi arno engeline takılıyor

“**B**irbirimize âşıktık,” dedi David. Üçüncü birasını içiyordu. Arno ve Jonathan’la birlikte hâlâ Mickey’i bekliyorlardı ve birbirlerine hiçbir konuyla ilgili gerçeklerden bahsetmiyorlardı.

“Bu doğruysa o zaman tekrar bir araya gelirsiniz,” dedi Arno. Sanki *yardım et* der gibi devamlı Jonathan’a bakıp duruyordu ama Jonathan bunu istiyor gibi görünmüyordu.

“Ama Amanda istemiyor işte!”

“Eğer istemiyorsa...” Jonathan Arno’nun sözünü kesti. “Güya Patch’i aramak için toplanmıştık.” Kollarını bağlamış duruyordu. Üçü birlikte Flood’ların mutfağının kahvaltı kısmı-

na gidip sipariş etikleri Thai yemek'lerinin -tom yum çorbası, yumurta ruloları, Thai usulü içi doldurulmuş kızarmış domuz ve bir sürü Tsingha birası- etrafını çevirmişlerdi. February Flo-od birkaç kişiyle birlikte eve gelmiş ve salon katını istila edip alevli Bacardi 151 kadehlerini devirmeye başlamışlardı.

Arno'nun telefonu çaldı. Telefonu açtı, gülümsedi ve fısıldayarak konuşmaya başladı.

David'in kafası düşmeye başlamıştı. Çorba kâsesini önüne çekip höpürdete höpürdete içmeye başladı.

"Sen çaresiz olmaması gerektiği halde en çaresiz durumda olan adamsın," dedi Jonathan. "Yani şu haline bak, berbatsın. Üniversitede tek başına kalacaksın ve okul danışmanından başka arkadaşın olmayacak. Sana yardım etmeye çalışıyorum dostum ama cesaretin nerene kaçtı senin?"

"Arkadaş olduğumuzu sanıyordum," dedi David ve olduğu yere yığıldı.

"Geliyor!" dedi Arno.

Masadan kalkıp dans etmeye başlamıştı. Bira almak için aşağı inen birisi Arno'nun yanından geçerken kıs kıs gülünce Arno çemkirdi:

"Defol git, .öt herif!"

Herkes dönüp baktı, kıs kıs gülen kişi Adam Rickenbacher'di.

"Onu rahat bırak," dedi David. Birinci sınıfa giden çocuğa kafasıyla selam verdi.

“Onun burda ne işi var?” diye sordu Jonathan.

“Kelli Randall Oddy’le birlikte geliyor ama geliyor sonuçta.”

“Bizim o zamana kadar gitmemiz gerekebilir,” dedi Jonathan. “Gidip Patch’i aramalıyız.”

“Nerde arayacağız?” dedi Arno. “Geri gelecektir. Muhtemelen bir yerlerde çok iyi bir dondurmacı bulmuştur ve orda kalıyordur. Dondurmanın tadına âşık falan olmuştur, sonra da dondurmasını alıp birlikte yaşayacakları bir yere götürmüştür.”

“Flood’lar pazar günü dönüyor. Onu yarın akşama kadar bulamazsak polise gitmemiz gerekiyor.”

“Ah, evet,” dedi Arno ve birasını yudumladı. “Harika fikir.”

“Evet...” dedi Jonathan.

Arno dans figürlerine devam ediyordu. Kelli geliyordu! Kelli’ye onu St. Louis’de ziyaret etmeyi teklif etmişti bile. Nelly’nin tüm albümlerini almıştı ve haritada Missouri’yi bulmuştu. Başka kızlarla da takılıyorsa bu kimin umrundaydı ki? Gözlerini kapadığında Kelli’nin makyajını yanında, yumuşak bedenini sert göğsünde hissedebiliyordu... Bu kız kesinlikle ondan hoşlanıyordu. Öyle olmak zorundaydı.

“Arno!”

“Ne?”

“Bize konsantre ol. Patch’i bulduğumuz zaman Kelli’yle ilgili fantezilerine devam edebilirsin.”

“Ama daha bulamadığımız bir şey var, kim...” David cümlesini yarıda kesti ve merdivenlere baktı. “Gidip şu Rickenbacher denen çocukla konuşmalıyım. Sırf Amanda’yla takıldı diye böyle cool davranıyorsa...” Ayağa kalkıp çocuğun arkasından gitti.

“Bu çocuğun becerdiği bir şey varsa o da anca yastığıdır,” dedi Jonathan. Ayağa kalktı ve Arno’ya baktı. “David’e gerçeği ne zaman söyleyeceksin bakalım?”

“Zorunda mıyım?”

“Sayılır. Tabii bütün hayatının bir yalan olmasını istemiyorsan.”

Mutfak artık üst kattan gelen gürültüler dışında oldukça sessizdi. Arno David’i düşündü. Onu incitmek istememişti. Pantolonuna çorba damlattı ve lekeyi eliyle ovuşturdu. Randall Oddy Kelli’yle sevişmiş olsaydı ona ne kadar kızacağını düşündü.

“Ona sonra söylerim,” dedi Arno. “Umarım Amanda ona geri döner. Onu kesinlikle istemiyorum.”

“Bunu söylemen ne güzel,” dedi Jonathan.

“Bak, söz veriyorum Liza’ya bir daha dokunmayacağım. Yani Amanda’ya.”

“Ben sadece bütün bunlar son bulduğunda hâlâ arkadaş olmamızı istiyorum. Benim umrumda olan tek şey bu,” dedi Jonathan.

“Bunu söylemen ne güzel,” dedi Arno. Sonra David’in aşağıya indiğini duyunca ikisi de sustular.

“O muymuş?” diye sordu Arno sesinde bir umut parçasıyla.

“Hayır,” dedi David. “Bunu düşünmem çok aptalcaydı.” Bir bira daha aldı.

“O zaman burda ne işi varmış onun?” diye sordu Jonathan. Arno cevabı bekledi ama anlayamadığı bir nedenle David hiçbir şey söylemedi ve Jonathan’ın gözlerine bakmadı. Arno saatine baktı. On biri geçmişti. Jonathan başka kimler gelmiş diye bakmak için yukarı çıktı.

“Sanırım onun başka bir kız meselesi var,” dedi David. “Amanda’yla ilgilenmediği kesin.”

Sonra yukarda ön kapının gümbürtüyle açıldığını duydular. Mutsuz bir kaplanın mızılıısına benzer bir feryat sesini de alınca Mickey’nin geldiğini anladılar.

mickey canını kurtarmayı başarmış

“**Y**emek cehennem gibiydi,” dedi Mickey. “Philippa’nın babası babama sanat işinde bir milyon dolarlık şantaj yapmaya kalktı, hepsi benim başımı beladan kurtarmak için hem de. Acayip bir tartışmaya giriştiler, biz de Philippa’yla lavaboya gittik ve hadi kaçalım olduk. Ve burdayız işte. Bira nerde?” diye sordu. Ama dolapta hiç bira kalmamıştı. David ve Arno’ya baktı, ikisi de hâlâ mutfak masasında oturuyordu. David’in birasını aldı ve midesine indirdi.

“Bu iyi geldi,” dedi Mickey. “Philippa, Liza ve birkaç kişiyle birlikte yukarda. Onlar bile Patch için endişelenmeye

başladılar.” Mickey yine David ve Arno’ya baktı. “Siz ikini-
zin derdi ne?” Mickey, David ve Arno arasındaki olayı anla-
mamıştı. David de Arno da kız meselesinde hayalkırıklığına
uğramış görünüyor olsa da, Mickey ikisinin de aynı sebep-
ten üzgün olamayacağını biliyordu.

“O kızlar Patch’i seviyor,” dedi David.

“Çünkü Patch onlara nazik davranıyor,” diye ekledi Arno.

“Ayrıca komik.”

“Peşlerinden koşmuyor ama gerçekten çok yakışıklı, ya-
ni biraz ot içen adam havası var.”

“Siz ikiniz kendine acıma partiniz bittiği zaman bana da
haber verin,” dedi Mickey. “Ben yukarı çıkıp kimler bu ge-
ce dağıtmak istiyormuş ona bakacağım.”

Mickey arkasını dönüp mutfaktan çıktı ve David’le Ar-
no’yu yalnız bıraktı. Onların gördüğü en tuhaf ikili olduğu-
nu düşünüyordu: Takım elbiseli, siyah saçlı fırlama ve dün-
yadaki en hassas basketbol oyuncusu.

Mickey yukarı çıkarken çocuğun tekinin elinden Heine-
ken birasını aldı.

“Hey!” diye bağırdı Adam Rickenbacher.

“Senin zaten içmemen lazın,” dedi Mickey.

“Haklısın,” dedi Adam. “Benim yapacak daha iyi işlerim
var.” Ve hızla Mickey’nin yanından uzaklaşıp yukarı fırladı.
Mickey, kafa kafaya vermiş fısıldaşan Liza, Amanda ve Phi-

lippa'nın yanından geçti. Aralarına girmeye çalıştı ama Philippa dirseğiyle onu itti.

"Şimdi olmaz," diye fısıldadı.

Sonra birden kapı açıldı ve Jonathan'ın kuzeni, Mickey'nin çok az tanıdığı bir sanatçı ve çocuk gibi giyinmiş birkaç yetişkinle birlikte içeri girdi. Yani Mickey onların yetişkin olduğundan emindi en azından.

"Naber Mickey!" diye seslendi Kelli.

"Naber, Aaahh," dedi Mickey.

Kelli koşarak geldi ve Mickey'e bir öpücük verdi. Mini siyah etek ve üzerinde *Ben Yeteneğin Ta Kendisiyim* yazan bir tişört giyiyordu.

"Arno aşağıda," dedi Mickey. "Herif sana âşık."

"O aşkın ne olduğunu bile bilmiyor," dedi Kelli. Mickey tek kaşını kaldırdı. Kız haklıydı. Sanatçı Kelli'yi sahiplenircesine elini omzuna koydu ama Kelli bunu farketmedi bile.

"Sanırım seni tanıyorum," dedi Mickey Randall'a. "Ve babamın senin sanatının berbat olduğunu söylediğinden çok eminim."

"Baban kimmiş?" Randall az sonra kahkahayı basacakmış gibi duruyordu.

Mickey kafasını Amanda, Liza ve Philippa'ya çevirdi. Onlar da o tarafa bakıyordu. Ama kendisine değil. Sanatçı çocuğa da değil. Kelli'ye. Kelli'den nefret ediyorlardı. İşin o kısmı ortadaydı. Kelli çok seksiydi.

“Babam Ricardo Pardo,” dedi Mickey. Çocuğun rengi attı. Suratı birden beyaz deri ceketinin rengine döndü.

“Ah, lanet olsun,” dedi Randall.

Mickey güldü. Kendini beğenmiş, genç sanatkârlardan hoşlanmıyordu. Özellikle de St. Louis’den gelen on yedi yaşında liseli kızlarla takıldıklarında.

“Ne zaman gidiyor bu?” diye fısıldadığını duydu Amanda’nın. Grubun en fazla sesi çıkan kızı her zaman oydu.

“Sana ne ki?” dedi Kelli ve Amanda’ya diklendi. Amanda da Kelli’nin suratının dibine girdi.

“Her şeyi mahvediyorsun,” dedi Amanda. “Benim hoşlandığım çocuğa sarkmadığın için şanslısın.”

“Ah, hadi ama,” dedi Kelli. “Beni durdurmak için ne yapabilirdin ki?”

“Aman tanrım,” dedi Amanda gülerek. “Sanki ben istesem içlerinden en iyisini ayartamaz mıyım?” Arkasına dönüp Liza ve Philippa’ya baktı ancak onlar artık arkasında değillerdi. Mickey birasını bitirmişti ve birisinin şöminenin üzerinde bıraktığı bira şişesini almıştı. Salon giderek herkesin bildiği ama iyi tanımadığı çocuklarla dolmaya başlamıştı ve müzik değişmiş, insanın aklına takılan bir Belle&Sebastian çalmaya başlamıştı.

Mickey etrafına bakındı. Bira kokusundan başka bir koku alamıyordu ve Kelli’nin sanatçısıyla arkadaşlarının kendisi hakkında fısıldaştıklarını hissedebiliyordu. Gözlükle-

riyle oynadı ve bu hafta ikinci kez Vespa'sının nereye kaybolduğunu merak etti. Bu sırada Kelli hâlâ karşısında duruyordu.

“Biliyor musun ne yapacağım?” dedi Mickey. “Gidip Arno'yu bulacağım. Belki o işleri yoluna koymama yardım eder.”

Mickey merdivenlere koşup Arno'yu bulmak için harekete geçti ama zaten onlara doğru gelmekte olan Arno'yla karşılaştı.

arno'ya teklif yağıyor

“**K**elli?” diye seslendi Arno. Birkaç basamak aşağıda durduğu için sadece göğsünden yukarı-sı gözüktüyordu. Ancak cüce gibi gözüktüğünün farkında değildi ama kendini öyle hissettiği kesindi.

“Kelli?” diye yineledi. Etrafına bakındı, koca salon karanlıktı ve müzik bangır bangırdı. Ona doğru ilk gelen Liza oldu. Maalesef Liza o esnada görmek istemediği insanlar listesinin başında geliyordu.

“Çatıya çıkmak ister misin?” diye sordu Liza. Liza’nın neden kime seslendiğini duymadığını merak etti. Orada olan diğerleri -Kelli, Mickey, Amanda- bir an için donup kaldılar. Ve sonra David merdivenlerden yukarı çıkıp durduğu yerden olanları izledi.

“Liza?” diye seslendi Amanda. “Bunu neden sordun?”

Mickey Arno’nun yanına gidip sırtına vurdu. “Kelli’yi arıyor olabilirsin ama onun seni aradığını sanmıyorum.” Liza Arno’dan sadece birkaç adım uzakta durmaya devam etti ve Mickey aşağı indi.

Bu sırada Kelli sanki Arno ona seslenmemiş gibi davranıyordu. Randall ve onun iki arkadaşıyla birlikte duruyordu. Olduğu yerde hafifçe salınmaya başladı. Arno onu izledi. Kelli’nin çok zarif ve rahat görüldüğünü düşündü. Randall ve arkadaşları alkış tutuyordu.

“Seninle konuşmalıyım,” dedi Arno. Biraz daha yaklaştı ve artık kıyafetleri üzerinden düşüyormuş gibi görünüyordu, gömleği takım pantolonunun dışına çıkmış sarkıyordu. Arno kendisine bir şeyler olduğunu biliyordu ama ne olduğunu bulamıyordu. Buna nasıl bir ad takmalıydı bilemiyordu.

“Meşgulüm,” dedi Kelli. “Dans ediyorum, görmüyor musun?” Ancak sonra Arno’ya döndü ve onu omuzlarından yakalayıp dudaklarına sıkı bir öpücük kondurdu. “Bu, beni Florida’ya götürdüğün için,” dedi. Sonra dans etmeye devam etti. Jonathan merdivenlerden indi ama sonra geride durup izlemeye başladı.

“Seni istediğin her yere götürürüm,” dedi Arno Kelli’ye.

“Öyle mi?” dedi Randall. Arno ve Kelli’nin arasına girdi. “Ne demeye çalışıyorsun?”

“Çünkü seni seviyorum!” diye bağırdı Arno ve Randall’ı yolundan çekti. Kendine engel olamıyordu. Randall hafifçe sendelediyse de Arno onu görmedi bile. En sonunda duygularının adını koymuştu.

“Hadi ama,” dedi Kelli. Gözlerine beyaz eyeliner sürmüştü ve ruju Flood’ların avizesinin ışığında neon bir pırıltıyla ışıldıyor gibiydi.

“Hayır, gerçekten seviyorum.”

Jonathan ve David, Liza ve Amanda’nın yanında duruyordu. Sessizlik içinde Arno ve Kelli’yi izliyorlardı.

“Beni seviyorsan...” dedi Kelli yüksek sesle, “o zaman neden benimle tanıştıktan yarım saat sonra Amanda’yla seviştin?”

Birasını yudumlamakta olan David birden durdu. Arno gözünün ucuyla onu görebiliyordu.

“Üzgünüm David,” dedi Arno. Ne var ki, David sadece arkasını dönüp yukarı çıkmakla yetindi.

“Ben terasa çıkıyorum,” diye ilan etti Liza, onu dinlemede olan hiç kimselere. Arno Liza’nın birkaç kez arkasına baktığını gördü ama onunla göz göze gelmekten kaçındı. Liza merdivenlerden yukarı süzüldü.

“Sen iyi misin?” diye sordu Jonathan Liza’ya. Geçerken kızın bacağını hafifçe tutar gibi oldu.

“Defol,” dedi Liza ve Jonathan’a bir tekme savurdu.

“Ha?” diye kaldı Jonathan.

“Dostum, sakın ol biraz,” dedi Kelli Arno’ya. “Her saniye bir arkadaşını kaybediyorsun.”

Arno kafasını salladı. Kafası karman çormandı.

“Evet. Bırak bu işleri,” dedi Randall.

Ancak artık çok geçti. Arno iki dizinin üstüne çökmüştü ve gözlerini kapamıştı. Ellerini kaldırıp havada birleştirdi.

“Sev beni,” dedi. “Her şeyi yaparım.”

“Ah, tanrım,” dedi Kelli. “Sanki benim kendi okulumun futbol takımının kaptanı bir erkek arkadaşım yokmuş ve hepinizin kışına tekme basamazmış gibi konuşmayın!” Ve kahkahayı bastı. “Jonathan arkadaşlarına söylemedin mi? Yani, ben söylersin sanmışım.”

“Neyi?” diye sordu Jonathan. Arno gözlerini açtı ve Jonathan’ın Liza’dan tekme yedikten sonra çöktüğü yere doğru baktı.

“Bunun önemi yok,” dedi Arno. “Kimse benim sana karşı olan hislerimle yarışamaz.”

“Ama Arno,” dedi Kelli. “Ben başımın bağlanmasını istemiyorum ki. Buraya daha yeni geldim. Henüz yeni başlıyorum.”

arno'yu oradan çıkarıyorum

Arno'nun olduğu yere indim ve Kelli'nin söyledikleri hakkında iyice düşünmesine fırsat vermeden onu ayağı kaldırmak için çekiştirdim fakat direndi. Arno'nun kendi dengi Kelli'yi bulmuş olması son derece tuhaftı, hem de sürpriz sayılmazdı, yine de bu konu hakkında yorum yapmak için kesinlikle yanlış bir zamandı.

“Kelli, bana sizin orda bir erkek arkadaşın olduğundan hiç bahsetmedin,” dedim. Ve sözler ağzımdan çıkar çıkmaz Arno'nun küçük düşürücü aşk yakarışı kadar değersiz olduklarının farkına vardım.

“Erkek arkadaşın umrumda değil,” dedi Arno. “Burda kal ve birlikte yaşayalım.”

“Nerde?” diye sordum. “Ailenin evindeki odanda mı? Sen delirdin mi? Benimle gel.”

Sonra da kelimenin tam anlamıyla Arno’yu ön tarafa sürükledim. Arkama baktığımda Kelli’nin bana baktığını gördüm, bana göz kırptı. Bense sadece kafamı sallamakla yetindim. *Seninle gelmeme izin verdiğin için teşekkürler* demişti. Bunun kulağa ne kadar basit geldiğini anımsadım. Şimdiyse yaptığı diğer şeylerin yanında bir de arkadaşımı mahvetmişti.

Arno sızlandı.

“Her şey düzelecek,” dedim.

Dışarıda akşam havası şaşırtıcı derecede ılıktı. Arkama baktım ve partinin giderek ateşlendiğini farkettim. Patch’i aramaya başlamamıştık bile.

Arno basamaklara çöktü ve kafasını ellerinin arasına aldı. “Dostum n’apıcam ben?”

Omzuna yavaşça dokundum -ki bu çok saçmaydı. Birkaç kız merdivenleri tırmanırken Arno’ya bakıp *bu Arno mu?* der gibisinden baktılar. Kafalarını şaşkınlık içinde sallayıp içeri girdiler.

“O senin için yanlış kız,” dedim.

“Onu seviyorum.”

Derin bir nefes aldım. “Arno,” dedim. “Kelli insanları kullanan bir kız. Seni asla sevemez. Sana içerde yaptığı şeye baksana.”

Gerçeğin onu kendine getireceğini sanmışım. Ama kafasını bacaklarının arasından kaldırmadı.

“Umrumda değil,” dedi. “Daha önce kimse bana böyle hissettirmemişti.”

“Daha açık olur musun?” diye sordum ve kafasını kaldırıp bana baktığında keşke sormasaydım diye düşündüm. Beşinci sınıftaki halimizi hatırladım, Arno’nun Molly gibi güya diğer erkeklerden -David gibi- hoşlanan kızların bile istediği anda onunla yatacağını keşfetmişti.

“Kızlar her zaman bana gelir, gülümser ve istedikleri saçmalıkları gevelerler, ben de dinliyormuş gibi yaparım ve sonra sevişiriz. Uyumlu davranmam bile gerekmez.”

“Ama Kelli böyle değildi.”

“Doğru.”

“Bunun nedeni seninle oynuyor olması.”

“Hayır -dostum daha fazlası da vardı.”

“O zaman neden seni aşağıladı ve o şu anda kıcımın kenarı bir sanatçıyla takılırken sen burda benim omzumda ağlıyorsun?”

“Başka bir şey var,” dedi Arno.

“Amanda’yla mı ilgili? Anladığımı kadarıyla çok kızdı. Senin için David’i başından attığını ve senin onunla gerçekten çıkacağını falan sanmıştı kanımca. Seninle işim bitmez gidip David’i bulmalıyım.”

“Hayır,” dedi Arno. “Hayır, bu diğer mesele daha kötü bir şey.”

Bir adım geri attım ve ellerimi demir tırabzana koydum. Arno’yu Flan’le birlikte gözümün önüne getirdim. Hayır, o kadar abartmama da gerek yoktu -aynı odada konuşuyor olmaları bile yeterliydi. Flan Arno’ya benim onunla birlikte olmak için isteksiz davranmamdan yakınacaktı ve Arno Flan’in kolsuz bluzünü omuzlarından aşağı indirerek yarasını saracaktı.

“Daha kötüsü ne olabilir?” diye sordum. İçim buz kesti.

“Liza’yla da takıldım.”

“Gerçekten mi?” dedim. Ve sesimde öfkeden çok merak olduğunun farkındaydım. Liza benim arkadaşımdı. Ve muhtemelen acı içindeydi ki bu da bütün olup bitenleri açıklıyordu.

“Başın belada,” dedim.

“Biliyorum,” dedi Arno. “David’in haklı olup olmadığını düşünmeye başladım. Eğer Patch buralarda olsaydı bütün bunların hiçbirisi olmazdı. Her neyse, şu anda âşık olduğum için kim olduğumu bile bilmiyorum. İşleri yoluna koymak için n’apabilirim?”

Ona bunun saçma olduğunu söylemedim. Evdeki müzik sesi iyice yükselmişti. Artık orayı terkedip biri daha Kelli’ye âşık olmadan önce Patch’i aramaya başlamamız gerektiğini biliyordum.

“Bir şeyler düşüneceğim,” dedim.

david'i hoş bir sürpriz bekliyor

David, Kelli'nin Arno'ya söylediği şeyi duyduktan sonra üst kata çıktı ve kendini üçüncü katın arka tarafında yer alan, duvarlarını Frederick Flood'ın çıplak resim koleksiyonunun süslediği kütüphanedeki eski deri koltuğun üzerinde otururken buldu. Oda David'e güzel anılarını çağrıştırmıştı çünkü ortaokuldayken beş arkadaş gizlice bu odaya girip saatlerce koleksiyonu incelerlerdi.

David sessizce oturup o anları yeniden yaşadı. En son bu odaya girdiğinde Bay Flood kütüphaneye ışıklı dünya maketleri getirmişti ve alçak masaların üzerinde onlarca sanat kitabı yığılmıştı. David kapüşonunu kafasına geçirmişti.

Başından beri Arno olduğunu bilmesi gerekirdi. Sadece bunu kendi kendine itiraf etmek istememişti. Daha kimin kimi sevişmeye ikna ettiği kısmını düşünmeye geçmemişti bile. Sonra birden kapı açıldı. David kafasını kaldırdı. Kelli karşısında duruyordu.

“Başa neyi hatırlatıyorsun, biliyor musun?” diye sordu Kelli kapıyı arkasından kaparken.

“Hayır, nedir?” Muhtemelen *South Park*’taki Kenny diyecek diye düşündü. Herkes öyle söylerdi. Ve Kelli’nin Dünyanın En Hassas Erkeği ünvanını duyduğunu sanmıyordu.

“Çok iyi bir adamı. Tipik Harrison Ford rollerinden biri gibi. Ya da şu kare çeneli Josh Hartnett gibi.”

“Teşekkür ederim.”

“Senin tek sorunun eski kız arkadaşın. Amanda tam bir kaltak.”

“Hayır değil,” dedi David ama içten içe kendisi de buna inanmıyordu. Biraz öyle olduğunu biliyordu. En iyi arkadaşlarından biriyle sevişmişti. Ne olursa olsun onu seviyordu sonuçta. Aşkın böyle de olabileceğini öğrenmişti - ne de olsa bir çift terapist tarafından büyütülmemiş miydi?

“Ve o benim kız arkadaşım değil. Beni aldattıktan sonra ondan ayrıldım.” Cümlesini tamamladıktan sonra bir kısmın eksik olduğunu hissetti. “Arno. Beni Arno’yla aldattı.”

“Bu şekilde ortaya çıktığı için çok üzgünüm,” dedi. “Eğer istersen bana hislerini açabilirsin.”

Ve David de ona tüm hikâyeyi anlattı, Amanda'ya nasıl âşık olduğunu ve nasıl harika zaman geçirdiklerini ama yine de Amanda'yı her zaman bir parça ulaşılmaz hissettiğini. Anlatacakları bittiğinde Kelli'nin bacakları David'in kucağındaydı ve ikisi birlikte Kelli'nin yukarı getirdiği kocaman rom-kola bardağından birlikte içiyorlardı.

"Biliyor musun," dedi Kelli, "sen gerçekten hassas bir adamsın. Yani belki de dünyadaki en hassas kişi değilsin ama hassassın işte."

"Kes şunu," dedi David.

"Arno'yu dövmek istemiyor musun?"

"Elbette istiyorum."

Kelli kafasını salladı. Düşünüyormuş gibi görünüyordu. Sonra birden ayağa kalkıp kapıya gitti.

"Yapma," dedi David.

"Neyi?"

"Gitme."

Kelli gülümsedi. Işıkları söndürüp dünya kürelerinin ışıklarını yaktı.

"Samanyolunun ortasında süzülüyor gibiyiz," diye fısıldadı David.

Kelli koltuğa geri dönüp oturdu.

"New York'ta birisiyle takılmayı cidden çok istemiştım," dedi Kelli.

"Takılmadın mı?"

“Hayır,” dedi. “Hem de hiç.”

David’e iyice yaklaştı. David Kelli’nin sıcak teninin kokusunu alabiliyordu ve onunla tanıştığı ilk gece, birden çarpılmış gibi olduğunu hatırladı. Amanda’yla olduğu gibi değildi. Onunla ancak Amanda yaz tatiline gidip döndükten sonra, bir nevi zoraki aşk yaşamışlardı. Ama bu farklı diye düşündü. Ve Kelli’yi öpmeye başladı.

“Hiç kimseyle mi?” diye sordu David.

“Kimseyle,” dedi Keli ve hafifçe güldü. “Randall Oddy’le bir yere varmayacaktı. Çok tuhaf biri, ayrıca da yaşlı.”

Tekrar ayağa kalktı ve bu defa kapının önüne sandalye dayadı.

“Vaay,” dedi David. “Bazıları bunu sırf Amanda ve Arno’dan intikam almak için yaptığımı düşünebilir.”

“Kapa çeneni,” dedi Kelli. Kalın ve mor halının üzerine yuvarlandılar. Küreler başlarının üstünde ısıldıyordu.

“Sweat-shirtünü çıkart,” dedi Kelli. “Bence bu şey seni engelliyordu. Artık bunu giymemelisin.”

“Sen üstünü çıkartırsan ben de çıkartırım,” dedi David.

“Çıkarttım bile. Görmüyor musun?”

“Ah,” dedi David. “Ah, evet.”

february'le kafa kafaya geliyorum

Mutfafa indiğimde David ve Mickey oradaydı. February Flood'ın bir grup arkadaşı masada bir şeyler yiyordu. Bizim artıklarımızı atmış, Odeon'dan sipariş ettikleri kendi ziyafetlerini -kızarmış tavuk, balık ve plastik kaplarda ıspanak ve havuç veriyorlardı. Masanın bir tarafında sadece February oturuyordu. Boynunda dikenli bir köpek tasması vardı ve alabalık çöpüne benzer bir şeyle dişlerini karıştırıyordu.

“Otur, Jonathan,” dedi.

“Neden?”

“Otur.” Arkadaşları birden ellerinde tavuk butları ve somon balıklarıyla ayağa kalktı ve gözden kayboldular.

February'nin karşısına oturdum ve birisinin kızarmış patateslerini yemeye başladım.

"Sen ve Flan arasında ne var?"

"Neden soruyorsun?"

"Çünkü az önce aradığında sen burdaysan eve gelmeyeceğini söyledi."

"O nerde ki?"

"Söylemedi."

"Ama ben hiçbir şey yapmadım," dedim sanki bu söylediğim doğruymuş gibi.

"Ayrıca ben senin Liza'yla çıktığını sanıyordum ama aşağıda Liza'yı gördüm, çok üzgün görünüyordu ve bütün sebebin o moron Arno'yla takılması olduğunu söyledi ki seninle olsaydı böyle bir şey yapacağını hiç sanmıyorum. Ben de bu durumdan küçük kız kardeşime yalan söylediğini çıkardım."

"Hımm," dedim.

"Onunla çok sık görüşüyorsun aslında," dedi February.

"Ama o daha sekizinci sınıf. Biz -arkadaş gibiyiz."

"Arkadaş mı? Sekizinci sınıfta olduğu için mi? Sen neden bahsediyorsun? Ben sekizinci sınıftayken Strokes grubunun davulcusuyla yatıyordum."

"O sensin February," dedim. "Flan farklı."

"Ben de bu yüzden endişeleniyorum işte."

Sonra sadece birbirimize baktık. February, Jack Daniels şişesinden bir yudum aldı. Bunun February'nin o

akşam yaptığı son mantıklı konuşma olacağından şüphelendim.

“Her neyse, sorun değil, peşinde başka bir çocuğun olduğunu duydum zaten,” dedi February.

“Başka biri mi?”

“Sanki bu çok yabancı bir konseptmiş gibi karşıladın bakıyorum? Sen ve o aptal grubun şehirdeki tek kız tavlamayı beceren tipler değilsiniz.”

O esnada birkaç kişi mutfığa daldı, Mickey de onlardan biriydi ve şaftı kaymış görünüyordu. Ama yüzünde bir gülümseme vardı. Philippa da yanındaydı. Çok iyi bir çift oluştuyorlardı -birlikteyken her zaman mutluydular.

“Hey, February,” dedi Mickey. February, Jack Daniels’ı Mickey’e verdi. Mickey büyük bir yudum aldı.

“Bak,” dedi February bana dönerek. “Bir fikrim var. Burdan defolup Patch’i bulursan kız kardeşime senin için iyi bir şeyler söylerim. Nasıl?”

“Flan konusunda neden yardıma ihtiyacım olsun ki?”

“İnan bana,” dedi February. “Yardıma ihtiyacın var.”

“Hadi gidip Arno’yla David’i bulalım,” dedi Mickey.

Yukarı çıkıp salona girdik. Yeni Nas albümü bangır bangır çalıyordu, February’nin arkadaşları manyak gibi dans ediyordu.

Arka verandadan tiz bir kız sesi duyuldu.

“Görünüşe göre Arno bir kızı daha delirtti,” dedim.

arno başına gelecekleri sezmişti

Arno on dakikadır Kelli'yi arıyordu. Kız resmen ortadan kaybolmuştu. İçten içe, partilerde ortadan kaybolduğu zamanları düşünerek Kelli'nin de bir yerlerde birisiyle yiyiştği sonucuna varmıştı. İçerisi sıcak olmasına rağmen dişleri takırdadı. Ceketini bir yerlerde bırakmıştı ve üzerinde takımının pantolonu, üzerinden sarkan beyaz gömleği ve elinde Grolsch şişesiyle olduğu yerde titriyordu.

"Seninle konuşabilir miyim?" diye sordu Liza.

Salonun ışıklandırılmış bahçeye doğru bakan arkasında duruyorlardı.

"Ah, tabii," dedi Arno ama ona bakmadı.

“Şu Kelli denen kıza fena âşıksın değil mi?”

“Sanırım,” dedi Arno. “Evet, öyleyim.” Henüz üç saat önce Corner Bistro’daki masanın altına sıvışıp seks yapmış olmalarına rağmen yine de başka bir kıza böylesine âşık olmasını anlayışla karşılıyor olabilir mi diye hızla dönüp Liza’ya baktı.

“Duyamak istediğim bu değildi,” dedi Liza.

Arno’nun kaburgalarına bir yumruk attı.

“Ah,” dedi Arno. “Bak Liza, yaptığımız şey için ...üzgünüm. Ama istememiştim...”

“Beni sen aradın!”

“Evet, ama...”

“Ve ben de sana kandım. Bunun bana kendimi nasıl hissettirdiğine dair en ufak bir fikrin var mı?”

“Çok üzgünüm,” dedi Arno. “Gerçekten.”

Arno, Jonathan ve Mickey’nin salona açılan devasa kapıların önünde durduklarını gördü. Arkalarındaki oda gümlen müzik sistemi dışında boş ve sessizdi.

“Sen bir pisliksin, Arno Wildenburger!” diye cırladı Liza. Sonra Arno ve arkadaşlarının ‘hassas bölge’ dedikleri yere bir tekme savurdu.

Her zaman giydiği siyah ayakkabıları ayağındaydı. Arno inledi, pantolonunu tuttu ve yarısı boş bir fasulye çuvalı gibi yığıldı.

“Aaaah,” dedi Arno.

"Liza..." diye başladı Jonathan.

"Sen kapa çeneni," diye bağırdı Liza. Ancak sonra arkasını dönüp Jonathan'ın omzuna sarıldı ve ağlamaya başladı.

Arno, Jonathan'ın kendisini yerden kaldırmakta olan Mickey'e "beş dakika" diye fısıldadığını duydu. "Sonra gidip Patch'i buluruz."

"Evet, hadi Patch'i bulalım," dedi Arno boğuk bir sesle.

mickey çetenin geri kalanını topluyor

En sonunda üçü birlikte kapıya ulaştılar. Mickey, Jonathan ve Arno'nun arkadaşlarını bulmak için olduğu kadar bir sürü kız probleminden kaçmak için hareket ettiğinin farkındaydı ama bu, arama işinin kötü bir fikir olduğu anlamına gelmezdi.

Mickey bir termosu 'Patch Pançı' adını verdiği içkisinden doldurdu. Arno yürümekte zorluk çektiği için yanına Bay Flood'ın şemsiye dolabından gümüş başlı bir baston aldı. Hepsi yanlarına cep telefonlarıyla Bay ve Bayan Flood'dan yürüttükleri paraları aldılar. Herkes parayı nerden alacağını bilirdi, Flood'ların yatakodasındaki gülen Buddha kavano-

zundan... Flood'ların parasını kullanmakta bir sakınca görmemişlerdi, ne de olsa Flood ailesinin oğlunu bulacaklardı.

"Hadi gidelim," dedi Mickey. Pilot gözlüklerini takmış ve yüksek belli tulumunu giymişti.

"Hazır mıyız?" dedi Jonathan.

"Hazırız," dedi Arno. Ama sesi hiç öyle gelmiyordu.

"Hadi gidelim!" diye bağırdı Mickey yeniden.

"Durun," dedi Jonathan. "David nerde?"

Ve işte üçünün de o anda aklına David'in de Kelli'nin de ortalıktan kaybolduğu ve bunun bir anlama geldiği dank etti. Ancak kimse bunu dile getirmek istemedi -çünkü bu, Arno'ya acı verirdi ve ne de olsa hassas bölgesine tekme yiyen de oydu.

Kapının önünde kalakaldılar. Kimse eve dönmek istemiyordu.

"February beş dakika içinde tüm o ikinci sınıfların kıcı-
na tekme basacak," dedi Jonathan. "Ayak altında olmak istemeyiz."

"Kahretsin," dedi Mickey. "Ben girerim."

Salonda kimsecikler yoktu, Mickey ilk önce birinci kata çıktı ama orada da February'nin birkaç arkadaşı, Flood'ların dört direkli karyolasının üzerinde tavuklarını yemekle meşguldü.

"David," diye seslendi. İnsanların çok az kullandığı üçüncü kata çıktı, ne de olsa orada sadece kütüphane, hiz-

metli odası ve depo gibi kullandıkları bir oturma odası vardı. Mickey havayı kokladı. Etraf sessizdi.

“Geliyorum,” dedi David. Bu ses Mickey’e daha çok boğuk bir yakarış gibi geldi. Hiç düşünmeden kütüphanenin kapısını açtı. Sandalye devrildi. David ve Kelli üstlerini giyiniyordu.

“Aahh,” dedi Mickey.

“Merhaba,” dedi Kelli.

David Mickey’e baktı ve alt dudağını ısırды. Mickey başını salladı ve “Gidip Patch’i bulmalıyız. Onları birkaç dakika daha bekletmemi ister misin?” diye sordu.

“Hayır,” dedi David. Arkasını dönüp Kelli’yi bir kez daha yanağından öptü. Kelli de ona gülümsedi.

“Arkadaşımızı bulmalıyız,” dedi David.

“İyi,” dedi Kelli. “Randall Oddy hâlâ aşağıda mı? Onunla takılacağıma söz vermiştim.”

Mickey David’e bakıp gözlerini devirdi, David’se omzunu silkmekle yetindi.

david ve arno birbirlerine bulaşmıyorlar

“D avid...” diye başladı Arno.
“Dostum,” dedi David, “şu anda senle uğraşmak istemiyorum. Yapmamız gereken daha önemli işlerimiz var.”

İlk durakları Patch'in ara sıra Tuddy adında bir barmenden ot almak için gittiği Batı On Üçüncü Cadde'deki Local 13 oldu. Ne var ki dört erkek birden içeri giremediler çünkü yanlarında hiç kız yoktu.

“Sorun değil,” dedi David. “Ben hallederim.”

“Ne?” diye sordu Jonathan.

Mickey ve Arno ise o esnada kendilerini kesmekte olan bir modeli kesmekle meşguldü. Ceketli Arno ve tulumu ve gözlükleriyle Mickey çlgın bir Polo reklamı gibiydiler.

“Beş dakikalığına girip Tuddy’e bakarım,” dedi David eski bir güreşçi olan kapı görevlisine.

“Hayır,” dedi görevli. Ama David yüzünde cool gülümsemesiyle karşısında dikildi. Beklemeye devam etti.

“Peki, Tuddy’i görüp çıkarsın.” Görevli kapıyı açtı. David Jonathan’ın sırtını sıvazladıktan sonra yeni David’e hazır olun dercesine kulübün içine süzüldü.

Local 13’ün içine dalan David kız arkadaşlarıyla dans eden olan bir kıza değdi. Mekân masmaviydi -mavi duvarlar, masalar, sandalyeler, tavan ve ışıklar. İçerdeki herkes çok iyi görünömlüydü.

“Affedersin, bebek,” dedi, sırf kulağa nasıl geldiğini duy-mak için.

“Sorun değil,” dedi kız ve elini David’in göğsünde gezdirdi. David gülümsedi. Evet, işte yeni ben.

“Hayır, görmedim,” dedi Tuddy David’e. “Ama kendim yetiştirdiğim çok özel elli gramlık bir malım var-”

“Hayır, teşekkürler,” dedi David. “Zaten şu anda hayatım kanatlanmış uçuyor, ona ihtiyacım yok.”

“Tuhaf,” dedi Tuddy. Saçlarını kazıdığı kafasını bir an için ovuşturdu. David Tuddy’i daha önce bir iki kez görmüştü.

“Nedir tuhaf olan?”

“Bunu söylediğinde gerzek gibi görünmedin hiç.”

“Evet, dostum,” dedi David. “Şu anda çok iyiyim.” David gülümsedi ve geldiği yoldan mekânı terketmek için ilerlemeye başladı.

“Hey, nereye gidiyorsun?” dedi az önce değdiği kıza yeniden değmek için yeltendiğinde.

“Nereye gitmemi istersin?” dedi David.

“Şimdilik hiçbir yere.”

“İyi o zaman,” dedi David. Kızla dans etmeye başladı.

“Kapüşonunu sevdim,” dedi kız.

“Sen bir de içindekini gör.”

“Çok cesursun,” dedi kız. “Ben Chloe.”

Kız dans ederlerken David’in göğsüne dokundu ve David de kızın elini yakalayıp hafifçe parmaklarının ucunu ısırdı.

“Aahhh,” dedi kız.

“Bunu dediğin zaman bana birini anımsatıyorsun.”

Dans etmeye devam ettiler. David, *uzun boylu ve yakışıklıyım* diye düşündü. Ve hayatında ikinci kez David, arkadaşlarını unuttu.

arama kurtarma ekibi bu gecelik mola veriyor

“David’in dışarı çıkacağını sanmıyorum,” dedi Mickey.
“Haklı olabilirsin,” dedim. “N’oluyor buna?”

“Şu Aaahh denen kızla takıldı ve şimdi kendini bir bok sanıyor,” dedi Mickey. Bunu söylerken yalnızca bana bakıyordu ama Arno’nun yanımda dikildiğini hissedebiliyordum. Tam yanımda duruyordu ve birkaç saniye sonra pısss. Havası sönüverdi.

“Benden intikam almak için yaptı,” dedi Arno. “Benimle karşı karşıya gelecek cesareti yoktu tabii. Duygularıyla karmaşık bir psikolojik oyun oynuyor.”

“Eee,” dedi Mickey. “Belki de bunu yüksek sesle dile getirmem hoş bir şey değil ama o ikisini gördüğüm zaman senin duygularını bir taraflarına taktıklarını bile sanmıyorum.”

“Keşke kuzenin evine dönse,” dedi Arno. “Onun etrafında olmasına dayanamıyorum ve onu çok seviyorum.”

“Eğer insan takası yapabileceğimiz bir yer olsaydı, oraya giderdik ve Kelli’yi Patch’le değiştirirdik,” dedim. “inan bana bunu yapardım.”

Etrafıma bakındım, kadife ipin civarında takılan yirmi kadar insan vardı ve yapacak daha iyi bir işleri olmadığından bizi izliyorlardı. Sanırım onlardan yaşça küçük ve daha cool olduğumuz için.

“Hadi gidelim. Ne halt karıştırıyor bilmiyorum ama yarın saat oldu,” dedi Mickey.

Doğu istikametine yürümeye başladık. Hepimizin bildiği tek bir şey varsa o da Patch’in nerde olduğuna dair en ufak bir fikrimiz olmadığıydı. Sonra birden yanımda o burun çekme sesini duydum. Kafamı çevirdim ve Arno’nun ağladığını gördüm. Ağlıyor muydu? Arno? Kolumu omzuna attım.

“Abi, ben eve gidiyorum. Bence polisi aramalıyız,” dedi Arno gözyaşları içinde.

“Kes şunu,” dedim. Yani David’in ağlaması farklı bir olaydı ama Arno! -bu kadarı çok fazlaydı. “Aklını başına topla!”

“Henüz kimseyi aramıyoruz,” dedi Mickey. “Yaklaşık otuz saatimiz var. Onu bulacağım. İçime doğuyor.”

Arno’ya baktım. Mickey okula alınmıyordu ve kolu hâlâ alçıdaydı. Belki bazı önsezileri vardı gerçekten ama ne olduklarını tahmin edemiyordum.

“Neyse benim gidip uyumam lazım,” dedi Arno. Saati me baktım. Sabahın üçü olmuştu. Esnedim.

“Sen dibe vurmuşsun,” dedim Arno’ya. “Emin ol işler daha kötü olamaz.”

“Teşekkürler,” dedi Arno ve bunu gerçekten içinden gelerek söylemiş gibiydi.

Beşinci Cadde’ye yürüdük ve olduğumuz yerde dikildik. Yanımızdan birkaç taksi geçti ve Arno’yu onlardan birine bindirip bu geceyi sonlandırmam gerektiğini biliyordum. Patch’i ertesi gün de bulabilirdik sonuçta. Henüz bakmadığımız arkadaşlarımızın evleri, yatılı okuldan aramadığımız çocuklar ve gitmediğimiz dondurmacılar vardı.

Sonra büyük, siyah bir Chevrolet cip çok yavaşça yanımızdan geçti. Mickey bunu görünce, ben ve Arno ağızımızı açıp bir şey diyemeden arabanın çamurluğuna atladı.

“Eve gidip Vespa’mı alacağım ve biraz dolanacağım,” diye bağırdı Mickey.

“Bu iyi bir fikir mi?” diye sordum köşeden dönüp gözden kayboluşunu izlerken. Gözlükleri hâlâ gözündeydi ve tulumunun kol ve ayak bilekleri yukarı kıvrılmıştı. Alçısıyla

birlikte olduğu yere tutundu ve o an bir çeşit süper kahraman gibi havalanıp uuvarecekmiş gibi göründü.

“Neyse onun icabına bakıldı,” dedim. “Hadi seni eve götürelim.”

“Son zamanlarda yaptıklarım için zgnm,” dedi Arno.

“Sorun değil,” dedim. “Eminim herkesin seni yeniden sevmesini sağlayacak bir şey yaparsın.”

“Gerçekten mi?” Arno suratıma baktı. Siyah saçları karman orman olmuştu ve yaşları tükenmiş gözleri şişmişti. Hâlâ çok yakışıklıydı. Kim görse böyle düşünürdü. Gerçekten vermiş olduğu zararların hiçbirini isteyerek yapmadığını düşünüyordum.

“Yani, eğer sen bir şey bulamazsan yapman için hoş bir şeyler bulurum,” dedim.

“Teşekkürler.”

Arno’yu taksinin arka koltuğuna oturtup iyi geceler deyip ayrılırken bile hâlâ burnunu çekiyordu. şoföre anlayamadığım bir şey söyledi ve şoför anında gülümseyip sohbet etmeye başladı.

“Ne dedin?” diye sordum.

“Farsça,” dedi Arno. “Süper değil mi? David’den öğrendim. Onunla arkadaş kalabilmeyi gerçekten çok istiyorum.”

cumartesi sabahı, güneşli,
altmış derece

mickey pardo, ö.d.

Mickey, Save The Robots'un (Robotları Kurtarın) arka tarafında yırtık bir kadife koltuğa yerleşti. Kolunda saati olsaydı bakabilirdi ama yoktu. Save The Robots, insanların uyuşturucu almak için takıldığı, eski bir East Village kulübünün yeniden açılmasıyla halka kazandırılmış, sabaha doğru takılabileceğiniz bir mekândı! Ve gerçekten sabah olmak üzereydi. Mickey etrafına bakındı ve siyah camların kenarlarından sızan gri ışıktan şafağın sökmekte olduğunu anladı. Kulağını tırmalayan bir ses duyunca alçısına baktı, epeydir o yokmuş gibi davranıyordu. Farenin teki alçısını kemiriyordu.

Zıplamalıyım diye düşündü Mickey. Ama zıplamadı. Çirkin sofanın üzerinde, tam yanında kahverengi bir içki duruyordu. Guinness miydi? Belki. Bir yudum aldı ve söz konusu şey her neyse dışarı püskürttü. Aman tanrım, babası onu öldürecek. Tabii babası önceki gün ya da ondan önceki gün Montauk'a gitmediyse. Keşke böyle şeylere daha çok dikkat edebilseydi. Yok, hayır. Dün gece babasıyla yemek yemişti. Lanet! Belki de yemekten sonra Montauk'a gitmişlerdir?

Çevresine bakındı ve inanılmaz şekilde hâlâ gayet ayık olan ve sohbet eden küçük insan grupları gözüne çarptı. Sonra içlerinden birini tanıdı. Randall Oddy yanında birkaç adam, birkaç kadın ve herkesten daha fazla enerjisi olan bir kızla birlikteydi. Aaahh. Mickey ayağa kalktı. Noktaları birleştirebilseydi birleştirirdi elbet. Ne var ki son hatırladığı şey bir cipin arkasında yol aldığı ve East Village'a keskin bir dönüş yaptıklarıydı. Sonra ...sonra öyle işte.

"Naber!" dedi Kelli.

"Aaahh," dedi Mickey.

"Bu şaka yetti artık," dedi Kelli.

"Öyle demek iste..." sonra sustu. Aaahh, yerde ayağının yanında bir fare var demek istemişti. Ancak bunu açıklamak için hazır değildi, henüz. Eğer Kelli deri botlarının kenarında fare taşıyıp bunu farketmeyecek bir kızsı bu onun problemiydi.

“Gel ben, Randall ve onun çetesiyle otur,” dedi Kelli. “Biz de yiyecek bir şeyler almak için en doğru yer neresi olur onu tartışıyorduk. Florent’ten gına geldi bana.”

“Florent’ten bıktın mı? Daha bir buçuk haftadır burdasın!” dedi Mickey. “Calvin Klein yaklaşık doksan yıldır burada ve hâlâ Florent’e gidiyor.”

“Biliyorum,” dedi Kelli fareyi ayağından sallayıp atarken. “Son sefer oraya gittiğimde ben de onunla bu konuda konuşmuştum.”

Kelli Mickey’nin elini yakaladı ve Randall Oddy ve kala-balığının oturduğu tarafa götürdü. Hep birlikte kimin Whitney Biennial sanat gösterisine kabul edildiğini tartışıyorlardı. Mickey, Kelli’nin sanki anlattıklarından bir bok anlıyor-muş gibi kafasını yavaşça salladığını gördü.

“*Tanrım*,” dedi Mickey. Kafasını eğdi ve üzerine türlü bilgileri karaladığı not defterine baktı. Bu not defteri ona iki şey söylüyordu -Patch’in nereye kaybolduğunu bulmak için gerçekten zaman harcamıştı ve sarhoş olup bu işi eline yüzüne bulaştırmıştı. Çünkü sayfanın üzerindeki kelimeler hiçbir şey ifade etmiyordu- Farsça bile yazmış olabilirdi.

“Dün gece için üzgünüm,” dedi Randall Oddy. Mickey Randall’a odaklanabildi. *Ah*, diye düşündü. *Bu palyaçoymuş.*

“Sorun yok,” dedi Mickey.

“O nedir?” diye sordu Randall Oddy. O ve arkadaşları Mickey’nin elindekini görmek için etrafına toplandılar.

“Cool,” dedi birisi.

“Bakın,” dedi Mickey. “Biliyorum siz sanat çocukları bunların benim ufak çizimlerim falan olduğunu düşünüyorsunuz ama işin aslı şu ki arkadaşım Patch kayıp. Ve görünüşe bakılırsa tüm bu notları dün akşam onun hakkında almışım. Ama nasıl desem, şey, ağrıkesicinin etkisi altında olduğumdan benim için bir anlam ifade etmiyorlar. Yani düşündüğünüz gibi değil.”

“Sanat değil,” dedi Oddy.

“Hayır.”

“Arkadaşının adı ne demiştin?”

“Patch. Patch Flood.”

“Komik isimmiş.”

“Seninki de öyle.”

“Biliyor musun?” dedi diğer çocuk. Yüksek bir sesi vardı ve saçları tüm yüzünü kaplamıştı. “Sanırım bu ismi yakın zamanda bir yerlerde duydum, Graca’nın evinde olacak.”

“Graca?” diye sordu Kelli. Mickey bile onun başka bir kadının adını duymaktan hoşlanmadığını anlayabiliyordu. Gruba bir sessizlik çöktü.

“Eğer arkadaşın düşündüğüm kişiye,” dedi yüksek sesli çocuk, “o zaman dünyanın en şanslı adamı demektir.”

“Bu kesinlikle o,” dedi Mickey. “Hiç şüphesiz.”

arama kurtarma çalışmalarına ne giyersiniz?

Cumartesi sabahı David’le onun evinde buluştum ve bir taksi tutup Barneys’e gittik. “Bu ılgınlık,” dedi ama bunu beşinci syleyişi olduğu için onu duymazlıktan geldim. Manhattan’ı ilk kez görüyormuş gibi camdan dışarı bakıp duruyordu.

Barneys’e vardık ve kendime bu alışveriş gezisinin benim için olmadığını hatırlatıp durmam gerekti. David içindi. Cumartesi sabahı beni dokuz gibi aramıştı. En azından ğlene kadar yerimden kıpırdamamayı planlıyordum fakat bana birkaç parça cool kıyafet almak istediğini söyledi. İtiraf edeyim bu beni biraz heyecanlandırdı

ama yine de biraz daha uyudum. Kelli'nin hâlâ eve gelmediğinden adım gibi emindim. Annelerimiz yine evde yoktu, eski ahabaları Caufield'ların Westchester'daki evlerinde kalıyorlardı.

“Senin aradığın şey,” dedim David’e, “senin gibi hassas ruhlu, Amerikalı bir basketbol oyuncusuna yakışacak bir şeyler. Neyse ki ben pantolon konusunda zevkliyimdir. Şuna bir baksana.”

“Dün gece anladım ki,” dedi David, “ben hâlâ Amanda’ya âşığım.”

“Ah,” dedim. Amanda’yı en son ne zaman gördüğümü bile hatırlayamıyordum. Kiminle ayrılmıştı partiden? Liza’ya sorabilirdim ama hayır. Liza artık benim arkadaşım mıydı ki? Ya Arno? Bacağım kontrolsüzce titremeye başladı.

“Bunu içimde hissedebiliyorum. Kuzeninle takılırken farkında değildim ama daha sonra kulüpteki o kızla takılırken anladım. O da anladı.”

“Ya Arno?” diye sordum.

“O Kelli’ye âşık öyle değil mi?”

“Evet,” dedim. “Dün gece öyleydi en azından.”

“O zaman yeterince acı çekmiştir belki de.”

Bu esnada Barneys’de dolaşıyorduk ama erkek bölümüne geçmemiştik. Önce alt kattaki bayan bölümüne bakmak istiyordum çünkü parfüm falan tanıtan tüm o kızlar çok seksi!

“Kulüpteki kız başkasına âşık olduğunu nasıl anladı?”

“Öpüşüyorduk ve birden dedi ki, ‘Başka birini düşündüğünü hissedebiliyorum,’”

“Belki de sadece kötü öpüşüyorsunuzdur,” dedim çünkü o esnada erkek süveterlerinin olduğu kısma gelmiştik ve dikkatim dağılmıştı. Buraya sonbahar havası hakimdi; kaşmirler, koyu kahverengiler ve yaprak tonları... Vitrinler gözümün önünde devasa birer akide şekeri gibi ışıldıyordu.

“Kapa çeneni, dostum. Amanda için değişmem lazım. Devamlı olduğum yerde oturup kendi keyfimi düşünmem.”

“Aha,” dedim. O sırada yeni John Varvatos ceketlerinin yanından geçiyorduk ve David’i daha fazla dinleyemezdim.

“İşte bu yüzden burdayız. Değişebilmem için.”

“Anlıyorum.” Üçüncü kata doğru süzüldüm ve spor ayakkabılara bakmaya başladık. David Miu Miu’nun bağciksız ayakkabılarından bir çift beğendi ve numarasını istedi. Yumuşak deri, plastik karışımı sandalyelere oturup beklemeye başladık.

“Gerçekte kim olduğumu keşfetmemde bana çok yardımcı oldun,” dedi David. “Teşekkürler.”

“Ciddi misin?” diye sordum kaşlarımı çatarak. Böyle bir şey yaptığımı hatırlamıyordum. Hatta orada oturmuş acaba David’in yanından kurtulup yeni bir Crockett and Jones bakabilir miyim diye düşünüyordum. Ancak bunun

iyi bir fikir olduğundan emin değildim -daha *dün* bir çift ayakkabı almış olduğumu düşünürsek.

“Ya Kelli?” diye sordum ayağa kalkarken. “Onunla seks falan yapmadınız değil mi?”

“Hayır -fazla ileri gitmedik. O da bana Amanda’ya âşık olduğumu söyledi.”

“Vaay,” dedim. “Sen fena hassassın.”

Bir görevli elinde David’in ayakkabılarıyla gelirken ben de oradan sıvıştım. Bu kadar iyi bir modda olmasına çok şaşırmıştım ve aynı gece iki kızla takılıp sabah yine eski kız arkadaşınıza âşık olarak uyanmanın etkisidir diye düşündüm. Bu bir çeşit maymun iştahlılık gibi bir şey olmalıydı.

Crockett and Jones reyonuna gittim. Çok pahalı, ama çok da havalı. Kafamı salladım ve kredi kartımı aramaya koyuldum.

“Yardımcı olabilir miyim?”

Reyondan kafamı kaldırdığımda başımda dikilen kızı gördüm. Muhtemelen on dokuz yaşında falandı -ve açıkça belli oluyordu ki, aynı anda hem Barnard’da okuyup hem de hafta boyunca Barneys’de iki veya üç vardiya çalışan kızlardandı. Çünkü çok iyi prim veriyorlardı ve kız pembe-süveter-üzerine-pembe-hırka konseptinde biriydi. “Size yardımcı olabilir miyim?”

“Bilmiyorum,” dedim. Kız benden kısıydı ve kocaman badem gözlerinin üzerinde biten kâkülleri vardı.

Sonra birdenbire zihnimde bir şey belirdi, bu kızla henüz yeni tanışmamıştım da, onu hep tanıyormuşum gibiydi.

“Seni burda daha önce gördüm,” dedi. “Ben Fernanda.”

“Ben de Jonathan,” dedim. El sıkıştık. Papatyamsı ve çok güzel bir şey kokuyordu. Mağaza bir anda sessizleşti ve kulağıma harp veya mandolin gibi bir enstrüman sesi gelmeye başladı. O esnada David yeni ayakkabılarıyla süzüle süzüle yanımızdan geçti.

“Bunlara bayıldım!” diye bağırdı. Ona yardımcı olan satış danışmanı da bir yandan alkış tutuyor, diğer yandan ağzıyla ritim sesleri çıkarıyordu. Ama ben tamamen Fernanda’ya odaklanmıştım.

“Ayakkabıları seviyorsun,” dedi.

“Evet,” diye itiraf ettim.

“Bazen dükkân kapandıktan sonra veya kapılarımızı açmadan erkenden erkek bölümüne gelip takılıyorum. Eminim bu hoşuna giderdi.”

“Ah, evet,” dedim. “Hem de çok.”

Aptal gibi birbirimize bakıp sırtıyorduk. *Ruh ikizi*. Ve sonra David birkaç çift cool ayakkabı daha seçerken Fernanda ve ben birbirimizin numaralarını aldık.

“Bu akşam bir parti var,” dedi. “Seni arayıp nerde olduğunu haber veririm.”

“Teşekkürler,” dedim.

David ve ben oradan ayrılıp David'e bej rengi bir pantolon bakmaya gittik.

Telefonum çaldı. Mickey.

"Patch'in nerde olduğunu biliyorum," dedi Mickey.

"Biliyor musun? Yeni mi öğrendin?"

"Hayır bu sabah erkenden keşfettim."

"O zaman bize söylemek için neden bu vakte kadar bekledin?" diye sordum. David gömleğimi çekiştirdi. Telefonu gösterdim ve gözlerimi devirdim.

"Çünkü emin ellerde," dedi Mickey. "Ve daha yeni uyandım. Siz altı civarı buraya gelsenize, bir şeyler içer sonra da gider alırız onu."

"Baban n'olcak?"

"Montauk'ta olduğundan eminim."

"Bir şey ister misin?" diye sordum, çünkü birden kendimi çok mutlu hissetmeye başlamıştım. "Barneys'teyiz."

"Hayır, seni manyak kıyafet avcısı, Barneys'ten hiçbir şey istemiyorum," dedi Mickey ve telefonu kapattı.

"Mickey Patch'i bulmuş!"

"İyi haber," dedi David. Elinde ince çizgili bir Marc Jacobs takım elbise tutuyordu. "Spor ayakkabıları alıyorum ama bunu alacağımı sanmıyorum. Yoksa beni bir daha asla basketbol takımına geri almazlar."

arno iyi olduğu işe geri dönüyor

Arno cumartesi öğleden sonrasının çoğunu odasında George Clooney filmleri izleyerek geçirdi. Bu adam gibi bir tarzı olmadığına farkındaydı, en azından şimdilik. Ama *Ocean's 11*'i seyretmeyi seviyordu. Karakterlerin tavırları ve zeki olup bu zekâyı suç işlemek adına kullanma olayı hoşuna gidiyordu.

Yere uzanıp birkaç yüz tane mekik çekti ve Clooney'nin repliklerini tekrarlardı. Kelli'yi düşündü. Keşke çağrılarına ve aramalarına cevap verseydi. Yan döndü ve gözlerinden gelmekte olduklarına inanmadığı yaşlarını tutmak için gözlerini sımsıkı kapadı.

Ev telefonu çaldı. Jonathan...

“Mickey Patch’i buldu. İki saat içinde onun evinde buluyoruz.”

“Ya Kelli?”

“N’olmuş ona?”

“O da geliyor mu?”

“Eee, hayır. Nerde olduğuna dair de en ufak bir fikrim yok. Mickey Patch’i bulmuş diyorum, heyecanlanmadın mı?”

“Evet,” dedi Arno. Dolabına gitti ve kalın çizgili, düğmeli ve resmen ışıldayan bir tişört aldı. Mutlu tişört.

“Sanırım onu aramaya devam edeceğim.”

“Evet, sen bunu yapmaya devam et,” dedi Jonathan. “Yediden önce görüşüyoruz, tamam mı?”

Jonathan telefonu kapattıktan sonra Arno yine Kelli’ye ulaşmaya çalıştı. Cevap yoktu. Kelli’nin ertesi sabah on birde annesiyle birlikte gideceğini biliyordu. St. Louis’e gidebilirdi. Araba kiralayıp kalacak bir yer bulması gerekirdi, e tabii bir de okulundan biraz daha geri kalması. Ona duyduğu aşkın altında bir yerlerde Kelli’nin aslında cool tarafını çaldığını düşünüyordu ve içten içe kızıyordu. Hatta onu görmeseydi acaba Amanda ve Liza’yla mı takılırdı bunu merak ediyordu.

“Arno?” diye seslendi annesi. Wildenburger’ler her zaman olduğu gibi yemekli bir parti veriyordu ve annesi, yemekleri hazırlayan personeli teftiş etmek için mutfağa giderken yolunun üzerindeki Arno’nun odasına uğramıştı.

Henüz akşam kıyafetlerini giymemiş olan annesi siyah ipek pantolonu ve siyah kaşmir süveteriyle kapının önünde durdu. “Gel de çorbanın tadına bak, tamam mı tatlım? Kremalı ıstakoz çorbası var.”

Arno annesine katıldı çünkü hayır demek veya kavgaya başlamak için aklına geçerli bir sebep gelmemişti. Koridorun henüz yarısını yürümüşlerdi ki, hizmetlilerden biri annesini çağırdı -Arno’nun babası telefındaydı. Ama Arno mutfağa doğru ilerlemeye devam etti. Ne bulursa yemeyi planlıyordu -içerdekiler İtalyan jambonunu incirlerin etrafına sarmadan yetiştirilirse belki kendine jambonlu bir sandviç yapabiliirdi.

Mutfak da geri kalan her şey gibi devasa büyüklükteydi, her yer beyaz emaye ve parlak çelik kaplıydı ve ortada duran tahta kasap tezgâhının etrafında on iki kişilik yemeği hazırlamak için koşuşturan üç aşçı vardı. Arno’nun gözüne dana madalyonlar çarptı ve onlara doğru seğırtti.

“Bunlar misafirler için, efendim,” dedi bir kadın. Arno içinde beliren öfkeyle ve *burası benim mutfağım* diye düşünerek kafasını kaldırdı.

Karşısında duran kızsda belli ki yemek servisi için görevlendirilmişti ve ikinci sınıfa giden bir üniversiteli falan olsa gerekti, muhtemelen NYU.

“Ben burda yaşıyorum,” dedi Arno.

“Aaa?” dedi kız. Arno’nun karşısında duruyordu ve üzerinde dar mavi bir kotla kapüşonlu bir swear-shirt vardı. Üniforması olan beyaz, düğmeli bir gömlekle siyah takım elbise pantolonunu askıda taşıyordu. Keskin hatları ve büyük, siyah gözleri olan bir Latin kıızı. Arno’ya göre kız dört dörtlüktü. Kız da ona bakıyordu. Kız sinirlenmiş miydi neydi anlayamadı Arno. Bu esnada üç erkek aşçı mutfakta telaş içinde dolaşp yemekleri pişirmekle meşguldü. Kız Arno’ya bakmaya devam ediyordu.

“Evet,” dedi Arno. “Hatta odam koridorun sonunda.”

“Ah, öyle mi?”

“Evet, olur ya belki giyinmen falan gerekir ve bu adamlardan uzaklaşmak istersin diye. Odamda banyo manyo her şey var ayrıca. Duşum da çok büyüktür ve içinde özel koltuğu var.”

“Kulağa güzel geliyor,” dedi kız. Sesi az çıkıyordu. Arno kızın belki de yaşça daha büyük olabileceğini farketti. Yirmi dört mü dese? Vaay, belki de üniversiteye falan gitmiyordu.

“Görmelisin,” dedi Arno. “Üstünü değiştirmek istemesen bile.”

Kadın aşçılara baktı; hâlâ çorbayı harıl harıl karıştırmakla uğraşıyorlardı.

“Geliyorum!” diye seslendi Arno’nun annesi. Mutfığa geri geliyordu. Aşçılar hemen kafalarını kaldırdılar. İçlerinden biri diğerine *manyak kadın geliyor* bakışı attı. Birden bütün

aşçılar daha da meşgul görünmeye başladı. Fransızca sohbet etmeye başladılar.

“Hadi gidelim,” dedi Arno. “Annemle uğraşman gerekmeden önce.”

Arno bir eliyle kızı diğer eliyle sığır fileto dilimlerinden kaptı ve koridorda koşarak odaya daldılar. Kız gülüyordu. Odaya girer girmez Arno kapıyı kapattı.

“Üzerimi değiştirmem için bana burayı ayarlayan harika,” dedi kız. “Ben Mariela.”

“Ben de Arno.”

Ellerini uzattılar. Arno’nun hem oda hem de cep telefonuna çalmaya başladı. Duymamazlıktan geldi. Teypte Dead Perez çalışıyordu. Arno müziği kapattı.

“Banyo nerde?” diye sordu Mariela. Arno elini kaldırıp gösterdi ama henüz kolunu indirmesine bile zaman kalmadan yatağın üzerinde öpüşmeye başlamışlardı bile.

“Üstündekileri çıkartırsan,” dedi Arno, “üzerini değiştirmen daha kolay olur.”

“Mmm.”

“Aslında benim de üzerimi değiştirmem gerekiyor.”

“Öyle mi?”

“Belki de bir duş almak istersin,” dedi Arno, “işe başlamadan önce yani. Ben alıcaktım da.”

“İyi bir plan gibi.”

Birkaç dakika sessizlik oldu. Arno sanki odası şekil değiştirmiş de, bulutların üzerinde süzülüyormuş gibi hissediyordu.

“Geri geldim,” dedi Arno, kendi kendine.

“Evet, öyle,” dedi Mariela.

“Arno!” Annesi koridorda bir yerlerden sesleniyordu. “Hizmetlilerden birisi kayıp! Senin odanda mı?”

“Evet, anne. Beyaz gömleğinin üzerine bir şey döktü de, ben de ona kendiminkini veriyorum.”

“Aferin sana tatlım.”

mickey motorlu araç kullanmamalı

“**V**espa’mı hiçbir yerde bulamıyorum,” diye bağırdı Mickey. Bacakları hafiften titriyordu, ne de olsa pek de iyi olmayan dört saatlik bir uykuyu çekebilmişti sadece. Babasının stüdyosunda dolandı, heykellerin ve çalışma tezgâhlarının etrafına bakındı ancak Vespa kaybolmuş gibi görünüyordu.

“En son nerde görmüştün?” diye sordu Caselli.

Mickey Caselli’ye baktı. Bu adam Ricardo Pardo için çalışmaya başladığında Mickey daha doğmamıştı bile. O da Ricardo’nun çalışanlarının giydiği beyaz tulumlardan giyiyordu ama onunkinin göğsünde siyah bir nokta vardı, bu

onun lider yani esas adam olduğunu gösteriyordu. Aynı zamanda Mickey'nin vaftiz babasıydı.

“Dostum,” dedi Mickey. “Nerde olduğuna dair en ufak bir fikrim yok ve arkadaşlarım çok yakında burda olacaklar ve sanırım ...Vespa'm da burda olsa iyi olurdu.”

“Sen hiçbir şey kullanacak durumda değilsin şu an,” dedi Caselli.

“Dostum... Patch'i buldum ben.”

“Yani?”

Ama Mickey çoktan arkasını dönüp odasına doğru yürümeye başlamıştı bile. Babasının Japonya kıyılarında çıktığı bir balık avından getirdiği balığının içine bin dolar nakit saklamıştı. Kafasının üzerindeki bir boruya sicimle bağlı duran balığı bulmaya çalıştı ama Mickey balığın altında durduğundan onu göremedi. Onun yerine okuldan gelen birkaç mektubun -ki bunlarla da ayrı uğraşması gerekecekti- altında kalın bir American Express zarfı buldu. Zarfın içinde bir kredi kartı vardı.

“Güzel,” dedi Mickey. Nakit parasını daha sonra aramaya karar verdi, kartı aldı ve evden çıktı. “Arkadaşlarıma ben gelene kadar burda takılmalarını söylersin.”

“Bekle,” dedi Caselli. “Nereye gidiyorsun?”

Ama Mickey kapıdan çıkmıştı bile. Bir taksi çevirdi ve Crosby Caddesi'ndeki Vespa Global'e gitti.

“Merhaba, Mickey,” dedi mağaza müdürü. “Kasketini almaya mı geldin?”

“Siyah olanı alıyorum,” dedi Mickey.

“Ama bizde sadece beyaz kasket var.”

“Ve iki galon da benzin.” Mickey yeni motorunun üzerine oturmuştu bile. Yeni kredi kartını çıkardı ve müdüre uzattı.

Mickey tulumunun cebinden telefonunu bulup Philippa’yı aradı.

“Patch’i buldum,” dedi Mickey. “Senin evin önünde buluşalım.”

Mağaza müdürünün tek yapabildiği kapıyı açmak, Mickey’e bir kalem uzatıp formu imzalatmak ve yolundan çekilmek olabildi.

Mickey gözlüklerini ayarladı ve böcek yutmamak için ağzına bir mendil bağladı. Tek yönlü sokaklarda ters yönden gitti, kaldırımlara çıktı ve yayaların arasından geçti. Philippa’nın evinin önüne gelince korna çaldı. *Uuutt Uuuut* gibi bir ses çıktı.

Philippa dışarı geldi. Üzerinde çiçekli bir elbise vardı ve açık saçları omuzlarına dökülüyordu. Kapı önündeki veranda oturdu. Mickey onu seviyordu.

“Seni seviyorum,” dedi.

“O zaman motordan in.”

“Hayır, buna ihtiyacım olacak. Patch’i buldum.”

“Nerdeymiş?”

“Sanırım ...Çin Mahallesi’nde bir yerlerde.”

“Bak, Mickey, ben de seni seviyorum. Ama eğer o motordan inip eve yürüyerek gitmezsen seninle konuşmaya-
cağım. Kışının altında motor olacak durumda değilsin şu
anda.”

“Benimle gel.”

“Hiç sanmıyorum. Bak, biraz olsun bile düzelmezsen, se-
ninle çıkamam. Her haftasonunu hastanede geçiremezsin.
Bu çılgınlık.”

Mickey ona daha yakından baktı ve Philippa’nın o güzel,
gri gözlerinin kenarları ıslak gibi göründü.

“Değişeceğim,” dedi Mickey.

“Motoru bana ver.”

“Patch’i bulduktan ve şu Aaahh denen kızı Alabama’ya
ya da her nerden geldiyse oraya gönderdikten sonra de-
ğişeceğim. Yemin ederim.”

“Evet, onun şehirden uzaklaşması lazım. O kız yüzünden
mahvolmamış biri bile gelmiyor aklıma ve senin peşine
düşmesi an meselesi. Bekle...”

Ama Mickey çoktan evine doğru yola koyulmuştu bile.
Arkadaşları onu bekliyordu ve sorumlulukları vardı. Köşe-
leri deli gibi döndü, yere nerdeyse paralel gidiyordu. Ye-
dinci Cadde’yi geçti ve Holland Tunnel ve New Jersey’e
doğru yoğun cumartesi akşamı trafiğinde yol aldı. Sürücü-
ler arkasından korna çalıp yanan sigaralarını ve gazeteleri-
ni fırlattılar ama Mickey farketmedi bile.

Caselli evin giriş kapısında durmuş somurtuyordu. Mickey motosikletinden indi ve Caselli onu yakaladı.

“Arkadaşların geldi,” dedi Caselli.

Mickey ağzındaki mendili çıkarttı ve burnunu silmek için bir kâğıt mendil bulmak umuduyla cebini karıştırdı. Onun yerine eline bir kokteyl peçetesi geçti. Peçeteyi suratına yapıştırmadan önce üzerinde yazan bir şey gözüne takıldı. Rujla BORÇ SENEDİ yazılıydı ve altında bir dudak izi vardı.

“Ah, lanet olsun,” dedi Mickey. “Şimdi hatırladım. Dün gece kızın tekine beni öpmeye çalışmaktan vazgeçsin diye Vespa’mı verdim.”

Gülmeye başladı. Caselli de öyle, ama onun gülüşü daha bir endişeliydi.

“Arno odanda,” dedi Caselli.

Mickey yavaşça merdivenlerden yukarı çıktı. Yeni Vespa’sını Caselli’den almanın zor olacağını biliyordu.

“Mickey!”

Arno çalacak bir şeyler bulmak için Mickey’nin cdlerini karıştırıyordu.

“Hadi gidip Patch’i alalım!” diye bağırdı Arno.

“Ya David?” diye sordu Mickey. “O nerde? Ve Jonathan nerde?”

“Artık kendimi iyi hissettiğime göre David’den özür dilemem lazım,” dedi Arno. Mickey’nin kaykaylarından birinin üzerindeydi ve etrafa çarpa çarpa dolanıyordu.

“Bunu görebiliyorum,” dedi Mickey. “Bak aşağıda yeni bir Vespa’m var. Ona atlayıp gazlayalım ve diğerlerini toplayıp Patch’i almaya gidelim, ne dersin?”

“Hadi yapalım o zaman!” diye bağırdı Arno. Mickey’nin kaykayını havaya fırlattı ve kaykay Ricardo Pardo’nun oğluna on üçüncü yaş gününde verdiği Andy Warhol imzalı Mick Jagger resminin çerçevesini parçaladı.

“Kusura bakma ya,” dedi Arno.

“Her neyse,” dedi Mickey. “Babam zaten son zamanlarda pislik gibi davranıyor. Hadi gazlayalım.”

david eskiden olduğu noktaya dönüyor

“**O**nunla seks yapmadığına emin misin?” diye sordu Amanda Harrison Deutschmann. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, David’in odasının cam kenarında oturuyordu. Oda, David’in on üç yaşındaki halinden pek farklı görünmüyordu -bar mitzvah parasıyla aldığı Nakamichi stereo teybi ve eski Alan Iverson ve Latrell Sprewell posterleri hâlâ yerli yerindeydi. Onun dışındada oda bayağı bir dağınıktı, okul kitapları ve spor kıyafetleri yerlerde serili duruyor, Jonathan’ın pek de cool bulmadığı spor ayakkabı köşesi göz dolduruyordu.

“Evet,” dedi David.

“Evet, ne?”

Akşam olmuştu ama hava hâlâ aydınlıktı, Manhattan’ın ışıkları sayesinde her zaman olduğu gibi... Amanda inanılmaz derecede dar bir düşük bel kot, siyah süet topuklular ve siyah ipek bir balıkçı yaka bluz giyiyordu.

David yavaşça Jonathan’la beraber aldıkları spor ayakkabılarını giyiyordu. Saat nerdeyse yedi olmuştu ve David gidip arkadaşlarını bulması gerektiğini biliyordu fakat Amanda, Kelli’yle hiçbir şey yapmadığına inanmakta güçlük çekiyordu. David’e göre bu gayet normaldi. Amanda’ya cevap vermekte güçlük çekiyordu.

“Evet, bebeğim. Seks yapmadığımıza eminim.”

“Bana ne zamandan beri ‘bebeğim’ demeye başladın sen?”

“Hoşuna gitmedi mi?”

“Hayır,” dedi Amanda. “Ya da evet. Ama ...sende farklı olan bir şey var. Ve bunun sebebi o nerden geldiği belirsiz sürtükle takılman değilse, başka bir nedeni var demektir. Bana gerçeği söyle David, onunla ne yaptın?”

“Konuştuk. Hepsi bu kadar. Git ona sor istersen.”

David arkasına yaslandı. *Buna resmen yalan söylemek denir*, diye düşündü içinden. Arno ve diğer herkesin yaptığı gibi... Belki de Kelli’yle takılmış olabilir. Ve belki o diğer kızla da birkaç saniyeliğine takılmıştı. Ancak o ikisi Amanda’yı aldattığı yegâne iki kızdı ve artık onun yanındaydı, öyle değil mi? Yani yeniden bir araya geldiklerini dü-

şünecek olursak. Ama kendini o kadar cool hissediyordu ki, bunu istediğinden emin bile değildi. Ne de olsa Amanda onu aramıştı.

“Sana o şekilde davrandığım için çok üzgünüm,” dedi Amanda. David Amanda’nın bunu tekrar söylemesini istiyordu ama bunu istememesi gerektiğini de biliyordu. “Gerçekten David, bir şey var ...şey gibi ...yani seni istiyorum.”

“Öyle mi?”

“David?” Annesi kapıyı açıp içeri girdi. Amanda ona baktı.

“Ah, merhaba Amanda.”

“Merhaba.”

“Nasılsın?”

“İyiyim.”

Sonra kimse konuşmadı. David yavaşça yeni aldığı Paul Smith gömleğinin iğnelerini çıkarmaya koyuldu. Gömleği havaya kaldırdı ancak son anda onu giymekten vazgeçti.

“Babanla ben dışarı çıkıyoruz,” dedi Bayan Grobart. “Anlıyorsun, değil mi? Seni burda yalnız bırakmışız gibi hissetmezsin değil mi? Çünkü eğer öyle hissedeceksen kalabiliriz.”

“Sorun değil,” dedi Amanda.

“Mmm,” dedi Bayan Grobart. “Frady’lerle yemek yiyeceğiz.”

Kimse bir şey söylemedi. Hilary Grobart odanın kapısında durup dudağını ısırды.

“Siz ikiniz bir şey yediniz mi?”

“Biz iyiyiz,” dedi David ve Amanda, hemen hemen aynı anda.

Bayan Grobart kapıyı ardından kapattı, Amanda ve David birbirlerine baktılar.

“Artık yalnızız,” dedi Amanda. David’in teybinin yanına gitti ve çantasında taşıdığı karışık albümü koydu. Çoğunlukla enstrümantal parçalardan ve herkesin gözlerini yaşartacak türden Rufus Wainright ve Radiohead şarkılarından oluşuyordu. Müzik çalmaya başladı ve Amanda bir dakika boyunca arkasını dönmedi. David Amanda’nın sırtına baktı ve yumuşamadan önce bir gece evvel hissettiği öfke geçti içinden. Onu istiyordu.

“Amanda,” dedi.

Amanda David’e baktı. Gözleri ışıldıyordu. David’in yatakta oturduğu yere doğru yürüdü ve yanına oturdu.

“Seni seviyorum,” dedi Amanda.

David yeni ayakkabılarını çıkardı. İnsanı kaşındıran bataniyeyi yatağın üzerinden atıp uzandılar. Konuşmak yerine bir süre seviştikten sonra Amanda, “Gidip arkadaşlarını bulmalısın. Hep birlikte Patch’i arayacağınızı duydum,” dedi.

“Biliyorum. Bir dakikaya kalkarım.” Saat nerdeyse sekiz olmuştu. Telefonu birkaç kez çalmıştı. Bir süre daha yatakta kalıp öpüştüler. Ve David bir gece önce olan o çılgın şeyleri ve arkadaşlarıyla buluştuktan sonra olacak onca çılgın

şeyi düşündü. Gözlerini sımsıkı kapadı. Amanda'yı kollarında tuttu.

"Bana karşı hiç hoş davranmadın," dedi.

"Sana karşı zaafım olmasından korkuyordum," dedi Amanda.

"Neden?"

"Çünkü sen âşık olmaktan hiç utanmıyorsun. Bu çok tuhaf."

"Affedersin," dedi David.

"Hayır, sanırım bu büyük bir sorun sayılmaz."

Ve sonra giyinip evden dışarı çıktılar. David hızla Mickey'nin evine giderken Amanda Liza'yı bulmak için yola koyuldu. *Amanda artık farklı birine dönüşüyor*, diye düşündü David. Onu kaybetmediği için kendini inanılmaz şanslı görüyordu. Onu Arno'ya kaptırmadığı ve bir gece yaptığı onca şey yüzünden kaybetmediği için...

ailemle son derece normal bir akşam yemeği

“**G**eç kalmıyor musunuz?” diye sordum. Evimizdeki yemek masasında oturuyordum ve gitmek için sabırsızlanmaya başlamıştım. Ancak gidemiyordum. Annem masanın başında, nerdeyse ikiz gibi benzediği kardeşinin -Kelli'nin annesinin- yanında oturuyordu. Kelli de benim yanımdaydı. Saat nerdeyse sekiz olmuştu. Annem ve Kelli'nin annesi Lincoln Center'da *La Boheme*'yi izleyecekti. Kelli ve bense Tomoe Sushi'den gelen şefin hazırladığı özel bir aile yemeği için oraya getirilmiştik. Aslında mutfakta takılıp bıçaklarımızla oynayan bu aşçıyı tanıyor gibiydim. Mickey ondan ot alıyordu.

“Muhtemelen,” dedi annem. “Ama ilk yarım saat özel bir şey yok.”

“Aslında birinci perde öyle ahım şahım bir şey değil,” dedi kız kardeşi. İki kadın kahkahayı bastılar.

“Ayrıca aşağıda Andy var. Bizi oraya on dakikada götürür.” İki kız kardeş devasa kadehlerden kırmızı şarap içiyorlardı. Kelli ve ben de şarap içiyorduk ve resmen dik dik birbirimize bakıyorduk. Birden Blackberry’im çalmaya başladı: Arno: *On dakika*. Diğerleri neredeydi bilmiyordum ama o on dakikadan daha az bir süre içinde kendimi evden dışarı atamazsam kafamı uçuracaklarını biliyordum.

Annem ve kız kardeşi milletin boşanma olayları etrafında dönen derin sohbetlerine dalmışlardı. Canyon Ranch’te birkaç arkadaşlarına rastlamışlardı ve şimdi teker teker onların mevzularını yapmakla meşguldüler.

Kelli’yi izledim. Ona bakıp kafamı sallayıp duruyordum. Buraya geldiğinden beri benim küçük grubumun üzerinden fena geçmişti. Ayrıca benimle de biraz oynadığını hissediyordum. Hatta birazdan da fazla. Telefonu çaldı ve arayana bakıp gözlerini devirdikten sonra sesli mesaja bağladı. Ona ulaşmak isteyen farklı insanlar tarafından verilmiş iki cep telefonu ve bir de çağrı cihazı olmuştu. Bu gidişle Kelli nereye giderse yanında içi iletişim cihazlarıyla dolu bir sırt çantası taşıyacaktı ki, tüm taliplerinden haber alabilsin! Resmen delilik! Ve bundan daha delice olan bir şey varsa o da annesinin hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi davranmasıydı. Kel-

li'nin üzerinde siyah kadife, spor bir ceket vardı, içine de üzerinde *Yala Beni Yala Beni* yazan pembe bir tişört giymişti. Çok zekice.

"Bu akşam napıyorsun?" diye sordum. Eyeliner'ı dağılmıştı ve yüzü ölü gibi bembeyazdı. Bu görüntüyü isteyerek mi elde ettiğinden emin değildim.

"Hiçbir şey," dedi.

"Ya, tabii öyledir."

"Çin Mahallesi'nde bir parti var," dedi. "Ama yaşça büyük bir kalabalık olacak. Seni orada göreceğimi sanmıyorum."

"Vaay, bakıyorum burda bulunduğun dört beş yıl içinde ortama hemen alışmışsın," dedim.

"Kes sesini," dedi sadece. "Bazı insanlar bu şehri coşturmak için doğmuşlar ve ben de onlardan biriyim."

"Sen delisin," dedim.

"Sen de kıskançsın."

"Yarın gidiyorsun."

"Göreceğiz."

Kelli'nin diğer telefonu çaldı. İskambil kâğıdı büyüklüğünde bir Treo el bilgisayarıydı. Bin dolarlık falan bir şeymiş gibi görünüyordu ve muhtemelen hava trafiğini yönlendirecek kapasiteydi. Telefonu açtı.

"Evet?... Mr. Chow's'ta mı? Hayır, yemek yememiştim zaten. Bana bir araba gönder olur mu?" Kelli ayağa kalkıp odadan çıktı. İkimizin annesi de kafasını kaldırıp bakmadı.

“Eee,” dedim. Saçımı gözümün önünden çektim. “Canyon Ranch nasıldı?”

“Çok rahatlatıcıydı,” dedi annem, ağzına nerdeyse hâlâ titreyecek kadar taze bir balık parçası atarken. “Dört günümü geçirdikten sonra ilk başta neden oraya gidecek kadar gergin olduğumu bile hatırlayamıyordum.”

“Çok doğru dedin,” dedi teyzem. “Kelli ve onun üniversite işi hakkında endişeleniyordum ama şimdi bunun ne kadar saçma olduğunu görebiliyorum. Nereye gitmek istiyorsa oraya gider.”

“Olanları bir bilsen,” diye mırıldandım kendi kendime.

“Ben çıkıyorum,” diye seslendi Kelli. Kimse ağzını açıp bir şey diyemeden kapı hızla kapandı.

“Biliyor musun,” dedi annem kız kardeşine, “aslında ben ikinizin burda kalmasından endişeleniyordum. Çok fazla geleceğinizden korkuyordum, o yüzden olur da kavga falan edersek diye Tribeca Grand’de ikinize oda ayırttım. Ama şimdi yine iki küçük kızmışız ve bütün sorumluluklarımızdan kurtulmuşuz gibi hissediyorum. Çok eğlenceli değil mi?”

“Bir dahaki sefer o odada ben kalırım,” dedim. İki kadın bana bakıp kıkırdadılar. Birbirinin tabaklarından yiyip görünüşe bakılırsa *en güzel* zamanlarını geçiriyorlardı. Operaya gideceklerinden bile emin değildim.

Blackberry’m yine öttü. Arno: *Gitme zamanı*.

“Görüşürüz,” dedim ve onları kız kardeş saadetleri içinde bıraktım.

arno gerçekten özür diliyor

“**A** hhh,” dedi Arno. Yavaşça ayağına kalktı. Mickey, Greenwich Caddesi’nde giderken yanlışlıkla n tekerini havaya kaldırınca Arno arka taraftan umş ve az daha bir Hummer cip tarafından ezilme tehlikesi atlatmıştı.

Mickey ne oldu ne bitti diye arkasına bakmak için dönerken haddinden hızlı hareket etmiş ve alçısının ağırlığıyla Vespa’nın kontrolünü kaybetmişti. Motor, şu ekstra uzun akordeon otobüslerden birinin altına girmiş ve arka tekeri ezilmişti. İki ocuğun da gözleri faltaşı gibi açılmış ve şaşkınlıktan sarsılmışlardı. Mickey alçısını havada salladı.

“Ne kadar kötü?” diye sordu Arno.

“Bilmiyorum. Yarın öğreneceğim,” dedi Mickey. Vespa’yı hemen sokağın ortasından aldı ve apartmanın tekinin duvarına yasladı. Apartman görevlisi dışarı çıktı, Arno onu tanıyordu çünkü önceki yıl burda oturan bir kızı sıklıkla ziyaret ediyordu.

“Buna göz kulak olur musun?” dedi Arno, adamın hayır demesine fırsat vermeden avcuna bir ellilik tutuşturdu.

“Bir fikrim var,” dedi Arno. Bir taksi çevirdi ve içeri atladılar. “Bizim eve gidip araba yerinde mi bir bakacağız,” dedi.

“İyi fikir,” dedi Mickey. David ve Jonathan’a ulaşmışlardı. Birkaç blok sonra Arno’nun evinin önündeydiler.

Dışarda birkaç limuzin vardı. Hepsi de içerde yemek yiyen insanları bekliyordu. Arno şoförleri gözüyle şöyle bir taradı.

“Hey, Ezra,” dedi birden, siyah bir Cadillac Escalade’e dayanmış kot pantolonlu ve tişörtlü genç adama. “Currin’leri bugünlerde bu dandik şeyle mi gezdiriyorsun?”

Ezra kafasını sallayıp Arno’ya göz kırptı. El bilgisayarında oyun oynuyordu.

“Bunu ödünç verdiler,” dedi Ezra. “Öteki serviste.”

Arno kafasını salladı. Gözünün ucuyla Jonathan’ın taksiyle geldiğini görebiliyordu. Sonra David yürüyerek köşeden belirdi. En sonunda dördü bir aradaydı.

“Bizi bir yere götürmek ister misin?” dedi Arno.

“Benim bu işten kârım ne olacak?”

“Greenwich’te hafiften şaftı kaymış siyah bir Vespa var ama eğer birkaç saatliğine şoförlüğümüzü yaparsan senindir.”

Ezra kafasıyla onayladı ve dört çocuk birden Cadillac’a atladı. İçerisi yeni kokuyordu ve hepsi camlarını açtılar. Derin bir nefes alıp rahatladılar.

“Öncelikli işimizi görelim,” dedi Jonathan. Arno başını salladı.

“Özür dilerim, David,” dedi Arno. “Yaptığım şeyin bir özü olamaz.”

“Amanda’yla çıkmaya devam edeceğim,” dedi David. “Ve böyle bir şey son olsun tamam mı?”

“Yemin ederim bir daha senin hoşlandığın bir kızla takılmayacağım,” dedi Arno. “Ayrıca Amanda ve senin adına sevindim. O benimle sadece ...sadece seninle yaşadığı şeyin yoğunluğundan korktuğu için takıldı.”

“Şimdi ikiniz el sıkışın ve yeniden bir grup olalım,” dedi Mickey. Ve el sıkıştılar. Arno David’in elini bir saniye daha uzun tuttu ve gözlerinin içine baktı.

“Gerçekten üzgünüm,” dedi Arno.

“Bir daha yapma yeter,” dedi David.

“Bir sonraki konuya geçelim,” dedi Mickey. Saatine baktı. Nerdeyse dokuz olmuştu. Herkes birbirine bakıp kafasını salladı. “Hadi önce Siberia’ya gidip birer kokteyl içelim.”

“Yeni ayakkabıların nerde?” diye sordu Jonathan David’e.

“Ah, sanırım giymeyi unuttum.”

“Gömleğini de mi?”

David omuzlarını silkti. Jonathan kaşlarını çattı. David her zaman giydiği kostümünü giyiyordu.

“Onun cool olmak için cool giyinmeye ihtiyacı yok,” dedi Arno birden. “Doğru, değil mi David?” David ona baktı.

“Evet,” dedi David yavaşça. “Sanırım doğru.”

“O kıyafetler benim için önemliydi,” dedi Jonathan.

“Abi!” dedi Mickey. “Şöyle şeyler söylemesene ya.”

“Evet,” diye katıldı ona Arno. “Hepimiz giyim kuşama falan meraklıyız ama senin insanların ne giydiğinden bahsedişin... sanki çok *önemliymiş* gibi. Yani ben etrafa kusmadan önce kes sesini lütfen.”

“Eğer kusarsan dört yüz dolarlık timsah derisi Gucci ayakkabılarına dikkat et bari.”

“Peki,” dedi Arno. “Ama ben bunu düşünmüyorum. Tıpkı David’in üç senedir aynı sweat-shirtü giydiğini düşünmediği gibi.”

“Evet,” dedi David. “Jonathan, Patch’i bulduktan sonra biraz senin değer yargıların üzerinde çalışacağız.”

“Ah, *kesin sesinizi*,” dedi Jonathan. Ama herkes kahkahalarla gülüyordu.

Arno kendini rahatlamış hissetti. David artık ondan nefret etmiyordu. Artık geri dönmüştü ve arkadaşları onu seviyordu. Bundan sonra kimse kimseden nefret etmeyecekti.

“İçkiler benden,” dedi Arno.

“Güzel,” dedi Ezra şoför koltuğundan. “Birkaç kişi çağır-
dım bile.”

Siberia’nın önünde durdular. Dışarıda hava kararmıştı ve
West Side Caddesi’nden arabalar hızla geçip gidiyordu.

“Ya Patch’i bulamazsak?” diye sordu Jonathan.

“Onu bulacağız,” dedi diğerleri. “Bulmak zorundayız.”

Hepsi birden Escalade’den döküldüler ve elbette Kelli,
Randall Oddly ve bir grup yaşça büyük insanla birlikte ora-
daydı.

“Lanet olsun,” dedi Arno.

“Önemi yok,” dedi Jonathan. “Artık onu unuttun.”

“Evet,” dedi Arno. Ama bunun sadece yüzde 49 doğru
olduğunu biliyordu. Gözlerini kapadı ve sadece birkaç saat
önce Mariela’yla aldığı duşu hatırlamaya çalıştı. Bunu unut,
onu hatırla. Aynı cümleyi bir saniye içinde kendi kendine
belki milyon kez söyledi ama sonra Kelli ona gülümsedi.

“N’aber,” dedi Kelli. “Ben de tam gidiyordum. Çin Ma-
hallesi’nde acayip bir parti var.”

“Biz de oraya gidiyoruz,” dedi Mickey. “Dün gece yap-
tık ya planı, hatırlıyorsun değil mi?”

Mickey birdenbire eski haline dönmüştü. Arno çok etki-
lenmişti. Vespa’dan düştükten sonra Mickey’nin yeniden
hastaneye gitmesi gerekmişti herhalde.

“Aslında,” dedi Mickey, “ev sahiplerinden biri bizim arkadaşımız.”

Arno parmaklarını şıklatıp arkadaşına göz kırptı, adeta *teşekkürler, dostum* dercesine.

“Her neyse,” dedi Kelli.

bizim biricik arkadaşımız

Telefonum çaldı ve bakmadan açtım.

“Umarım abimi arıyorsunuzdur,” dedi Flan.

“Arıyoruz. Sen nerdesin?”

“Bunun önemi yok. Ama eğer sabah 10’a kadar eve gelmezse hepimizin başı büyük belaya girecek.”

“Onu bulacağız. Seni neden göremiyorum son zamanlarda?”

“Abimi bul yeter,” dedi Flan. Ve telefonu kapattı. Tek kaşımı havaya kaldırdım ama hiçbir şey söylemedim. Şu anda kimseden Flan’le nasıl başa çıkacağıma dair bir şey duymak istemiyordum.

Manhattan Köprüsü’nün ayakındaki Bowery’nin demir kapısının önünde duruyorduk. Kaldırımlar balık ve

bira kokuyordu ve şehrin dışından gelmiş olan insanlar mükellef sofralarından kalkmışlar, arabalarına doğru yavaş yavaş yürüyorlardı. Restoranların arkasındaki karanlık apartmanların üst katlarına baktık.

“Onu hissedebiliyorum,” dedim.

“Yakınlarda bir yerlerde,” dedi Mickey. Cebinden bir ip çıkarıp yangın merdivenlerine doğru sallamaya başladı ama Arno onu durdurdu.

“Burası birinin evi -kapıdan girmeliyiz,” dedi Arno.

Elbette elimizde açık adres yoktu, o yüzden bekleyip kapıyı gözlememiz ve içeri girmemizi sağlayacak biri olursa arkasına takılmamız gerekiyordu. Neyse ki, korkunç derecede zayıf ve güzel ancak söyleyecek hiçbir şey olmayan iki genç model çıkageldi ve durduğumuz yerin birkaç metre ötesindeki bir kapının zilini çaldılar.

“Siz de Graca’ya mı gidiyorsunuz, çocuklar?” diye sordu bir tanesi. Gözlerine kalın, siyah eyeliner çekmişti ve üzerinde ipekten bir kurbağa yavrusu işlemesi olan bir bluz giyiyordu.

“Evet,” dedi Mickey hemen. Altımız birlikte eski püskü bir asansörün içinde nefes bile almadan yukarı çıktık.

“Ya burda değilse?” diye fısıldadım. Mickey, Arno ve David kafalarını salladılar, sanki bunu aklından bile geçirme dermiş gibi.

“Orda olacak,” dedi diğer model, ne konuştuğumuz hakkında en ufak bir fikri olamazdı ya... “*Herkes* Graca’ya gidiyor.”

En üst katta indik ve ürkütücü derecede sessiz bir daireye girdik. Durduğumuz yerin uzağında, ta diğer köşede herkesi gecenin lacivertine boyayan bir çatı penceresinin altında yemek partisi verililiyordu. Fonda müzik çalıyordu -bilmediğim bir Avrupa bozuntusu pop albümü- ve biz de yavaşça gruba doğru yürümeye başladık. Arkamızdaki merdivenlerden daha başka insanların da gelmekte olduğunu duyabiliyordum.

“Vaay,” dedi David.

“Cool,” diye fısıldadım. “Şu anda tam o geçiş anındalar, hani partinin yemek faslından, kopma faslına geçtiği an vardır ya...”

“Abi, analiz olayını abartmasan,” dedi Mickey.

Masa uzun ve genişti, etrafında en az yirmi kişi oturuyordu. En uçta oturan kadının yanında boş bir sandalye vardı. Modeller yirmi bir yaş civarında gibi görünen kadına merhaba dediler. Ona Graca diye hitap ediyorlardı. Kadın Brezilyalı ya da İspanyol gibi bir şeydi ve uzun siyah saçları ve birbirinden uzak kocaman siyah gözleriyle çok etkileyiciydi. Dördümüz olduğumuz yerde durup dikildik çünkü oradaki hiç kimseyi tanıımıyorduk.

“Bu çok tuhaf,” dedim.

“Gerçekten öyle,” dedi David.

Sonra birden evin arka tarafında bir kapı açıldı ve Patch dışarı çıktı. Gelip Graca’yı öptü ve yerine oturduğunda acayip biçimde ısıldıyor gibiydi. Bizi görmemişti.

“Daha Rioja var mı?” diye sordu. Graca gülümsedi ve Patch’in kafasını okşadı. Müzik değişti ve *Y U Mama Tam-bien*’in albümü çalmaya başladı.

Sonra Patch kafasını kaldırdı. Hepimiz durmuş ona bakıyorduk. Yemekli bir partide olduğu yerde otururken kayıp olduğunu düşünmek biraz zordu.

“Hey...,” dedi ve bize doğru geldi. “Siz misiniz çocuklar!” Onu en son gördüğümüzde giydiği bej rengi pantolon hâlâ üzerindeydi ve üstüne tam olmayan, belli ki kızın tekine ait siyah bir tişört giyyordu. Ayakkabıları yoktu. Saçları karman çormandı. Gelip bana sarıldı.

“Hangi cehennemdeydin sen?” diye sordum.

“Ne?” dedi Patch. “Ah, burdaydım işte.” Dördümüze gülümsedi. Hep birlikte etrafında bir halka oluşturduk. “Geçen hafta falandı, ne zamandı unuttum, Union Square’de kaykay yapıyordum ve düştüm, sonra kızın teki beni aldı, yani Graca.” Omzunun üzerinden ona baktı ve kaddın el salladı. “Beni evine getirdi, ben de o zamandan beri burdayım. Rock yıldızları için deri pantolon yapıyor, ne cool değil mi?”

“Senin için endişelendik.”

“Gerçekten mi?” dedi Patch. “Ne güzel.”

Etrafıma bakıp kafamı salladım. Kapının yanında asılı duran bir ayna Arno’nun dikkatini çekmeyi başarmıştı ve Patch’in kaykayını bulan Mickey dairenin boş olan ön tarafında kaymaya başlamıştı. David’s’e arka taraflarda takılıyordu, muhtemelen bunca güzel Brezilyalı’nın yanında rahatsız olmuştu.

“İyisin yani,” dedim.

“Ah, iyi demek az kalır dostum. Ama haklısın, en azından kız kardeşlerimle konuşmam lazım.”

“Ailene senin için yalan söyleyip duruyorlar,” dedim.

“Evet, bu işte iyilerdir.”

Ve yine, kafamı salladım. Manyak seksi bir Brezilyalı deri pantolon tasarımcısının Patch’i evine getirmesine şaşmamalı. Bu herif New York’taki en rahat ve yakışıklı çocuktuk resmen.

Patch ve ben masaya gittik ve beni insanlarla tanıştırdı. Bana bir kadeh Rioja verdi.

“Buna bayılacaksın,” dedi.

Bir yudum aldım; iyiydi.

“Ama yakında eve gitmen gerek,” dedim. “En azından yarın brunch’a git.”

“Sanırım haklısın,” dedi Patch. Yüzünden ciddi bir ifade geçti fakat sonra siliniverdi.

“Flan nasıl?”

“İyi,” dedim ve konuyu kapattım. Flan’ın nerde olduğunu merak ediyordum ve bana neden söylemediğini. İnsanlar dans etmeye başladı. Graca masadan süzülüp birkaç kadınla birlikte bir daire oluşturup dans etmeye koyuldu. Bize bakıp gülümsedi.

“Harika değil mi?” dedi Patch. “Bir şeyler yapmaya çalışıp duruyoruz. Mesela onun çalışması, benim de okula gitmem, insanları falan aramam gerekiyor ama unutuyoruz hep.”

Patch kolunu omzuma attı ve orada durup şaraplarımızı içerek etrafı seyrettik. Kendimi çok sakın hissediyordum ve birden kuzenim Kelli şehre geldiğinden beri bu duyguyu unuttuğumu farkettim.

Sonra kapıdan bir gürültü geldi, birisi kapıyı fena çalıyordu ve zaten açık olduğunun farkında değildi, böylece kapı birden ağzına kadar açıldı, duvara çarpıp kulakları rahatsız eden bir ses çıkardı. Randall Oddy ve Kelli, beş çocukla birlikte içeri girdi, hepsi de gülümsüyordu ve Kelli’ye odaklanmışlardı. Kelli mekânı gözleriyle süzdü ve sadece ben ve benim grubu tanıdığının farkına varıp sanki günlerdir didişmiyormuşuz ve şimdi beni gördüğü için çok mutluymuş gibi kocaman gülümsedi.

“Jonathan!” diye seslendi Kelli bize doğru koşarak gelirken.

“Bu benim kuzenim,” dedim Patch’e.

“Bu kız ...çok gürültülü,” dedi Patch. Gülümsedim. Patch gürültüden hoşlanmazdı.

“Hey, bu kim?” diye sordu Kelli. Her zaman olduğu gibi birkaç çocuk peşindeydi. Patch’e bakıp sırtı ve bu sırtış resmen *senin tadına bakabilir miyim* diyordu.

“Ah, hayır yapamazsın,” dedim. “İki arkadaşımı mahvettin zaten. Onunla konuşmanı bile istemiyorum.”

“Hey,” dedi Kelli. “Ben zararsızım.”

“Hayır, değilsin.”

“Ben Patch,” dedi Patch. Ve Kelli’yle tokalaştı. Patch ona bakıp gülümsedi. Kelli de ona...

“Ben de Graca,” dedi Graca. Sesi sıcak tereyağı gibiydi ve r’leri yuvarlayarak söylüyordu. Dans etmeyi bırakıp bize doğru yürüdü. Arno, David ve Mickey de bize doğru geliyordu ve hepimiz öylece durmuş ona bakıyorduk. Kadın çok güzeldi. Patch onu öptü.

“Hepiniz şarap istiyor musunuz bakalım?” diye sordu Graca.

“Evet,” dedik. Kadehimi boşalttım ve Graca mutfak olduğunu düşündüğüm yöne doğru yürümeye başladı.

“Âşığım,” dedi Patch. Hepimiz ona bakıp kafalarımızı salladık. Nedenini açıkça görebiliyorduk.

“Affedersiniz,” dedi Kelli. “Sanırım birisi bana seslendi.” Ama kimse ona ilgi göstermeyince yürüyüp gitmek zorunda kaldı.

“Eve gitmeyi unutmamalısın,” dedi Mickey Patch’e.

“Yarın sabaha kadar olmaz.”

“Ama o zaman kesin gitmelisin,” dedi Arno. “Orda toplanırız artık. Seni görmek güzel dostum, seni çok özledik.”

“Ama beni unuttuğunuzu sanmıştım.”

“Yani evet,” dedim. “Bir süreliğine. Ancak şu anda seni gördüğüm için gerçekten çok mutluyum.”

“Pekala,” dedi Patch. Doğduğu günden beri başını beladan uzak tutan o rahat gülümsemesini takındı.

grubun yapıştırıcısından yani
benden birkaç cümle daha

Sabah dörde doğru Graca'nın şarabı bitmişti ve ben de artık odaklanma sorunu çekmeye başlamıştım. Patch yeniden ortalıktan kaybolmamıştı neyse, ki bu iyi bir şeydi. Graca'yla dans ediyordu. Kelli'yse Randall Oddy'le dans ediyordu ve Arno bu iki çiftin arasında durmuş tişörtünde kurbağacık olan modelle dans ediyordu.

Bense yemek masasında otururken David yanımda belirdi. Bir yandan zeytin tabağından atıştırıyor, diğer yandan elimdeki peçeteye Flan'i çiziyordum.

"Yorulдум," dedi David. "Annemi arayıp sende kalacağımı söyledim. Umarım sorun olmaz."

“Hayır, tabii annen benim bu geceki evimin Tribeca Grand’de bir suit oda olduğunu biliyorsa.”

“Bunu bilmiyor,” dedi David. “Annen evi mi sattı?”

“Dalga geçiyorum,” dedim. “Ama Grand’de annemin adına ayırılmış bir oda var. Muhtemelen suittir. Hep birlikte oraya damlayabiliriz.”

“Bence güzel olur,” dedi David.

Şoför Ezra’nın dans ettiği gözüme çarptı.

“Hey, Kelli’yi tanıyor musun? Çok cool,” dedi.

Ve ben sadece kafamı sallayıp onu duymuyormuş gibi yapmakla yetindim. Arno’nun modeli resmen ona hasta olmuştu ve hasta derken şaka yapmıyorum, ciddiye öyleydi yani. Sanki denizde kaybolmuşlar da Arno da cankurtaranmış gibi boynuna asılmıştı. Ne var ki Arno’nun gözleri hâlâ Kelli’yi arıyordu.

“Jonathan?”

Arkamı döndüğümde Fernanda’yla karşılaştım -Barneys’deki kız. Bu kız resmen yıkılıyordu.

“Hadi dans edelim,” dedim.

Elinde başka bir partiden getirmiş olduğu belli olan uzun ince bir içki bardağı ve arkasında çok iyi giyimli beş altı kişi daha vardı, ki onlar da muhtemelen iş yerindendi.

“Graca’yı tanıyor musun?” diye sordu.

“Patch’i tanıyorum,” dedim. Fernanda gülümsedi, bu her şeyi açıklıyordu zaten... Slow dans moduna geçtik.

“Naber, Fernanda,” dedi biri. Kelli.

“Lanet olsun, Kelli!” diye bağırdım. “Herkesi tanıman herkes için her şeyi bok ediyor!”

“Vaay!” dedi Fernanda. Bir adım geri attı.

“Sen bundan neden bu kadar rahatsız oluyormuşsun peki?” diye sordu Kelli.

“Çünkü kimse New York’u bir haftada öğrenemez,” dedim. Tamam, belki hafiften tükürük saçarak konuşuyordum... Liza ve Jane’le birlikte mekâna damlayan Amanda’yla yiyişmekte olan David kafasını kaldırdı.

“Bu kader,” dedi Kelli sadece.

“Saçmalık,” dedim. “Bütün arkadaşlarımı birbirine düşürdün ve Patch’i kaybetmeme neden oldun!”

Birden etrafıma bakındım. Patch görünürlerde yoktu.

“Yine yaptın!” diye bağırdım.

“Çok salaksın,” dedi Kelli. Fernanda’ya döndü. “Barnard nasıl?” diye sordu.

Fernanda bana bakıp kaşlarını çatı.

“İyi. Başka sorun var mı yoksa senin için düzenlediğim tur yeterince kapsamlı oldu mu?”

“AH,” dedim. Sesim bayağı yüksek çıkmıştı. İnsanlar bana bakıyordu. Patch *nerdeydi ki?*

Fernanda hafifçe gülümsedi. “Sizin aranızda bir şey mi var?”

“Biz kuzeniz,” dedim.

“Birbirini seven kuzenler mi?”

“Pek sayılmaz,” dedim.

Fernanda’nın elini tuttum ve onu kendime doğru çektim. Barneys gibi kokuyordu. Yoksa Barneys’de sevdiğim şey aslında onun kokusu muydu? Kimin umrunda ki? Yanımdaydı işte. Onu öptüm. Maalesef ki, sadece bir saniye falan sürdü ve birilerinin adımı seslendiğini duydum.

“Patch’i kaybettin mi yoksa?” diye sordu Mickey. Odanın diğer tarafında durmuş Randall Oddy’nin bir grup arkadaşıyla tartışıyordu. İsteddiği zaman oldukça akıllı olabiliyordu.

“Yine mi kayboldu?” diye bağırdı Arno. Yakaladığı model kız Elizabetta’yla dans ediyordu.

“Sorun yok,” dedi David. “Flan’e iyi olduğunu göstermek için eve gitti. Onu taksiye binerken gördüm.”

“Emin misin?” diye sordum.

“Flan’i ara istersen.”

“Hayır, şimdi olmaz.”

Fernanda benden uzaklaşmaya başlamıştı, koşup yanına gittim.

“Beni çok iyi bir anımda yakaladığın söylenemez,” dedim.

“Umarım öyledir,” dedi.

“Stresli bir hafta oldu,” dedim. “En yakın arkadaşlarımdan birisi kayboldu ve diğer arkadaşlarımdan da başına bir-

takım terslikler geldi. Her şeyin peşinden koşturmak hiç ama hiç kolay değildi inan. Fakat eğer seni başka bir zaman görebilirimsem...”

“Ne?”

“Harika bir kızsın,” dedim.

“Beni nerde bulacağını biliyorsun.”

“Ayakkabı reyonunda,” dedim. Ve evet, sesim rüyada gibi çıkıyordu. Fernanda yavaşça süzülüp uzaklaştı ve ben de gitmesine izin verdim.

Ve sonra bir partide kalmanız gerektiğinden fazla bulunduğunuzda olan o tuhaf şey oldu ve birden her şey çözüldü; terlemiş görünen ve pek de tanımadığınız bir oda dolusu insan... Bu durumda hemen arkadaşlarınızı toplayıp oradan ayrılmanız gerekir yoksa takside yalnız başınıza kalabilirsiniz. Ve bunu kimse istemez. Ben de bizimkilerin yanına gidip kulaklarına, Tribeca Grand'deki oda havadisini fısıldamaya başladım.

Kelli söylediğim şeyi duydu ve “O benim suite'im,” dedi. Ona tam olarak karşı çıkamazdım, zaten orada kalmak isterse bu benim için sorun olmazdı. Kelli asfalt zeminde ayağını basıp İşler-Normale-Döndü sefer nolu United havayolları uçağına binene kadar yakınımnda dursun istiyordum.

Otel çok yakın olduğu için dördümüz Kelli'yle birlikte oraya yürüyüp odamıza girdik. David büyük, beyaz, köpek-

balığı derisi koltuğun üzerinde uyuyakaldı. Kelli sofayı Arno'yla paylaştı ve ben ikisinin Arno'nun duygularının ne kadar güçlü olduğu hakkındaki konuşmalarını dinlemek zorunda kaldım -bana kalırsa Kelli bu konuda ona karşı sabırlı davranıyordu. Ben de Mickey'le büyük yatağı paylaştım. Mickey ayakkabılarını bile çıkartamadan sızıp kalmıştı. Dışarda, güneşin doğmaya başladığını görebiliyordum. Gözlerimi kapattım. Ama Mickey o kadar ağır alkol kokuyordu ki, burun deliklerime peçete sokuşturmak zorunda kaldım.

"Hey, Jonathan."

"Ne?" diye sordum. Kelli. Kalkıp öteki odadan bizim odaya geçmişti ve başımda dikiliyordu.

"Senin tahmin ettiğimden biraz fazla çıktım biliyorum ama sanırım ...sana teşekkür etmek istiyorum."

"Ne için, salak?" dedim. Ama hafifçe gülümsedim. Mickey çok kötü kokuyordu. Tulumunu ne zaman üzerinden çıkartacağını merak ediyordum.

"Seninle gelmeme izin verdiğin için teşekkürler."

"Peki," dedim.

Kelli yatağın kenarına oturdu. Saçları yer yer yapış yapıştı ve yeni Helmut Lang pantolonu da kaskatı olmuştu. Yalnız kolları ince ve masum görünüyordu. Sanırım onunla ilgili masum olan tek şey kollarıydı.

"Hayatını mahvettiysen ve arkadaşını kaybetmene sebep olduysam özür dilerim."

“Galiba bu senin suçun değil,” dedim. “Tabii nerdeyse bütün arkadaşlarımla ilişkilerini mahvetmen dışında.”

“Kelli?” diye seslendi Arno.

Kelli bana bakıp gülümsedi. “Ona sımsıkı sarılmazsam ağlayacağını söyledi,” dedi Kelli.

“Sen ona hayır diyen ilk kızsın.”

“Kes sesini,” dedi Arno.

“Ben herkese hayır derim,” dedi Kelli.

“Ben hariç,” dedi David ve uykusunda gülümsedi.

Kelli ayağa kalktı ve arkasındaki perdenin aralığından şehrin ışıldamaya başladığını görebiliyordum. Ve tam o çok ihtiyacım olan birkaç saatlik uykuya teslim olurken Kelli’nin yerine geri dönüp Arno’nun yanına uzandığını duydum.

“Sen tam bir baş belasısın,” dedi Arno.

“Sen daha da betersin, zengin çocuk,” dedi Kelli.

Ve sonra konuşmaya devam edip sonunda kaçınılmaz olarak sevişilecek bir kavgaya başladılar, tabii kimse onları durdurmazsa -ki ben bunu yapmayacaktım çünkü o sırada çoktan uykuya dalmıştım ve yatağım çok rahattı. Ayrıca iki insan birbiri için yaratılmışsa ama birbirinden hoşlanmıyorsa ne var ki? Bu iş ciddi bir şeye dönüşecekse, ben kim oluyordum ki onları durduracaktım?

pazar günü sona doğru yavaş yavaş yaklaşıyoruz

flood ailesi gerçekten bir araya gelip oturuyor

Kruvasanlar altın rengi ve dilim dilimdi, o sıcak hamur kokusu etraftakileri yalayıp geçiyordu. Alt kattaki mutfağın yanında yer alan yemek odasındaki masada Flood ailesinin beş ferdi oturuyordu: Frederick ve karısı Fiona, February, Flan ve gözleri kapalı, hâlâ önceki geceki müziği dinleyen Patch.

“St. Lucia nasıldı?” diye sordu Flan annesine. Flan binici kıyafetlerini giymişti, kahverengi, kadife başlığı da, çene kayışı da takılı vaziyette yerli yerindeydi. Ondan defalarca başlığını çıkarmasını istedilerse de, hazır olmayı sevdiğini

söyledi, çünkü özel biriyle ata binmeye gitmeyi planlıyordu. Ancak kim olduğunu söylemeyecekti.

“Ne?” diye sordu Fiona Flood.

“Orada değil miydin?”

Fiona kocasına baktı. Frederick kruvasanını tereyağına boğmakla meşguldü.

“Kruvasanına tereyağı alır mısınız?” diye sordu Fiona ve kaşlarını çatı. “Ordaydım, evet. Birkaç günlüğüne, babanızdan uzaklaşıp biraz dinlenmem gerekti sonradan.”

“Kimse işimin nasıl gittiğini duymak istemiyor mu?” diye sordu February. Eve henüz iki saat önce sabahın sekizinde dönmüştü ama Flood’lar bahçede gülleri n’apsınlar diye tartışıklarından onu farketmediler. Azıcık kırpırsalar mıydı yoksa tamamen kesseler miydi acaba?

“N’olmuş işe?” dedi Frederick.

“Berbat,” dedi February.

“Bu portakal suyu şahane,” dedi Patch. Aklına söyleyecek başka bir şey gelmemişti. Ailesini sevmediğinden falan değildi, sadece onları anlayamıyordu. Küçük kız kardeşi Flan’i bile yavaş yavaş kaybetmeye başlamıştı. Flan devamlı dudaklarını büzüştürüp seksi bir surat ifadesi takınıyordu ve henüz sekizinci sınıfta olmasına rağmen bu kadar güzelleşmesi kafa karıştırıcıydı.

Taze meyve suyundan bir yudum aldı. Sahanda yumurtanın üzerine somon balığı ve frenk soğanı serpiştirilmişti. Patch kafası öne eğik, yavaşça yemeğini yedi.

“Belki hafta ortasında Greenwich’e gidebiliriz,” dedi Frederick.

Flan tabağına baktı ve başlığını ayarladı. Tabağına biraz daha yumurta aldı. Elbette February sadece sütsüz kahvesini içiyordu.

“Zed n’apıyor?” diye sordu Fiona.

Ancak kimse bir şey söylemedi çünkü kimsenin bu konuda bir fikri yoktu.

“Bu içtiğim en iyi kahve,” dedi Patch bir yudum alırken. Kahve içmeyi pek sevmezdi çünkü o kadar uyanık olmaksızın hoşlanmıyordu ama başka bir şey söyleyememişti işte. Arkasından gelen sessizlik boyunca bütün aile ona baktı. Patch de tabağına...

“Ne?” dedi Patch. Ailesine bakıp gülümsedi. Herkese kendini iyi hissettiren ve onu rahat bırakmalarını sağlayan o kırıp kırıp gülümsemesi...

“Mickey nasıl?” diye sordu annesi. “Galiba yarın akşam ya da ertesi akşam senfoni için Pardo’ları göreceğiz. Bilmemiz gereken özel bir şey var mı?”

“Evet, arkadaşların nasıl?” diye sordu Frederick. Sonra aklına bir şey geldi ve ayağa kalkıp mutfağına gitti.

“Şey,” dedi Patch. “Eee, sanırım zor bir hafta geçirdiler.”

“Neden?”

“Eee.” Patch bej rengi pantolonunun paçalarına ve koltundaki çillere baktı. Gülümsedi. *Graca*, diye düşündü ken-

di kendine. Onu görmek istiyordu ve bu arzu bütün bedenini kapladı. Graca'ya sonra görüşürüz demişti ama ne demek istemişti ki? Onu şimdi görmeliydi. Bunu nasıl yapacağını merak etti.

“Mickey kolunu kırdı,” dedi Flan.

“Okulda merdivenlerden kaymış,” dedi February. İki kız kardeşi de Patch'e bakıyordu, yüzlerinde hafif birer tebessümle.

“Peki ya Zed?” dedi Frederick odaya girerken.

“Baba,” dedi Flan. “Zed, Vassar’da.”

“Yine de ondan bahsedebiliriz,” değil mi?” diye sordu Frederick. Ve birden bütün Flood’ların kafası karışmış gözükte. *Zed ne alemdeydi acaba?*

“Hadi arayalım,” dedi Fiona. “Numarası kimde var?”

Sonra birden ailenin köpeği Fido koşarak içeri girdi. O da Greenwich'teydi. Büyük, dişi bir köpekti, St Bernard kırması bir Retriever -sarkık sarkık ve heyecanlı. Aile büyük oğullarını arayıp aramamayı tartışırken Patch köpekle oynamak için yere yattı.

“Kimse Fido’yu yürüyüşe çıkardı mı?” diye sordu Patch.

Kimse cevap vermedi. Flan kırıbaçıyla başlığına vuruyordu. February arkasına yaslanıp öyle bir kaykılmıştı ki, neredeyse uyuyacak gibi görünüyordu. Patch kendi bakış açısından February’nin elinde bir sigara tuttuğunu görebiliyordu. Frederick turuncu kaşmir süveterinin kenarını tıraşlı yavaşça gezdirdi.

“Belki de Boston’a gidip onu görmeliyiz, ne dersiniz?” dedi Frederick.

“Baba!” dedi iki kız aynı anda.

“Biliyorum, biliyorum, Vassar Washington’da,” dedi Frederick. Aile hep birlikte güldü, pek içten olmasa da...

“Hadi gidelim, kızım,” dedi Patch. Fido’nun tasmaına beyaz deri bir kayış taktı. Köpek Patch’in kulaklarını yaladı. Patch dışarı çıkarken ön kapıdaki askılıktan bir ceket aldı. Babasının içi koyun postundan, dört bin dolarlık Paul Stuart ceketini aldığını farketmedi bile. Sadece *ne kadar yumuşakmış*, diye düşündü.

Dışarıda hava çok güzel ve serindi. Patch Fido’yla şehir merkezine doğru yürümeye başladı. Nereye gittiğini bilmiyordu. Ama sonra bildi: *Graca*.

arno'nun rüyalarının kızı evine dönüyor

“**U**yan,” dedi Jonathan. Arno tek gözünü açtı ve Jonathan'ın kaşları çatık suratına baktı.

Arno yatakta Kelli'yle birlikteydi, bacakları çarşafın altında birbirine geçmişti. Kelli hemen kalktı ve banyoya gitmeden önce çarşafı son derece çıplak Arno'nun üzerinden çekerken dört çocuk birden kafalarını ona doğru çevirdi.

“Şortunu giy, seksi şey,” dedi Jonathan. “Yetişmemiz gereken bir uçak var.”

“Siz gidin,” dedi Arno ve yastıkların üzerine düştü. Koltuğun üzerindeki Mickey kıpırdanmaya başladı. Nasılsa ge-

ce herkes birbiriyle yer değiştirmişti. David camın kenarında annesine, kendisine neden Jonathan'ların evinden ulaşamadığını açıklamakla meşguldü.

“Daha iyi bir açıklamam yok, anne,” dedi David. “Olsaydı söylerdim, yemin ederim. Hayır, Jonathan'la değil. Gerçekten. Sandalyede uyudum ben.”

“Dostum,” diye geveledi Mickey doğrulurken. “David'in annesi senin David'le yatmak istediğini sanıyor.”

Jonathan duymadı bile. “Ezra'yı aradım. Vespa için çok heyecanlı, önce Bubby's'de yemek yiyeceğiz, sonra kuzenimi şehirden uzaklaştırmamıza yardım edecek.” demekle yetindi.

“Sen neden bahsediyorsun?” dedi Arno ve hızlıca doğrulup etrafına bakındı. Odayı bok götürüyordu. Her yerde giysiler ve bardaklar vardı.

“Kelli gidiyor, bundan bahsediyorum.”

Arno ayağa kalkıp banyoya, Kelli'nin yanına gitti. Kelli Arno'ya baktı. Bir yandan telefonla konuşmakla meşguldü. Arno Kelli'nin karşısına dikildi.

“Evet, yarın antrenmanda görüőeceğiz, söz veriyorum,” dedi Kelli.

Arno'ya gülümseyip yanağına bir öpücük kondurdu. Arno gülümsemeye çalıştı ama kafası o kadar karışık ki, suratı eciş büşüş oldu, sanki az önce suratına tokat yemiş gibi... Kelli telefonu kapattı.

“Benimle duşa gelsene,” dedi Kelli.

“Sıraya girmem gerekir mi?” diye sordu Arno. Birbirlerine adeta hazırlık, ikinci sınıf ve hatta üçüncü sınıf boyunca çıkmakta olan bir çift gibi baktılar.

“Siz ikiniz hazır olunca gidebiliriz, biz hazırız,” diye seslendi Jonathan kapıdan. “Brunch hesabınız benden.”

“Gitme,” dedi Arno Kelli’ye.

“Ah, başlama yine,” dedi Kelli.

Herkes bir araya geldi ve hep birlikte birkaç blok ötede ki Bubby’s’e yürüdüler. Arka duvarın orada beş kişilik bir masaya oturdular, o taraf serin ve aydınlıktı, güneş ışınları UV dalgalarını filtreleyen özel camdan içeri sızıyordu. Jonathan bir sürahi şampanyalı portakal suyu ısmarladı.

“Güzelmış,” dedi Kelli. Ve sonra birden ayağa kalkıp birkaç erkek oyuncunun oturduğu masaya gidip kendisini tanıttı.

“Onda öyle bir şey var ki, onun için her şeyi yaparım,” dedi Arno Kelli’yi izlerken. Birkaç adım ötede Kelli’nin, “Sen mi yöneteceksin? Ne kadar cool -ben de oyunculuk yapmayı düşünüyorum,” dediğini duyuyorlardı.

“Ezra yarım saat içinde burda olacak,” dedi David. “Biraz yumurtalı sandviç ve portakal suyunu midemize indirip gideriz artık.”

“Anneme Kelli’nin çantalarını toplamasını söyledim, dedi Jonathan. “Teyzemle birlikte gönderecek. Bak Arno,

onunla takılmış olman güzel ama bu kızı şehirden uzaklaştırmamız lazım, cidden.”

Bizimkiler Kelli’yi izlerken öteki masadaki adamlar Kelli’ye oturması için yer açtılar. Kelli hemen içlerinden birinin Bloody Mary’sini pipetle içmeye başladı.

“Yemeğimizi beklesek mi emin değilim aslında,” dedi David.

“Neden?” diye sordu Arno.

O sırada garson kız yanlarına geldi. Kısa boylu bir kızdı ve saçını kafasının tepesinde toplamıştı.

“Hey, Chloe,” dedi Arno.

Kız gülümsedi.

“Seni aramadığım için üzgünüm,” dedi Arno. “Mesain olmasaydı Fransız tostum gelince akçaagaç şurubuyla birbirimize bir şeyler yapabilirdik.”

“Eğer bunun ne kadar güzel bir şey olacağını öğrenmek istiyorsan ona sor,” dedi kız.

David’i işaret etti. David’se bakışlarını dizlerine dikmişti. Herkesin sesi kesilince David kafasını kaldırdı.

“Ah, naber,” dedi David. “Cuma gecesi tanışmıştık.”

Masadakiler David’e baktı.

“Amanda’ya dönmene çok sevindim,” dedi Arno, garson kız gider gitmez. “Adım kadar eminim ki kızlar hususunda seninle rekabet etmek istemezdim.”

“Teşekkürler,” dedi David. “Bakın kim gelmiş. Nasılsın dostum?”

Dört çocuk arkalarını döndüler ve masalarının başında duran Flan Flood'ı gördüler. Üzerinde binici kıyafetleri vardı ve yanında birisi duruyordu. Adam Rickenbacher.

“İyilik,” dedi Adam ve gülümsedi.

“Hayır,” dedi Jonathan. Bardağına uzandı ama ıskaladı. Flan ve Adam’a bakakaldı. Eleleydiler.

“Ooo,” dedi Arno.

“Patch’i arıyoruz,” dedi Flan, Jonathan hariç masadaki herkese. Jonathan’ı gözleriyle öyle bir kesmişti ki, bu bakışların lisede çok işine yarayacağı kesindi. “Bu sabah Fido’yu yürüyüşe çıkardı ama geri gelmedi. Siz gördünüz mü?”

“Patch’i gözümün önünden kaçırmam bir saniyemi alıyor sadece,” dedi Jonathan Flan’e, “ve burda karşımızda başka bir çocukla dikiliyorsun.”

“Bu bir sorun olmasa gerek herhalde,” dedi Adam.

“Hayır, sorun yok,” dedi Mickey. “Siz ikiniz keyfinize baksanıza. Biz Patch’in nerde olduğunu biliyoruz.”

Jonathan’ın boğazından tuhaf bir hırıltı geldi. Adam ve Flan restorandan çıkıp gittiler. Ama sonra Flan koşarak geri geldi ve hâlâ şokta görünen ve tek kelime edememiş olan Jonathan’ın kulağına eğildi.

“Bekledim bekledim ama senden hiçbir hareket gelmedi,” dedi. Ve sonra yine koşarak çıktı.

Çocuklardan hiçbiri tek kelime etmedi. Jonathan hasta gibi görünüyordu, bir çuval inciri berbat etmişti.

“En iyisi bu,” dedi Arno. “Neyse saat nerdeyse 11 olmuş.”
Ezra, Escalade’i dışarıya park etti.

Arno diğer masaya baktı. Kelli özenti yönetmene oyunculuğunu sergiliyormuş gibi görünüyordu. Adam dijital kamerayla Kelli’nin resmini çekerken Kelli de devasa bir kedi gibi kükrüyordu. Ekmek sepetini ve yumurta tabaklarını kenara itti ve masaya tırmandı.

“Hadi gidelim,” dedi Mickey.

“Ama daha yemedik bile,” dedi Arno. Ağzı açık kalmış, Kelli’yi seyrediyordu.

“Gırrr,” diye kükrüyordu Kelli diğer masada.

“Birisinin canı gerçekten yanmadan gidelim,” dedi Jonathan. Ayağa kalktı ve arkadaşları da yavaşça arkasından geldi. Oyuncuların masasına gidip masanın üzerine uzanmış, kameraya mırlayan Kelli’yi aldılar.

“Affedersiniz, beyler,” dedi Arno. “Eğer bu kız benim olamıyorsa ancak St. Louis’deki bir takım kaptanının olabilir.”

Arno, David, Mickey ve Jonathan, her biri Kelli’nin bir kaburgasını tutarak onu restorandan dışarı çıkardılar. Birkaç kişi dönüp onlara bakmış olsa da, Kelli o kadar da meşhur sayılmazdı, böylece herkes kızın sarhoş falan olduğunu düşündü.

“Şehir onun başını döndürdü ve Kelli’nin durmaya hiç niyeti yok,” dedi Jonathan, Kelli’yi içeri tıkarlarken Escalade’in kapısını tutan Ezra’ya açıklama olarak.

“Kes sesini,” dedi Kelli. “Buraya geri geleceğim ve sen beni durduramayacaksın.”

“Jonathan’a iyi davran,” dedi Arno. “Az önce resmen hiç ummadığı biçimde ve hiç beklemediği birinden darbe yedi.”

“LaGuardia Havaalanına,” dedi Jonathan. “Ve acele et.”

fernanda mı flan mı?

“**B**unun Kelli’yle hiç alakası yok,” dedim Fernanda’ya.
“Anlamıyorum,” dedi Fernanda. “Sorun neydi o zaman?”

“İlgiye çok ihtiyacı vardı.”

“Hepimizin yok mu?”

“Evet ama ilgi görmek için her önümüze gelenle takılmayız.”

Bir süre sessizce yürüdük. Beşinci Cadde, On Altıncı Sokak’taki Paul Smith erkek mağazasının önünde duruyorduk. Alışkanlık gereği durup vitrine baktım. Normalde pek Paul Smith meraklısı değilimdir çünkü kıyafetleri

genelde fazla süslü olur ama yine de bakmaya devam ettim, olur da belki tarzlarını değiştirmişlerdir diye. Vitrinde, çok ama çok az erkeğin kaldırabileceği bir çift kırmızımsı, kadife mokasen ayakkabı vardı. Gerçi çok hoş bir modeldi; uzun ve köşeli. Öyle JM Weston veya Crockett and Jones ayakkabıları kadar hoş değil ama hoş. Ve kafamı aşağı eğdiğimde -herhalde bir dakikadır gözümü ayakkabılara dikmiştim- Fernanda'nın elini tutuyordum.

"Hadi Otto'ya yürüelim ve pizza'yla dondurma alalım," dedim birdenbire.

"Girip bir şeyler denemek istemiyor musun?"

"Hayır, sanmıyorum."

Fernanda bana gülümsedi. Beşinci Cadde'de yürümeye devam ettik. Salı akşamı saat nerdeyse yedi olmuştu, sokak sessiz ve güzeldi, ekim sonu havasını taşıyordu.

"Olay şu ki," dedim, "ilgilenmem gereken arkadaşlarım var ve kötü iş çıkarıp içlerinden birini unuttuğumda hemen ortadan kayboluveriyorlar."

"Bu delilik, biliyorsun değil mi?" dedi Fernanda.

"Evet, öyle," dedim. "Ama Patch'in izini yine kaybettim ve kim bilir nereye kayboldu!"

"Ne demek istiyorsun? Graca'yla birlikte yaşıyor. Ailesi çılgına döndü ama okula gidiyor ve Graca'yla takılıyor. Ailesi onu deliye çeviriyordu. Tüm o Fyle başlayan isimler. Çok fazla geldi. Bunu hepimiz biliyoruz."

"Tabii, biliyoruz. Ama..."

Fernanda'ya baktım. Birkaç gündür birbirimizden hiç ayrılmadığımız için kız arkadaşım olduğunu söyleyebilirdim -tabii eğer bu konuda rahat olmak istiyorsam ve eminim istiyordum.

Dahası, her ne kadar şu Rickenbacher denen çocuktan hoşlanmasam da, Flan onunla takıldığı için mutluydum. Yani onun için iyiydi. Ayrıca Liza'nın beni tamamen aşmış oluşu da iyi bir gelişmeydi.

Fakat Flan... Benimle konuşmuyordu. Telefonlarıma bile cevap vermiyordu. Ve ben bunun çok kötü bir şey olduğunu düşünmüyordum. Ayrıca bir gün birlikte olacağımızı falan da düşündüğüm yoktu. Yine de bana abisiymişim gibi davranmayı hoştu. Ve onu yeniden aramaya karar vermiştim, belki bir ara görüşmek falan isterdi. Çünkü bana kalırsa arkadaş kalmayı başarabilmeliydik. Ve onu özlemiştim.

"Sen hâlâ şu çocuğu mu düşünüyorsun, Flan'i?"

"Hayır," dedim hemen.

Otto'ya doğru yürümeye devam ettik. Yanımızdan parlak kırmızı bir Vespa'yla bir çocukla kız geçti. Kahkahalar atıp zikzaklar çizerek ilerliyorlardı ve kızın uzun, kırmızı eşarbi rüzgârda ıslık gibi bir ses çıkartıyordu. Mickey ve Philippa. Birbirlerine hâlâ çok âşıktılar.

"Şu anda senin dışında kimseyi düşünmek istemiyorum," dedim Fernanda'ya. Elini kendime çekip öpücük kondurdum.

***Yakışıklılar*'ın bir sonraki
romanını kaçırmayın.**

Jonathan ve arkadaşları hakkındaki
dedikodular hızla yayılıyor.

Kim kimle çıkacak?

Kim terkedilecek?

**Peki ya çocuklar birbirlerine
ihanet ettiklerinde ne olacak?**